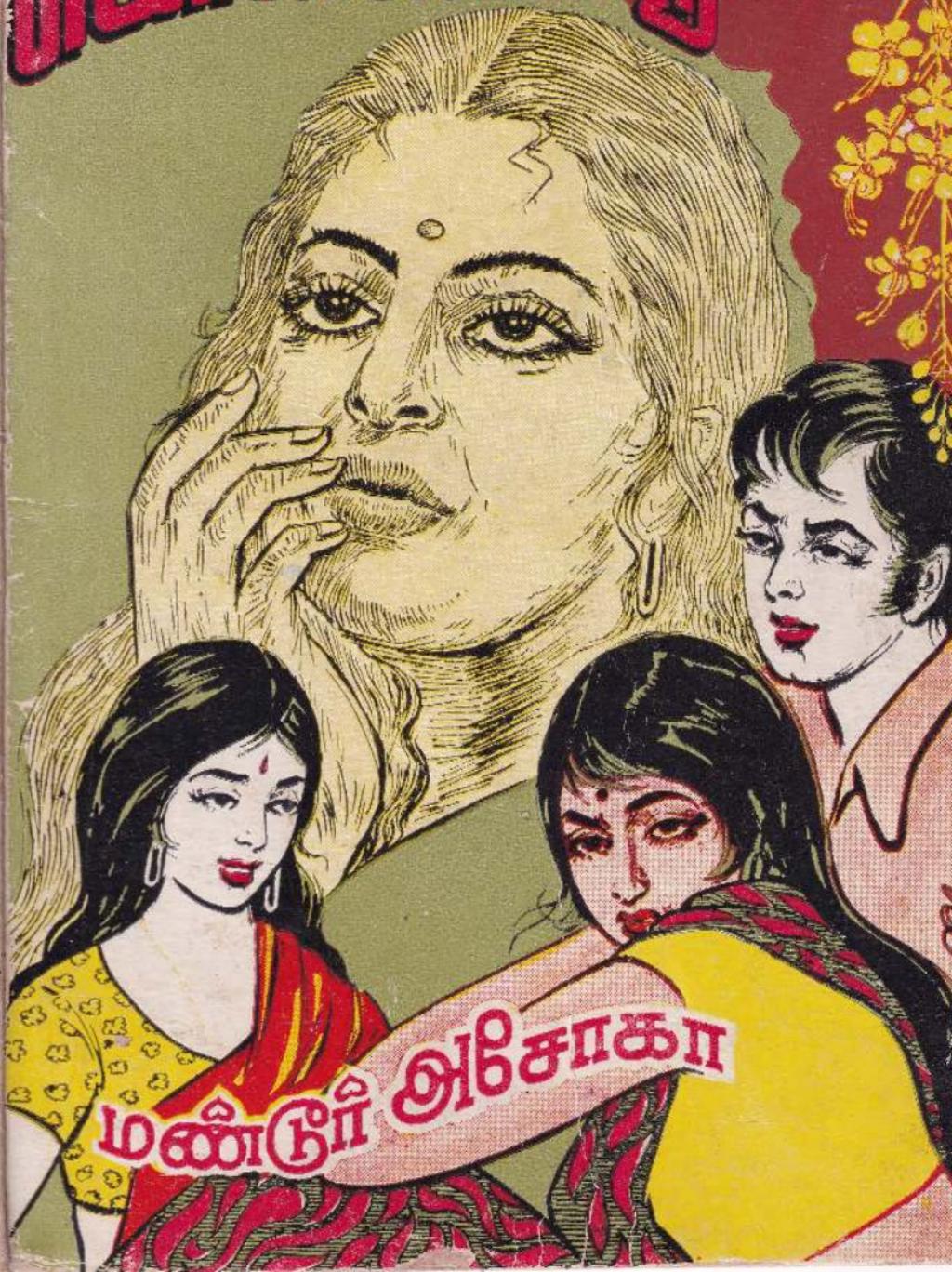
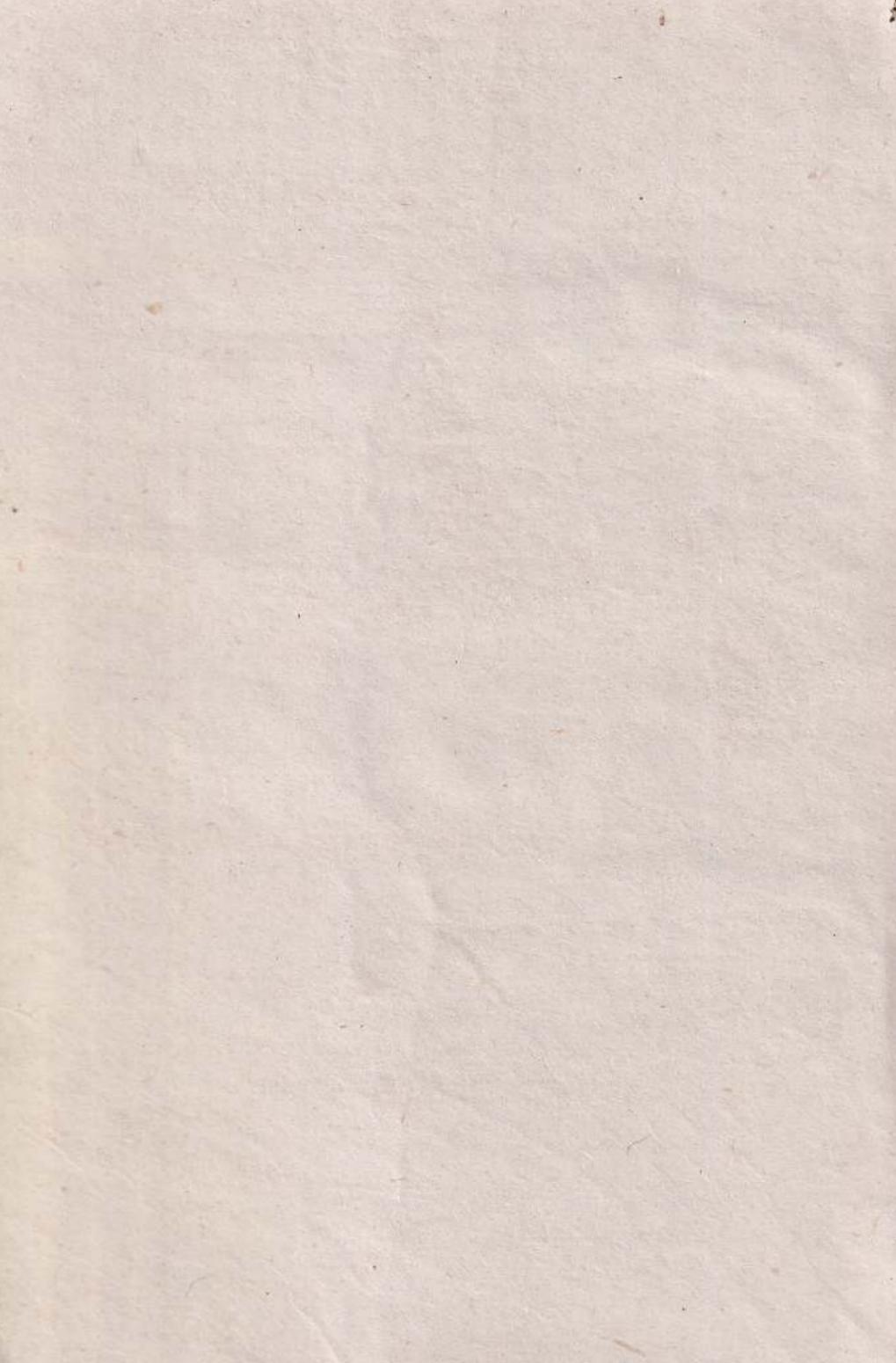

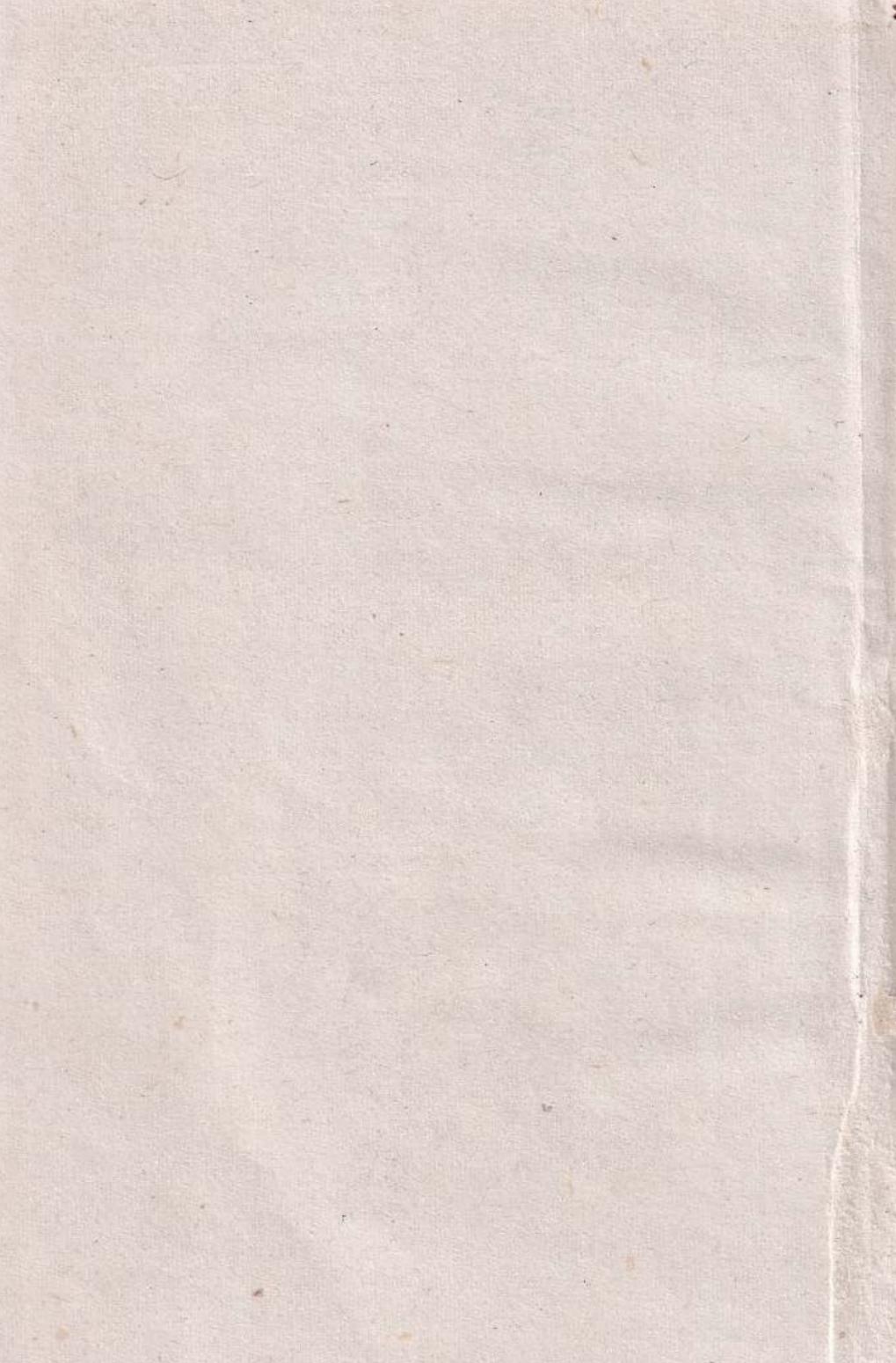
நெடுஞ்செழுமீ

மணி ரோ அசைகா

J. G. Dugay

J. வெந்தன்
982

கொன்றைப் பூக்கள்

மண்டுர் அசோகா

தாய்நாடு பதிப்பகம்

கொன்றைப் பூக்கள்

முதற் பதிப்பு : சித்திரை, 1976.
வெளியீடு : தாய்நாடு பதிப்பகம்
ஆசிரியை : “மண்டேர் அசோகா”

விலை : ரூ. 4/75

தாய்நாடு பதிப்பகம்

81/1, கல்லூரி வீதி, கொழும்பு-13.

KONRAI POOKKAL

First Edition : April, 1976.
Published By : Thai Nadu Pathippakam
Author : Mandur Asoka

PRICE : Rs. 4/75

THAI NADU PATHIPPAKAM

81/1, College Street, Colombo-13.

பத்திரிகை

மனித உள்ளத்தின் முதற் பிறப்பு ‘ஆசை’ அதற்கு அடுத்தே “கொள்கை” ‘இலட்சியம்’ பிறக்கிறது.

சிலச் சூசாயுடன் மட்டும் நின்றுவிடுகின்றார்கள். சிலர் ஆசைக்குப் பின் ‘ஒரு கொள்கை’ ‘ஒர் இலட்சியம்’ என்பனவற்றுடன் பற்றித்தாலி விடுகின்றார்கள்.

‘கொள்கை’ ‘இலட்சியம்’ ஒவ்வொருவருக்கும் வெவ்வேறுபட்ட தாக இருக்கும்.

எனக்கும் ஒருவகையான கொள்கையும் இலட்சியமிடப்படும் உண்டு. மனித சிந்தனைக்கு ஏற்றவகையில் ஒவ்வொருவருக்கும் வெவ்வேறுபட்ட கொள்கைகள் இலட்சியங்கள் இருப்பினும், ‘அண்பு’, ‘பாசும்’ ஆகிய வற்றிற்கு அவை விதிவிலக்கானவை என்பதே எனது எண்ணம்.

சகோதரி “மண்டூர் அதோகா”வின் ‘கொள்ளறப் பூக்கள்’ சிறுக்கைத்தொகுதியை நான் உங்கள் முன் கொண்டுவருவதற்கும் இதுவே காரணமும் ஆகும்.

என்னுடன் பின்னிப் பினைந்துள்ள சிவன்களுக்கு அவர்களின் உள்பாங்கிற்கு ஏற்றவகையில் ஓரேதா என்னுஸ் முடிந்த சிறுகிறு பங்களிப்பு களை நாம் செய்தே வருகின்றேன்—எவ்வரையும் முழுமையாகத் ‘திருப்பதி’ செய்தேன் என்று சொல்வதற்கில்லை, அப்படியான ஒரு திருப்பதியே இதிலும் உண்டு.

இத்கால கட்டடத்தில் நால் வெளியிடுவதென்பது இலகுவான காரியம் ஒன்றல்ல. பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் என்று நீண்ட காலத்திய தீர்மானம் ஒன்றினை நிறைவு செய்வதில் பெருமகிஞ்சியும் அமைதியும் அடைகிறேன்.

இக்கைத்தொகுதி அழகும் கவர்க்கியும் பெறுவதற்கு என்னுடன் அபாராதுமூத்த எம் குடும்பத்தில் ஒருவராகிய நண்பர்—ஓவியர் ‘வீடே’ அவர்களுக்கும் அச்சுப் பதிவுக்கு ஏற்ற வகையில் அமைப்பும், ஒப்பு நோக்கியும் உதவிய சுதந்திரன் வெளிரிட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு. குமார் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகார்.

எனது இழழியற்றி மூலம் ஏதும் அறுவடை உண்டெனில் அது மூத்த தமிழினத்திற்கு உரியனவாகட்டும்!

அண்பு,

வேலணை வீரசி ச்சுகம்.

பொருள்டக்கம்

- 1 கனவுகளும் கண்ணீர் மலர்களும்
- 2 போவிச் சுமைகளும் பொசங்கும் இதயங்களுடை
- 3 கோபுரம் சரிகின்றது
- 4 சுமை ஒன்று இறங்கியது
- 5 உள்ளம் ஒன்று ஓய்கிறது
- 6 உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால்
- 7 ஒரு கிழவியின் சபதம்
- 8 இலட்சியம்
- 9 தோணி ஒன்றைத் தேடி .....
- 10 கொன்றைப் பூக்கள்

ஒரு பாரிசை

இலக்கியம் என்பதென்ன? அது பொழுது போக்கிற குரியது என ஒரு சாராரும், சமுதாய முன்னேற்றத் துக்குப் பயன்படும் பொருள் என இன்னேர் சாராரும் கூறுவர். வெறும் பொழுது போக்கிறகாக மட்டுமன்றி சமுதாய முன்னேற்றத் தினையும் கருத்தில் கொண்டு படைக்கப்படும் இலக்கியம் என்றும் நிலைத்து வாழும் என்பது எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்ட உண்மையே.

எழுத்தாளனின் எழுது கோல் ஒரு செங்கோல் என்று கூறினாலும் மிகையில்லை. மனிதாபிமானமும் மனிதப் பண்பும் நிறைந்ததாக மக்கள் முன்னேற்றத்திற் காகவே ஓர் எழுத்தாளனின் எழுது கோல் இலக்கியம் படைக்குமாயின் அதுவோர் சத்தியக்கோல் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

ஆனால் இன்று மனிதாபிமானத்தினை அலட்சியம் செய்யும் படைப்புக்கள் அபரிமிதமாகப் பெருகிக் காணப்படுவது தூரதிர்ஷ்டவசமானதாகும்.

இங்கு “கொன்றைப் பூக்கள்” என்னும் தலைப்பில் பத்து சிறுக்கைகளைத் தொகுத்து நாலுருவில் தருகின்ற சகோதரி மண்டூர் அசோகாவின் பேரூவில் மனிதாபிமான உணர்வு மென்மையாக இழையோடி வருவதைக் காணமுடிகிறது.

“கனவுகளும் கண்ணீர் மலர்களும்” என்ற தொடக்கக் கடையிலிருந்து “கொன்றைப் பூக்கள்” வரையிலான பத்துக் கடைகளில் பெரும்பாலானவை பாசத்துடிப்புக்கள்! வறுமையின் கோரப்பிடிக்குள் சிக்கித்துணரும் பரிதாப்ததுக்குரிய மனித ஜீவன் களின் அன்றை போராட்டங்கள்!

இவற்றுள்ளும் ‘ஒரு கிழவியின் சபதம்’ ‘சுமை ஒன்று இறங்கியது’ ‘உள்ளம் ஒன்று ஒய்கின்றது’ ‘உன்

கண்ணில் நீர் வழிந்தால்.....!!” ஆகிய சிறுக்கைகள் உள்ளத்தைத் தொடுபவையாக உள்ளன.

சமுதாய நோக்கும், மனிதாபிமான உணர்வும் இவ்வெழுத்தாளரின் படைப்புக்களில் நிறைந்திருக்கும் அதே வேளை கவர் ச்சியினையும் அழகினையும் நளினத் தினையும் அளிக்கக்கூடிய கலைப்பண்பு குறைந்து காணப்படுவது ஒரு குறையே.

இதனை ஈண்டு சுட்டிக்காட்டுவது வளர்ந்து வரும் ஓர் எழுத்தாளரை மட்டந்தட்டுவதற்காக அல்லாமல், அதுவிடயத்தில் சிறிது கவனங்கு செலுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவேயாகும்.

எழுத்து இலக்கிய உலகில் பெண் எழுத்தாளர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்படும் போதெல்லாம் அவர்களது தொகை மிகவும் குறைவாக இருப்பதாகவும், இலக்கியத்தில் அவர்களது பங்களிப்பு குறிப்பிடப்படும்படி யாக இல்லை எனவும் கூறப்படுவதுண்டு. சகோதரிகள் இதனைக் கருத்தில் கொள்வது நன்று. சகோதரி மண்டுர் அசோகாவும் இனி வருங்காலத்தில் மேலும் பலதரமான படைப்புகளைத் தந்து இக்குறையினை தம்மாவியன்றவரை நீக்கப்பாடுபடவேண்டும்.

ஸற்றில், இவருடைய முதன் முயற்சியை வாசகப் பெருமக்கள் பெருமனதோடு ஆதரிக்கவேண்டும் என வேண்டிக்கொள்வதோடு, இவரது இந்நன் முயற்சிக்கு எனது மனப்பூர்வமான பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

அன்னல்டெஸ்மி இராஜதுரை

கொழும்பு

(யாழ்நங்கை)

எண்கதை

சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே நான் நிறையப்பட்டுத்தகங்கள் வாசிப்பதுண்டு. நல்ல நூல்கள்தான் என்னுடைய நண்பர்கள்.

படிக்கிற காலத்தில் பாடப்புத்தகங்களை விட சிறுகதைகளும், கவிதைகளும், நாவல்களுமே என்னைக்கவர்ந்தவை.

கதைகளைப் படித்து மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது அவற்றைப் போன்ற கதைகளை நானும் எழுதிப்புகழ்ப்பெற வேண்டும் என விரும்புவதுண்டு.

அப்போதிருந்தே எதையாவது கற்பணை பண்ணிக்கொண்டு எழுதுவேன்.

எழுதி மகிழ்வேன்.

இந்த விருப்பமே பின்னர் இலட்சியமாகவும் மாறி யது.

எனது எழுத்தை இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தி என் எழுத்தார் வத்துக்கு ஊக்கம் தர முன்வந்தவர் அண்ணு வேலணை வீரசிங்கம் அவர்களே.

“தாய்நாடு” என்னும் மாத சஞ்சிகையை, 1966 இல் வெளியிட ஆரம்பித்திருந்த அவர், என் ஆர் வத்தை இனம் கண்டு என்னை உற்சாகப்படுத்தி, அன்றி

விருந்து இன்றுவரை என் எழுத்துக்கு வேண்டிய உதவி களை அவ்வப்போது வழங்கி வந்திருக்கிறோர்.

என்னை ஒரு எழுத்தாளர் என இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை அவரையே சாரும்.

எனது சிறுக்கதைகளுள் சஞ்சிகையில் வெளி வந்த முதற்கதை “அம்மா சிரிக்கிறோன்” என்ற, தலைப்போடு “தாய்நாடு” இதழில் வெளிவந்த சிறுக்கதையாகும்.

1966ம் ஆண்டில், எனது பதினேழாவது வயதில், அச்சிறுக்கதை பிரசரமாகியதில் இருந்து தொடர்ந்து பல சிறுக்கதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என்பன சமூத்து ஏடுகள் பலவற்றிலும், இலங்கை வானேலியிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

என்னைச் சுற்றியுள்ள, நான் சுற்றி வருகின்ற உலகம் மிகவும் சிறியது. ஒரு கிராமத்தில், அதுவும் இயற்கை வனப்புக்களையும் செழிப்புக்களையும் விட, வேறு வசதிகளற்ற கிராமத்தில் பிறந்து வாழ்கின்ற என்னைப் போன்ற ஒரு பெண்ணால், சமூகத்தின் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் புகுந்து, அனுபவங்களைப் பெறு வதென்பது மிகவும் சிரமமான ஒரு காரியமாகும்.

படித்து அறிகின்ற அனுபவம் பலத்தையும் உணர்த்தி விடாது. பார்த்தும் அறியவேண்டும். அப்போதுதான் அனுபவம் முழுமை பெறமுடியும். ஆனால், நான் என்னைச் சுற்றியுள்ள கிராமத்து மக்களின் அனுபவங்களை மாத்திரமே பூரணமாகப் பார்த்தும் உணர்ந்தும் அனுபவித்தவள். அதனால் எனது கடைகளில் பெரும் பாலானவை கிராமத்து மக்களின் வாழ்க்கையையும், அவர்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையுமே சித்திரிக்கின்றன.

“கோபுரம் சரிகின்றது!” “தோணி ஒன்றைத்தேடி” “ஒரு கிழவியின் சபதம்” என்பன போன்ற கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களைப் போன்றவர்கள் கிராமங்களில் நிறைய உள்ளனர். மண்ணை நம்பித் தம்முடைய உடல் உழைப்பை அந்த மண்ணுக்கே அர்ப்பணித்து விட்டுக் காத்திருந்து ஏமாந்து போவோரும் உண்டு. பிழைத்துக் கொள்வோரும் உண்டு.

இயற்கையால் ஏமாற்றப்படுவோர் மனிதர்களாலும் ஏமாற்றங்களையும் ஏக்கங்களையும் அனுபவிக்கிறார்கள். சூதும் வாதும் நிறை நந்தவர்கள் எப்படியோ பிழைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

எனக்கு விபரம் தெரிந்ததில் இருந்து நான் அறியப் பலருடைய வாழ்க்கையில் நடந்த சில கொடுமைகள் என் மனதை உறுத்தி வந்திருக்கின்றன.

அவற்றைச் சுற்றி என் கற்பணிகளைப் படரவிட்டு கதை வடிவில் ஆக்க முயன்றேன்.

அந்த முயற்சியின் பயனே இந்த “கொன்றைப் பூக்கள்” நூலில் அடங்கியிருக்கும் கதைகள்.

இவை எந்த அளவுக்கு உங்கள் கருத்தைத் தொடும், எனக்கு எத்தகைய வெற்றியைத் தேடித்தரும் என் பது பற்றி எனக்கே தெரியாது.

சிறுகதைகள் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் கொடுமைகளையும் தொட்டுக் காட்டுவதுடன் நிற்காது அவற்றைத் தீர்க்கும் வழி வகைகளையும் கூறவேண்டும் என் பது பலருடைய அபிப்பிராயமாய் இருக்கலாம்.

ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் அந்தக் கொடுமைகளையும், அவற்றால் பாதிக்கப்படுவோரின் அவலங்களையும் உருக்கமாக, மனதில் பதியக்கூடிய விதத்தில் கூறி, அந்தக் கொடுமைகளைச் செய்கின்ற — செய்ய நினைக்கின்ற — மனங்களில் ஒரு போராட்டத்தை ஏற்படுத்துவதும் ஒரு பணி என்பேன்.

அதுவும் ஒருவகையில் பயன்தரும் பணியே.

இனி என் கதைகளின் வெற்றியும் தோல்வியும் அவற்றை வாசிக்கப் போகின்ற உங்கள் ரசஜனையைப் பொறுத்தது.

என்னுடைய சிறுக்கைத் தொகுத்து நாலுருவில் வெளியிட வேண்டும் என்னும் ஆசை நீண்டநாட்களாக என்னுள் வளர்ந்து வந்தது. ஆயினும் இன்றைய நிலையில் வெளியிட்டுக்கு ஆகும் செலவை எண்ணிச் சோர்ந்திருந்த வேலையில், அந்த எண்ணத்தை அறிந்து கொண்ட அன்றை வேலைண் வீரசிங்கம் அவர்கள், தமது சொந்த செலவிலேயே நாலை வெளியிட்டுத் தர பெருந்தன்மையோடு முன் வந்தார்.

தன்னுடைய சொந்த அலுவல்களுக்கிடையேயும், என் கடைகளுக்கென நேரத்தை ஒதுக்கி மிகுந்த பிரயாசத்தின் மத்தியில், நிறைந்த பணச் செலவில் இந்த நாலை வெளியிட்டுத் தந்து இலக்கியப்பணிக்கு உதவிய அன்னாருக்கும், அவரோடு சேர்ந்து எனக்கு ஆலோசனைகள் வழங்கி, என்னை ஊக்குவித்த அவருடைய துணையார் திருமதி அன்னலெட்சுமி வீரசிங்கம் அவர்களுக்கும், நான் என்றும் நன்றியடையவள் என்பதைப் பெருமையோடு கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இவர்களோடு என்னுடைய சிறுக்கைகளைத் தம் முடைய இலக்கியப் பணியின் இடையில் பொறுமையோடு வாசித்து தகுந்த முறையில் முன்னுரை தந்து உதவிய வீரகேசரி ஆசிரிய குழுவைச் சேர்ந்த திருமதி அன்னலெட்சுமி இராசதுரை அவர்களுக்கும், அழகாக அட்டைப்படமும் கவர்ச்சித் தலைப்புகளும் வரைந்து உதவிய ஓவியக் கலைஞர் திரு. வி. கே. அவர்களுக்கும், என்னுடைய சிறுக்கைகளைத் தொகுத்து வெளியிட எனக்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் தந்து என் ஆர்வத்தை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஏழுத்துலகத் தங்கை சௌமினிக்கும் நான் என்றும் நன்றியடையவள். மற்றும் என் எழுத்தாள் நண்பர்களுக்கும் என் அன்பும் நன்றியும்.

சரி, என் கடைகளைப் படியுங்கள்! படிப்பதோடு நில்லாது உங்கள் கருத்துக்களையும் அறியத் தாருங்கள்! அவை நிச்சயம் எனக்கு ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும் அளிக்கும் என்பதில் பரிபூரண நம்பிக்கை. இது எனது பணிவன்பான வேண்டுகோள்.

குவாக்னம் கண்ணரி வைக்கள்

வாசலில் நல்ல நிலவு. பால் போல் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது. அரைகுறையில் கட்டி முடிக்கப் படாமல் இருக்கும் எங்கள் வீட்டு வேலைகளுக்காகப் போட்ட மன்றகுவியல் மீது நானும் அம்மாவும் இருந்தோம். அம்மா தன்னையும் மறந்த நிலையில் எதைப் பற்றியோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தா. எப்பொழுதும் அம்மா இப்படித்தான் ஒரே யோசனையில் ஆழ்ந்தி ருப்பா; அவவுக்கு அது பழக்கமாய்ப் போய்விட்டது. நானே அம்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பெரியக்கா குசினிக்குள்ளிருந்து சமைத்துக்கொண்டிருந்தா. சின்னக்கா உள்ளேயிருந்து படித்துக்கொண்டிருந்தான், கடைப்புத்தகம்தான். பெரியண்ணரைக் காணவில்லை. எங்கோ போய்விட்டார். அவருக்கு இரவிலும்கூட வெளியில் தான் வேலை. சின்னண்ணர் படிக்கப் போயிருந்தார். அப்பாவும் வீட்டில் இல்லை. அக்காவின் விவாக விழுயமாய்ப் பேச, பக்கத்துவீட்டுச் சின்னையா அண்ணாலேடு வைரமுத்து மாமாவின் வீடுக்குப் போயிருந்தார்.

அம்மா பின்னேரம் அப்பாவோடுக்கதைத்துக் கொண்டிருந்ததில் இருந்து இதை நான் அறிந்து கொண்டேன். போன்மாதம்தான் வைரமுத்துமாமாவின் இரண்

டாவது மகனே அங்காவுக்குக் கேட்டார்கள். அவர்களுக்கு அக்காவைச் செய்ய முழுவிருப்பம். எனிலும் மகனிடமும் கேட்டு முடிவு சொல்வதாகவும், அப்பாவை விரைவில் வீட்டுவேலைகளை முடிக்கும்படியும் சொன்னார்களாம். அவர்கள் மகன் ஒவசியராக வேலை செய்திருர். அவர் அன்றைக்கு ஊருக்கு வந்திருந்தாராம். அதனால் தான் அம்மா அப்பாவைப்போய் முடிவுகேட்டு வரும்படி சொன்னு.

அப்பா பின்னேரம் வயலில் இருந்து வந்தவுடன் அம்மா அவரோடு ரகசியம் கடைத்தா. நான் அப்போது அம்மாவின் பக்கத்தில் இருந்ததால் அவர்கள் கடைத்ததைக் கேட்க முடிந்தது. அம்மா சொன்னு, நம்முடைய ஆண்மக்களை நம்பிக்கொண்டிருந்தால் ஒரு காரியமும் நிறைவேற்றமாட்டாது. முத்தவன் எடுக்கிற சம்பளம் அவனுக்குப் போதாமலிருக்கு. படித்துக் கொண்டிருக்கிற இளையவன் உருப்பட்டு வருமட்டும் தம்மைச்சுற்றியிருக்கிற கடமைகள் காத்துக்கொண்டிருக்குமா? எனக்குத் தேவியை நினைக்கத்தான் வயிறு ஏறியது... என்று, அப்பா பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை யோசனையோடு வீட்டுக்கூரையைப் பார்த்துக்கொன்னிருந்தார்.

‘எத்தனை நாளைக்குத்தான் அவள் நம்மளோடு கிடந்து இந்த வறுமையில் வேகிறது. அவளோடு படிச்சுதுகள் எல்லாம் கலியானம் முடிச்சுக் குழந்தை குட்டியளோடு வாழுதுகள்... வைரமுத்தண்ணரை மகன் இன்னைக்கு லீவில் வந்து நிற்கிறோம். நீங்க போய் ஒரு முடிவைக் கேட்டிற்று வாருங்க’ என்று மறு படியும் சொன்னு. ‘நானும் அதைத்தான் வயலில் இருந்து வரக்குள்ளையும் சின்னையாவோடு கடைத்துக் கொண்டு வந்தன்... இரவைக்கு இரண்டு பேரும் போய் முடிவெடுத்திற்று வாறும்...’ என்று அப்பா சொன்னார்.

பின்பு அப்பா குளித்துவிட்டுச் சின்னையா அண்ண நேடு போனார். அம்மா கேற்றதியில் போய்நின்று சகுனம் பார்த்து அனுப்பிவைத்தா. அக்காவுக்கு இந்த இடம் சரிவரவேண்டும் என்று நானும் சுவாமியைக் கும்பிட்டேன். அக்காவின் குணத்துக்கேற்ற அண்பான அத்தான் கிடைத்தால்...

தேவி, அதுதான் அக்காவின் பெயர். முழுப்பெயர் கோகிலாதேவி, வீட்டில் எல்லோரும் தேவி என்றுதான் கூப்பிடுவார்கள். உண்மையாகவே பெரியக்கா எங்கள் வீட்டுக்கு ஒரு தேவிதான். பெரியக்கா பெரியஅழகி இல்லை' ஆனால் அழகில்லை என்றும் யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். அவவின் குணத்தால் அவ தேவியேதான்.

சின்னக்கா இருக்கிறானே! ஒரு சிடுமூஞ்சி. எதைக்கேட்டாலும் ஏரிந்து விழுவாள். ஆன் பெரிய ஸ்டெல். அம்மாவின் கையில் இருப்பதை யெல்லாம் பறித்து விதம் விதமான சட்டைகளும் அலங்காரப் பொருட்களும் வாங்குவாள். அவள் அழக்கான உடுப்பு உடுத்த தையோ, அலங்கோலமாய் இருந்ததையோ நான் இன்னும் காணவில்லை.

அவனுடைய பெரிய கண்களில் எப்பவும் 'ஜெடக்ஸ்' அப்பிக் கொண்டிருக்கும். தலைமயிரை ஒரு வேளைக்கு ஒரு விதமாய் அலங்கரிப்பாள். அம்மா சொல்லுவா. 'இவனுடைய தலைமயிருக்கு உயிர் இருந்தால் இன்னே ரம் இவளைத் திட்டியே கொன்றிருக்கும்' என்று. அவளவு பாடுபடுத்துவாள். ஒரு நாளைக்கு ஒரு கதைப் புத்தகமாவது படிக்கத் தவறமாட்டாள். இத்தனைக்கும் படிப்பில் ஒரேமக்கு.

அவனுக்கு எதிர்மாறு பெரியக்கா, யார் எதைக் கேட்டாலும் பொறுமையாகப் பதில் சொல்லுவா. எந்த வேலையென்றாலும் அவவுக்கு அலுக்காது. ஒடிஒடி வேலை

தான் செய்து கொண்டிருப்பா. அப்பாவுக்குப் பெரியக்கா மீதுதான் கூட அன்பு. காலையில் பொழுது நன்றாக விடிவதற்குள் எழுந்து எல்லா வேலையையும் செய்து விடுவா.

அப்பா வயலுக்குப் போவதற்குள் சாப்பா டெல்லாம் ஆயத்தப்படுத்தி விட்டுக் காத்திருப்பா, அம்மாவை ஒரு வேலையையும் செய்ய விடுவதும் இல்லை. அக்காவுக்கு அறிவும் கூடத்தான். ‘மற்றதுகளுக்குச் செலவழிச்சதை என் மூத்த மகளுக்குச் செலவழித்திருந்தால் அவள் படிச்சு இப்போ எனக்கு உழைச்சத் தருவாள்.’ என்று அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா. அக்கா எட்டாம் வகுப்புக்குமேல் படிக்கவில்லை. அவவுக்கு வயது வந்ததும் வீட்டோடோடேயே நிற்பாட்டி விட்டார்கள். அக்காவுக்கு அலங்காரம் செய்யத் தெரியாது. தலைக்கு நன்றாக எண்ணெய் வைத்து வாரி ஒற்றைப் பின்னல் பின்னுவா. அவவின் பின்னல் கரிய பாம் பொன்று புரஞ்சுவதுபோல அவவின் முதுகில் கிடந்து புரஞ்சு. அக்காவுக்கு அதிகம் உடுப்பும் இல்லை. இருக்கிற இரண்டு மூன்று சேலையைத்தான் கழுவிக் கழுவி உடுத்துவா. வீட்டிலும் சேலைதான் உடுப்பா. நெற்றியில் எப்பவும் சிவப்புச் சாந்து ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கும். அக்கா கறுப்பும் இல்லை. மாநிறமும் இல்லை. இடைப்பட்ட நிறம். எப்பவும் சிரித்துக் கொண்டுதான் இருப்பாள். எங்கள் வீட்டுப் படத்தில் இருக்கிற லட்சமியைப்போல. அம்மா சொல்லுவா ‘என்மகள் ஒரு தேவி என்று’

அக்காவுக்கு எப்படியாவது கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் பெரிய கவலை. எத்தனையோ பேரை இது வரையில் கேட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு இடமும் சரிவரவில்லை! எங்களுக்குப் பெரிய வீடு இல்லை. இப்போதிருப்பது இரண்டுஅறைகளும் முன்னுக்கு ஒரு சின்ன விருந்தேவி என்று’

தையும் கொண்ட ஒரு சின்ன மண்வீடுதான். இதுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கல்வீடு கட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். அது இன்னும் முடியவில்லை.

அந்த வீடு கட்டத் தொடங்கி நான்கு வருடங்கள் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இன்னும் கட்டிமுடிக்க வில்லை. அப்பாவுக்கு வயல்வேலை தான், அதில் அதிகம் விளைவதும் இல்லை. ஒவ்வொரு வருஷமும் அந்த வய வில் விளையும் நெல்லில் ஒரு பகுதியை விற்று விற்றுச் சிறுகச் சிறுக வீட்டைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பெரியண்ணனுக்குத் தபாற்கந்தோரில் பிழுன்வேலை. அவர் எடுக்கிற சம்பளத்தில் கால்வாசியைத்தான் வீட்டில் கொடுப்பார். மற்றதெல்லாம் அவருடைய செலவுக்கே சரியாயிருக்கும். அவரும் சின்னக்காவைப் போல பெரிய செலவாளி. வீட்டுக்கு முத்தமகன் என்ற பொறுப்புணர்ச்சி கொஞ்சம்கூட இல்லை. சம்பளம் எடுக்கின்ற அன்றைக்கு அவருடைய சினேகிதர்களின் வீடொன்றில் கட்டாயமாக ஒரு பார்ட்டி நடக்கும். அதில் கோழி, குடி எல்லாம் இருக்குமாம். என்னேடு படிக்கிற கீதாவின் அண்ணன் யோகன், அண்ணவின் கூட்டாளி. கீதாவந்து எல்லாம் சொல்லுவாள்.

“மாவி! இரவு எங்க வீட்டில் ஒரு பெரியபார்ட்டியு. அண்ணனுடைய பிரண்ட்ஸ் எல்லாரும் வந்து கோழிக் கறி ஆக்கிச் சாப்பிட்டாங்க. சாப்பிடக்குள்ள சிவப்பா என்னவோ குடிச்சாங்கடி. எல்லாரும் சேர்ந்து பாட்டுப்பாடி, ஆடி என்ன முஸ்பாத்தி தெரியுமா? உங்க அண்ணனும் கூடத்தான்” என்று சொல்லுவாள். எனக்குக் கேட்டால் ஒரு மாதிரியாய் இருக்கும்.

இதெல்லாம் அப்பா, அம்மா, அக்கா எல்லாருக்கும் தெரியும். தெரிந்தாலும் அண்ணவிடம் கேட்க

இருவருக்கும் தெரியவில்லை. அவர், சரியான முன்கோபி எதைக் கேட்டாலும் ஏற்று விழுவார்.

அவர் வீட்டில் நின்றுல் நான் அம்மாவின் பின்னால் தான் சுற்றுவேன். ‘மாவி, மாவி’ என்று எப்போதும் என்னைக் கூப்பிட்டுக் கடைக்கும் அவர் கூட்டாளிகளின் வீடுகளுக்கும் போகச் சொல்லுவார். மறுத்தால் என்பாடு முடிந்தது. காதைத்திருகி தலையில் குட்டுவார். வலியால் உயிர்போகும். நான் ‘ஓ’ வென்று சத்தம் போட்டு அழுவேன். அழுதால் அவர் மறுபடியும் குட்டுவதற்கு துரத்துவார். பெரியக்காதான் என்னை அண்ண விடமிருந்து காப்பாற்றி, வலிக்கும் தலையை தடவிவிட்டு என் அழுகையையும் போக்குவா.

அம்மா சொல்லுவா பெரியண்ணனுக்கு வீட்டு பொறுப்பே தெரியாதாம். வீடுகட்டவேணும், பெரியக்காவுக்குக் கலியாணம் முடிக்கவேணும், சின்னக்கா சின்னண்ணன், நான் எல்லாம் படிக்கவேணும் என்று வீட்டில் எத்தனையோ பொறுப்புக்கள். ஒன்றையும் அவர் கவனிப்பதில்லை. வேலை; வேலைமுடிந்து வந்தால் பிரண்ஸ்சோட கும்மாளம். இவைதான் அவருக்குள்ள கடமைகள்.

பெரியண்ணன் இரண்டு வருசத்துக்கு முன்னம் ஒரு வேலையும் இவ்வாமல்தான் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு வேலை கிடைக்கவேணும் என்று அம்மா தினமும் எத்தனையோ தெய்வங்களை வேண்டுவா. வேலை தேடித்தேடி பெரியண்ணன் கொழும்புக்குப் போவார். அவர் செலவுகளுக்கெல்லாம் கடன் வாங்கி வாங்கிக் கொடுத்துப் பின் அந்தக் கடனையெல்லாம் அம்மா தன்னுடைய கழுத்தில் கிடந்த சங்கிலியை விற்றுத்தான் கொடுத்தா.

இப்போ அம்மாவுக்கு நகையென்று ஒன்றும் கிடையாது. காதில் தோடுகள் மாத்திரம் தான். பெரியண்ணன் எத்தனையோ தடவைகள் கொழும்புக்கு வேலை தேடிப்போயும் ஒருவேலையும் கிடைக்கவில்லை. கடைசியாய் தபாற்கந்தோரில் இந்த வேலை கிடைத்தது. அதில் வருகிற சம்பளத்தில் சேமித்து அம்மாவுக்காவது ஒரு செயின் வாங்கிக் கொடுப்போம் என்று அவர் என்ன வில்லை. அம்மாவும் ஒன்றும் கேட்பதில்லை.

பெரியக்காவுக்கு அப்பாதான் போன சித்திரையில் ஒரு செயின் வாங்கிக் கொடுத்தார். அதைத்தான் அம்மாவும் எங்காவது போவதானால் போட்டுக்கொண்டு போவா. பெரியக்காவுக்கு வீடு இல்லை. நகையும் இல்லை. நல்ல சேலைகள் இல்லை. அவவுக்கு இந்தக் காலத்து பெண் களைப்போல நாகரிகமாய் நடக்கத் தெரியாது. இவை களால்தானும் பெரியக்காவுக்கு இன்னும் கல்யாணம் சரிவரவில்லையாம் என்று அம்மா சொல்லுவா.

இவற்றையெல்லாம் விட எங்களிடம் பணமும் இல்லை. கல்யாணத்துக்கு நிறைய பணமும் தேவைப்படுமாம். ‘என்னத்துக்கம்மா பணம்?’ என்று அம்மாவிடம் ஒரு நாள்கேட்டேன். மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குச் சிதனம் கொடுக்கவாம், ஓ, எனக்கு இப்போதான் ஞாபகம் வருகிறது.

எங்கள் பாடசாலைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற நவரெட்டும் மாஸ்டரின் மகளுக்கு மூப்பதாயிரம்ரூபா சிதனம் கொடுத்துத்தான் கல்யாணம் முடித்தார்கள். அவவுக்கு வயது முப்பத்தி இரண்டாம், சரியான கறுப்பு நிறம். வடிவும் இல்லை. ஆனால், ஆள் சரியான ஸ்டெல், சின்னக்காவைப்போல வீட்டில் எப்பவும் நாகரிகமாக உடுத்திக்கொண்டு கேற்றுக்கு நேராக இருக்கிற வீட்டு

ஹாவில் இருந்து கொண்டு பேப்பர், யுத்தகம் எது வென்றாலும் பார்ப்பா. ஆனால், அவவின் பார்வை அடிக்கடி ரேட்டைத் தான் மேயும்.

தன்னை மற்றவர்பார்க்கவேண்டும் என்று தான் அப்படி இருப்பாவாம் என்று பெரியக்காவிடம் அவவின் சினேகிதிகள் சொல்லுவார்கள். அவவிடம் இல்லாத அழகை இருக்கிறதாய்க்காட்ட அவசெய்யும் அலங்காரங்களைப் பார்த்தால் சிரிப்புத்தான்வரும். எனக்கு அவவைப் பார்த்தாலே பிடிக்காது. அவ அக்காவைப் போல சிரிக்கவும் மாட்டா. ஒருவரோடும் நன்றாகக் கடைக்கவும் மாட்டா. பள்ளிக்கூடம் விட்டுவரும்போது அவவின் வீட்டு, வேலியில் நிற்கிற மரத்தின்கீழ் மாங்காய் பொறுக்கப் போவோம். அவ எங்களைப் பேசித் துரத்துவா.

ஆனால் கறுப்பு. அவவின் மனமும் ஒரே கறுப்பு, நவரெட்டைம் மாஸ்டருக்கு முன்று கடைகள் இருக்கின்றன. நிறையப் பணமும் இருக்கின்றதாம். அதனால் அறிவு, குணம், அழகு ஒன்றுமே நன்றாக இல்லாத அவர்மகனுக்கு, முப்பதாயிரம் ரூபா சிதனம் கொடுத்து ஒரு போஸ்ட்மாஸ்டரை மாப்பிள்ளையாய் எடுத்தார்கள்.

அவர்களுக் கென்ன, பணம் இருந்ததால் முப்பத்திரெண்டு வயதிலையும் நல்ல மாப்பிள்ளையைத் தேடி எடுத்தார்கள் என்று எல்லோரும் சொல்லுவார்கள். அவர்களைப்போல எங்களிடமும் பணம் இருந்திருந்தால் எனக்கும் ஒருஅத்தான் கிடைத்திருப்பார். என்னேடு படிக்கிற கீதாவின் அத்தான் லீவில் ஊருக்கு வரும்போதெல்லாம் அவனுக்கு விதம் விதமான உடுப்புகள் வாங்கி வருவார். அவள் பெருமையோடு என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காட்டுவாள்.

எனக்கும் ஒரு அத்தான் இருந்தால் அவர் வாங்கித்தரும் பொருட்களை அவனுக்குக் காட்டலாமோ! கிதாவின் அக்காவுக்கு என்ன என்ன அழகான சேலைகள்! தினத்துக்கு ஒரு சேலை உடுத்திக்கொண்டு அவரோடு கோயிலுக்கும், படத்துக்கும், தெரிந்தவர்கள் வீடுகளுக்கும் போவா. அவர்கள்போகும்போது அக்கா இரகசியமாக எங்காவது மறைந்துநின்று அவர்களைப் பார்ப்பா.

சில வேளை களில் அவர்களைப் பார்த்து விட்டு இந்த மணற் குவியில் வந்து இருந்து வெகுநேரத்துக்கு யோசித்துக்கொண்டிருப்பா. அப்போதெல்லாம் அவவைப் பார்த்தால் பாவமாக இருக்கும். என்னத்தைத் தான் அப்படி யோசிப்பாவோ நான் பக்கத்தில்போய் ‘என்ன அக்கா யோசிக்கிறியன், என்று கேட்பேன். ‘நீ படிச்சு உத்தியோகம் எடுத்து எப்போ நம் கஷ்டங்களையெல்லாம் தீர்ப்பாய் என்று தான் யோசிக்கிறன்’ என்று சொல்லிச் சிரிப்பா- அந்தச் சிரிப்பு சிரிப்பாகவே எனக்குத் தெரியாது. அது பொய்ச் சிரிப்பு.

கிதாவின் அத்தானைப்போல எனக்கும் ஒரு அத்தான் இருந்தால் அக்கா எவ்வளவு சந்தோஷமாய் இருப்பா அவரோடு அழகான சேலையெல்லாம் உடுத்திக்கொண்டு கோயிலுக்கும் படத்துக்கும் போவா. குங்குமப்பொட்டும் கழுத்தில் தாவியும் மின்ன அக்கா எவ்வளவு அழகாய் இருப்பா... எனக்கும் கிதாவுக்குக் கிடைக்கிற மாதிரி நான் விரும்புகிற பொருட்கள் எல்லாம் வாங்கித்தருவார்.

அம்மா, அப்பா எல்லோரும் எப்படி மகிழ் வார்கள்! அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும்தான் இப்போ எத்தனை கவலைகள், வீடு கட்டி முடிக்க வேண்டும்.

இந்த வீட்டைப் பெரியக்காவுக்குக் கொடுத்தால் சின்னக்காவுக்கு வீடுகட்ட வேண்டும். பெரியக்காவின் கல்யாணத்துக்குப் பணம் வேண்டும். பெரியண்ணனின் போக்கு கொஞ்சம்கூட சரியில்லை. இதையெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி அம்மா ஏங்குவா.

சின்னண்ணன் இப்போ ஒன்பதாம் வகுப்புப் படிக் கிரூர். அவர் படிப்பில் கெட்டி. எப்போது பார்த்தாலும் முத்தகழும் கையுமாய்த்தான் இருப்பார், தான் படித்து எங்களையெல்லாம் நல்ல நிலையில் வைக்கப் போவதாக அடிக்கடி சொல்வார். அவருக்கு எங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றிக் கவனம் அதிகம். பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகாத நாட்களில் அப்பாவோடு வயலில் போய் வேலை செய்வார்.

அவர் படிக்கிற பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர்கள் சரியாகப் படிப்பிக்கிற தேயில்லையாம். கடமைக்காக வந்து எதையாவது சொல்லிக் கொடுப்பார்களாம், இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் பரீட்சை நடக்க இருக்கிறது. பரீட்சை எடுக்கப்போகிற பிள்ளைகளை, கவனமாகப் படிப்பிப்போம் என்று எண்ண மாட்டார்களாம். வகுப்பில் ஒரு மாணவன் குழப்படி செய்தால் அதுக்காக சில மாஸ்டர் மார் வகுப்புக்கே வராமல் இருந்து விடுவார்களாம்.

ஒருவன் செய்த தவறுக்கு எல்லோருக்கும் தண்டனை. சிலரிடம் விளங்காத பாடத்தைத் திருப்பிக் கேட்டால் ‘விளங்காவிட்டால் டியூசன் எடுங்கள்’ என்று சொல்லுவார்களாம். ‘நாங்கள் காச கொடுத்து டியூசன் எடுத்துப் படிக்க, இவர்கள் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு பேருக்குப் படிப்பிக்கவா?’ என்று சின்னண்ணன் கேட்பார்.

எங்கள் பள்ளிக்கூடத்திலும் அப்படித்தான். மாஸ்டர்மார் எல்லோரும் ஏனேதானே என்றுதான் படிப் பிக்கிருர்கள். இரண்டொருவர் அக்கறையாகப் படிப் பிக்கிருர்கள். ஆனால் அந்த இரண்டொரு பாடங்களையும் நன்றாகப் படித்துப் பாஸ்பண்ணினாலும் மற்றப் பாடங்கள் இல்லாமல் என்ன பிரயோசனம்? இதை அவர்கள் உணர்ந்தால் தானே? இப்போ பல பேருக்கு சம்பளத்தில்தான் கருத்து. படிப்பிக்க வேணுமே என்ற எண்ணம் அவ்வளவாகக் கிடையாது.

சின்னண்ணாலேடு படிக்கிற அனேகம் பிள்ளைகள் இப்போ டியூசன் எடுக்கிறார்கள். அதுதானே இப்போ தாகரிகமாயும் போய்விட்டது. எப்படியும் பாஸ்பண்ண வேண்டும் என்ற அக்கறையுள்ளவர்களும், நாகரிகத்துக்காக சில பணக்காரவீட்டுப் பிள்ளைகளும் டியூசனுக்குப் போகிறார்கள். எங்களிடம் பணமும் இல்லை. சின்னண்ண் டியூசனுக்குப் போகவும் இல்லை. இரண்டு மூன்று மாணவர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து இரவில் படிப்பார்கள். எல்லோரும் எங்களைப்போல ஏழை வீட்டுப் பிள்ளைகள்தான். எங்களைப்போன்றவர்களுக்கு படிப்பும்கூட எட்டத்தில்தானே? எனக்கு எல்லாவற்றையும் நினைத்தால் ‘ஓ’ வென்று கத்தவேண்டும் போலிருக்கும். அவ்வளவு துக்கம்.

நான் அம்மாவைப் பார்த்தேன். யோசித்துக்கொண்டிருந்த அவனின் கணகளிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. அம்மா அழுதுகொண்டிருந்தா. தன் னுடைய கவலைகளை நினைத்து அல்லது பெரியக்காவின் கல்யாண விஷயம் சரிவரவேணும் என்று. பாவம், அம்மாவுக்கு எவ்வளவு கவலைகள்! எல்லாவீட்டிலும் அப்பாமார் உழைக்கிறதைப் பற்றி மாத்திரம்தான் கவலைப் படுகிறார்கள். அம்மாமாருக்குத்தான் வீட்டைப்பற்றிய கவலை. சின்னச் சின்னக் காரியங்களிலிருந்து கல்யா

னம் போன்ற பெரிய பெரிய காரியங்கள் வரை அவர்கள் தானே அதிகமாய் யோசிக்கிறார்கள். எல்லாவற்றையும் யோசித்து யோசித்து அம்மா எலும்பும் தோலுமாக மாறிவிட்டா. பெரியண்ணவாவது எடுக்கிற சம்பளத்தை அம்மாவிடம் கொடுத்து நல்லமாதிரி நடந்தால் அம்மாவுக்கு ஒரு கவலை குறையும், அவ்வளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிற அவருக்கு கொஞ்சம்கூட புத்தியே கிடையாது.

நான் கவலையோடு அம்மாவைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். வெளியே போயிருந்த பெரியண்ணன் சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு தள்ளாடியபடி வந்தார். அம்மா அவரைப்பார்த்து பெருமுச்சு விட்டுக்கொண்டு கண்களை துடைத்துவிட்டா. சைக்கிளை சுவரில் சாய்த்து விட்டு விருந்தையில் போய் விழுந்த பெரியண்ணன் “மாலி, மாலி இங்கே வாழ” என்று கத்தினார். நான் பயத்தோடு அம்மாவைப் பார்த்தேன், “போய் என்ன என்றுகேள். இல்லாவிட்டால் துரையின் கையால் குட்டுவாங்கு” என்று அம்மா சொன்னு.

“என்ன அண்ணே?” என்று போய்க் கேட்டேன். “பொரியல் இருக்காடி?” என்று கேட்டார். அவருக்கு குடித்தால் பொரியல்தான் தேவை. பெரியக்காவிடம் போய் “பொரியலாம் அக்கா” என்றேன். கிழங்குப் பொரியலை ஒரு தட்டில் வைத்துத் தந்தா அவனின் முகம் ஏதோ ஒரு ஆவலில் மலர்ந்திருப்பது எனக்குத் தெரிந்தது. பெரியண்ணனிடம் பொரியலைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்தேன். சகிக்க முடியாத மனம். சின்னக்கா கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். அவளுக்கும் அந்த மணம் புரிந்ததோ என்னவோ, முகத்தைச் சளித்துக் கொண்டு அம்மாவின் பக்கத்தில் போய்விட்டாள்.

எனக்குப் பசியெடுத்தது. பெரியக்காவிடம் போய் “பசிக்குது அக்கா” என்றேன். அவ பதில் சொல்லுமுன் அப்பா வந்தது தெரிந்தது. ஆவலோடு பசியையும் மறந்து அப்பா என்ன சொல்லப்போகிறார் என்பதைக் கேட்க ஆயத்தமானேன். என்னுடைய இருதயம் பட படவென அடித்துக் கொண்டது. ஆனால் அப்பா சோர் வோடு வீட்டிற்குள்போய் சால்வையை எடுத்துக் கொடியில் வீசிவிட்டுப் பேசாமல் அமர்ந்து விட்டார்.

அப்மா யரபரப்போடு எழுந்து வந்து அப்பாவின் பக்கத்தில் போய் “என்ன? முடிவு சொன்னாங்களா?” என்று கேட்டா அப்பா கவலையோடு “நமக்கு முன் நம் மைப் பிடிச்ச சனியன் போகுது. நாம் ஆரைக் குறை சொல்லி?” என்று கேட்டார். எனக்குத் ‘திக்கென்று இருந்தது. பக்கத்தில் நின்ற பெரியக்காவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டேன். அவ அசையாமல் நின்று. ஏன் என்ன சொன்னாங்க?” என்று மறுபடியும் அம்மா கேட்டா “அவர்கள் விரும்பித்தான் இருந்தார்கள்.

ஆனால் அந்தப்பொடியன் வேலை செய்யிற இடத்தில் ஆரோ ஒருத்தியை ரகசியமாக ரெஜிஸ்ரர் பண்ணிப் போட்டுத் தாய் தகப்பனிட்டச் சொல்ல வந்தானும் நாங்கள் போகும்போது அவர்கள் வீட்டில் பெரிய யுத்தம் நடக்குது... தாயும் தகப்பனும் மகனேடு சண்டை பிடிக்கிறதும், அழுவதுமாய் இருக்குதுகள். பேசாமல் பார்த்திட்டு திரும்பி வாறம்” என்று சொல்லி முடித்தார் அப்பா. அம்மாவிடமிருந்து பதில் வரவே இல்லை.

என்னுடைய கனவுகள் எல்லாம் சிதைந்தன. நான் பெரியக்காவின் கையை விட்டுவிட்டு ஒடிப்போய்ப் படுத்துவிட்டேன். என்னால் அழுகையையும் அடக்க முடியவில்லை. பெரியக்காவுக்கு ஏன் இப்படியான ஏமாற்றம்? அவ எப்போதும் இப்படியேதான் இருக்க வேண்டுமா? கீதாவின் அக்காவைப் போல, நவரெட்

ணம் மாஸ்டரின் மகளைப் போல அக்காவுக்கு நல்ல காலம் வரவே மாட்டாதா? நான் எல்லாவற்றையும் நினைத்து அழுதேன்.

என் முதுகில் அன்பான ஒரு கை விழுந்து ஆதர வாக என்னை அனைத்துக் கொண்டது. நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். “மாலி, பசிக்குதென்று சொன்னுயே. வாசாப்பிட” என்று அழைத்துக்கொண்டு பெரியக்கா என் ஜைத் தனக் கருகில் இழுத்தா. அவவின் கண்களில் பழைய பிரகாசம் இல்லை. ஏதோ ஒரு திரை விழுந்தது போல் முகம் இருந்தது. நான் தன்னைப் பார்க்கிறேன் என்றால் என்னவோ சிரிக்க முயன்று. சிரிப்பு வரவில்லை.

“எழும்புமாலி” என்று கெஞ்சினை. “எனக்குப் பசிக்க வில்லையக்கா” என்று சொல்லி அவவின் மடியில் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு “ஓ” வென்று அழுதேன். ‘ஓ! என்னடி இது?’ என்று கேட்டுப் பெரியக்கா என்னை அனைத்துக்கொண்டா. அவவின் உடம்பு ‘சில’ வென்று இருந்தது. ஆனால் அவவிட்ட மூச்ச என் முகத்தை நெறுப்பாகச் சுட்டது. ஓ! எப்போதுமே பார்க்கக் குணுமையாய் இருக்கிற பெரியக்காவைய் போன்றவர்களின் உள்ளே இருக்கின்ற மனங்கள் சுடுமோ? அதனால்தான் மூச்சம் சுடு மூச்சாக வருகின்றதோ? நான் பெரியக்காவின் மடியைவிட்டு எழும்பவேயில்லை.

விரோதிசுமாந்தர்

பொருங்கும்

ஒத்துயாறிந்தனம்

மார்கழி மாசத்துக்கடுங்குளிர் மேனியைச் சில்லிட
வைத்துக் கொண்டிருந்தது. இரவெல்லாம் பெய்த-
கொடிய மழை நடு இரவு தாண்டியபின்தான் ஓய்திருந-
தது. குளிருக்கு இதமாகப் போர்வையை இழுத்து
நன்றாக மூடிச்கொண்டு சுருண்டு கிடந்தான் அருண்.
விடிவதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ நேரம் இருந்தது.
தூக்கம் எப்போதோ கலைந்துவிட்டதால் நினைவுகள் மன
தில் வந்து வந்து கவிய அவன் கொட்டுக் கொட்டென்று
விழித்துக்கொண்டு படுக்கையில் கிடந்தான்.

வெளியே ஆரவாரம் கேட்டது. விளக்கு எரியும் ஒளி
கதவிடுக்கின் வழியாக அவன் அறையினுள்ளும் மெல்லத்
தெரிந்தது. ‘இந்தக்குளிலில்யார் எழுந்து வெளியே செல்
கிறூர்கள்?’ என்று முடிவெடுப்பதற்குள் கிணற்றில் நீர்
அள்ளி யாரோ குளிக்கும் சல சலப்புக் கேட்டது....‘ஓ!
இது திருவெம்பாவைக்காலம் அல்லவா?’ அவனுள் ஒரு
பொறி தெறித்தது.

சொல்லிவைத்தாற் போல் மூன்று மணிக்கே எழுந்து
இந்தக்குளிரைப் பொருட் படுத்தாமல் முழுகிக் கோயி
லுக்குப்போய்த் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடத் தண்ணேத்
தயார் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவன் தங்கை.

இந்தப் பெண்களுக்குத்தான் திருவெம்பாவைக் காலம் வந்துவிட்டால் எத்தனை சுறைசுறுப்பு! மழையையும் குளி ரையும் அசட்டை செய்து விட்டு எத்தனை மகிழ்ச்சியோடு விரதம் இருந்து வழிபடுகிறார்கள்....

திருவெம்பாவை என்றதுமே அவன் மனதில் எல்லா வற்றையும் மீறிக்கொண்டு கொரியின் ஞாபகம் தான் படர்ந்து வரும்.

“தாமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய,
தாபங் கமழுத் துயில்லை மேல் கண்வளரும்
மாமன் மகளே! மணிக்கதவம் தாழ் திறவாய்”

என்று நாள்தவருமல் வீதி வீதியாய்த் திருப்பாவையும், திருப்பள்ளி எழுச்சியும் பாடிப்பாடித் தன் வாழ்வையே நாசமாக்கிக் கொண்ட அந்தப் பேதையின் நினைவு அவனை வாட்டத் தொடங்கிவிடும். கள்ளங்கபடமற்ற ஒரு உல்லாசச் சிட்டாக வாழ்ந்த அவள் உள்ளத்தின் உள்ளே எத்தனை சுமைகள் குடியேறிவிட்டன! அவளை அவன் பார்த்தே இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலிருக்கும். ஆனாலும் நினைவுகள் மாத்திரம் பசுமையாய் இன்னும் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன.

அவன் அந்தக் கிராமத்துக்கு மாற்றலாகி சென்றதும், அவள் வீட்டின் ஒரு அறையில் இடம் பிடித்துக் கொண்டதும், ஆறே முமாதங்களின் பின் அங்கு பாடசாலை ஆசிரியங்க வந்து சேர்ந்த ராமமூர்த்தி அவன் அறையில் வந்து தங்கி அவன் நண்பனுடும், அதன்பின் நடந்த அளைத்தும் ஒரு சோகக் கலையின் அத்திவாரமாய் அப்படியேதான் பதிந்திருக்கின்றன.

கிணற்றடியில் நீரின் சலசலப்பு இன்னும் ஓயவில்லை. வாளிநிறைய நீரை அள்ளி அள்ளித் தலையில் ஊற்றிக் கொள்ளும் ஒசை அவனையே குளிர்விப்பது போவிருந்தது.

இவனுக்குக் குளிர் என்பதே கிடையாதா?.... இவள் மாத்திரமா? அந்தக் கெளரியும்தான் என்ன? மார்கழிக் குளிரின் சில்லிப்பில், பொழுது புலராத அதிகாலையில் எழுந்து வாளிவாளியாய் நீராடுவாள். சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் அவள் தோழிகள் படையெடுத்து வந்தவிடு வார்கள். அதன்பின் சிரிப்பும் கும்மாளமும்தான். அவள் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு புறப்படும் வரையில் அது ஓயாது. அதன்பின் யாரால் தூங்க முடியும்? வீட்டிலுள்ள எல்லோருமே எழுந்து விடுவார்கள்.

கெளரி தோழிகள் படை குழு கோயிலுக்குப் போவாள். அதன்பின் அவர்கள் பஜனை ஊர்வலம் வீதி வீதியாய்ச் செல்லும். பள்ளி எழுச்சியும் சங்கொலியும் முழங்கும். அதன்பின் ஊரே விழித்துக்கொள்ளும். எங்கும் விளக்குகள் ஏரியும். பத்துநாட்களும் கலகலப்பும், சிராமத்துக்கே தனிச் சோபையும் வந்துவிடும்.

அருணைடு தங்கியிருந்த அவன் நன்பன் மூர்த்திக்கும் இந்த விடயங்களில் ஈடுபாடு அதிகம். கெளரியின் பின் ஞல் எழுந்து நீராடிவிட்டுக் கோயிலுக்குப் போனேன் என்றால், காலைப்பூசை முடிந்து நெற்றி நிறையத் திரு நீரூம் சந்தனமூமாய் அவன் வருவதைப் பார்த்து யாரும் பொருமைப் படுவார்கள். அவ்வளவு பக்திமயம். கெளரி யும் அவள் குடும்பத்தவர்களும் கூட மிகுந்த பக்தியுணர்வு உடையவர்கள்தான்.

வருடத்தில் வரும் ஒவ்வொரு திருநாளிலும், விரதங்களிலும் அந்த வீடே பக்தியால் மலரும், தெய்வீக மணம் கமழும். எப்போதும் அந்த வீட்டில் ஒரு நிறைவு இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும். இத்தனைக்கும் அவர்கள் வீட்டில் அதிகம் குழந்தைகளும் இல்லை. உள்ளதெல்லாம் கெளரி, அவள் தம்பி, அம்மா, அப்பா நால்வர்தான்.

நான்கு அறைகளும் ஒரு பெரிய மண்டபமும் கொண்ட அவர்கள் வீட்டின் முன் அறைகளில் ஒன்றை அவனுக்கும், மூர்த்திக்குமாக ஒதுக்கியிருந்தார்கள் அவர்கள். வீட்டில் அதிகம் பேர் இல்லாததால் அவர்களுடன் சேர்ந்து பழகும் வாய்ப்பு அருணுக்கும் மூர்த்திக்கும் அதிகம்தான்.

கௌரிக்கு அப்போது பதி னெட்டு வயதிருக்கும். ஆனாலும் ஒரு பச்சைக் குழந்தையின் மலர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியுமே எப்போதும் அவளிடம் தாண்டவமாடும். ஒரு நிமிடமாவது அவள் வீட்டில் ஒய்ந்திருந்ததை அருண் பார்த்ததில்லை. எப்போதும் எதையாவது செய்து கொண்டிருப்பாள். அல்லது யாஞ்டங்கவது கதைத்துச் சிரித்துக் கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருப்பாள். இரண்டுமே இல்லாமல் அவள் ஒய்ந்திருந்ததை அவன் பார்த்ததில்லை.

சாதாரணமாகக் கிராமத்துப் பெண்கள் என்றால் ஆண்களைக் கண்டதும் ஒடி மறைவார்கள். அவர்களுக்குக் கலகலப்பாகப் பேசவே வராது என்பது அவன் பொதுவான அபிப்பிராயமாயிருந்தது. ஆனால் கௌரியைக் கண்டபின் அவன் அந்த 'அபிப்பிராயத்தை மாற்ற வேண்டியிருந்தது.....அருண் அந்தக் கிராமத்துக்கு மாற்றலாகிச் சென்று நான்கு வருடங்கள் தங்கியிருந்திருக்கிறேன். அந்த நான்கு வருடங்களிலும் அதே வீட்டிலிருந்து அவன் பார்த்துப் பார்த்துப் பேசிப் பேசிப் பழகிப்போன கௌரி மற்ற எல்லாப் பெண்களிலுமிருந்து மாறுபட்டவளாகத்தான் அவன் சண்களுக்குத் தெரிந்தான்.

அவனும் மூர்த்தியும் திருமணமாகாத வாலிபர்களாயிருந்தும் கௌரி அவர்களுடன் கூச்சமின்றிச் சகஜமாக ஒரு குழந்தையைப் போலத்தான் பழகினாள். அவள் பெற்றேரிடத்தும் அது குறித்து எந்த ஒரு

கட்டுப்பாடும் இருந்ததில்லை. மொத்தத்தில் சொல்லப் போனால் அவர்கள் இருவரையும் அந்த வீட்டிலுள்ள நால்வரும் தங்கள் குடும்பத்தவர்களைப் போலவே கருதி வந்தனர். அந்தக் கட்டுப்பாடின்மையும், கள்ள மற்ற தன்மையுமே கெளரியை இந்தக் கதிக்கு ஆளாக் கியதோ என்று அருண் இப்போதும் எண்ணி, எண்ணித் தனக்குள்ளேயே குழுவதுண்டு.....

கிணற்றடியில் அவள் தங்கை நீராடும் அரவம் இன்னும் அடங்கவில்லை. அவள் குளிர்ந்த நீரில் இதம் கண்டு கொண்டிருந்தாள் — அந்தக் கெளரியைப்போல. அவனே கம்பளிப் போர்வையின் கதகதப்பில் படுக்கையில் கிடந்து நினைவுகளை அலை அலையாகப் படரவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். திருவெம்பாவையின் நினைவு அவன் மனதில் அடங்கிப் போயிருந்த எண்ணை அலைகளைத் தட்டி எழுப்பிவிட்டது.

அந்தக் கெளரியை அவன் எப்போதுமே சின்னஞ்சிறு பெண்ணாகத்தான் கருதிவந்தான். அவள் சுபாவமும், அவன் மனப்போக்கும் அப்படி. ஆனால் அவன் நண்பன் மூர்த்தி அவளை அப்படிக் காணவில்லை என்ற உண்மை அருண் மனதில்—மூர்த்தி அவளை ஒரு பருவமங்கையாக, மொட்டவிழும் இளமலரின் மலர்ச்சியோடும், மணத்தோடும் பார்க்கிறேன் என்பதை உணர்ந்த பின்தான் உறைத்தது. அவன் அதிர்ந்து போனான். காரணம், தன் நண்பன் அந்தச் சிறு பெண்ணைக் காத விக்கிருன் என்பதல்ல! அவன் அவள் மனதில் தூவிவிட்ட இனிய மணங்கள் நிரந்தரமாய் நிலைத்திருக்குமா என்று அவனுள்ளேயே எழுந்த ஒரு சந்தேகமே அருணை அந்த நிலைக்கு ஆக்கியது.

கெளரியின் பேற்றேர்கள் மிகுந்த ஆசார சீலர்கள். சாதி, சமயம், கெளரவம் என்ற கட்டுப்பாடுகளில் அபார நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். அப்படியானவர்கள்

மூர்த்தியை மருமகனுக்க ஒருபோதும் . சம்மதிக்கப் போவதில்லை என்ற உண்மை அவனைத் தாக்கியது.

மூர்த்தி, அவர்கள் கணிப்பின்படி ஒருபடி தாழ்ந்த வன். இதை மூர்த்தியே உணர்வான். உணர்ந்து கொண்டும் ஏன் இதில் வீழ்ந்தான் என்று அருணின் மனம் அடித்துக் கொண்டது. கௌரியும் அவனைப் பற்றிய இனிய எண்ணங்களைத் தன் மனதில் வளர்த்துக் கொண்டிருப்பதாகவே அருண் உணர்ந்தான். பாவம்! தன் வாழ்வில் பெரியதொரு புயல் வீச இருக்கிறது. அதன் ஆரம் பமே தன் மனதில் எழும் இன்ப நினைவுகள் என்பதை அவளால் உணரமுடியாமற் போய் விட்டதே!

மார்கழி மாசத்துப் பொழுது புலராத குளிர் நேரத்தில் கோயிலுக்குப் போய் பூசை முடிந்து வருகையில் ஒன்றாக வரும் இருவரும் தம் மன ஆசைகளையும் கணவுகளையும் பரிமாறிக் கொள்வார்கள் என்பதையும், அவர்கள் ஆசைக் கருத்துக்கள் அப்படியான வேளையில் தான் துளிர்த்தது என்பதையும் மூர்த்தி சொல்லித்தான் அருண் அறிந்தான். வீட்டில் யாருமில்லாமல் அவனும் அவனும் தனித்திருக்கும் வேளைகள் அவர்களுக்கு மனோகரமான பொழுதுகளாய்க்கழிந்திருக்கின்றன.

ஒருநாள் மாலை, அவள் பெற்றேர் யாரோ ஒரு உறவினரின் வீட்டுக்கு சுகவீனமான ஒருவரைப் பார்க்கப் போயிருந்தார்கள். அருண் வெளியே சென்று திரும்பிய வேளையில் அவர்கள் வீட்டில் இல்லை. அவள் தம்பி வாசலில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். மூர்த்தி அறையில் இருப்பான் என நினைத்து உள்ளே போனான் அருண். அங்கு அவன் இல்லை. வீட்டில் சதா கலகலத்துக் கொண்டிருக்கும் கௌரியும் இல்லை. அவன் உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு முகம் கழுவுவதற்காகக் கிணற்றடிக்குப் போனான். அங்கே அவன் கண்ட காட்சி அவனை அதிர வைத்தது.

கிணற்றுக் கட்டில் சாய்ந்துகொண்டு கெளரி தலை குனிந்து நிற்க, அவள் கைகளிரண்டையும் பற்றியபடி மூர்த்தி எதையோ அவளிடம் கெஞ்சிக் கேட்கும் பாவணையில் அவள் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றுன். அருணின் காலடிச் சத்தம் அவனை அதிரவைத் தது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பியவன் அப்படியே அவள் கைகளை நழுவவிட்டுவிட்டு அருணைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். கெளரியோ, முகம் வெளிற, தவறு செய்து விட்ட உணர்வோடு தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். அவள் மென்னுடல் இலேசாக நடுங்குவது தெரிந்தது. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் ஒரு கணம் திகைத்து நின்ற அருண் ‘மன்னித்துக்கொள் மூர்த்தி’ என்று கூறி விட்டுத் திரும்பி நடந்தான்.

மூர்த்தி அவன் முன்னே பாய்ந்து வந்து அவன் கையைப் பற்றி கொண்டான். அவனுக்கு அருணேநூடு என்ன பேசுவதென்று புரியவில் லைப் போலும். அருண் அவனைச் சங்கடத்திலிருந்து விடுவிக்க விரும்பி ‘புரிகிறது மூர்த்தி, உங்கள் இருவருக்கும் என் வாழ்த்துக்கள்.’ என்று கூறிச் சிரித்தான்.

கெளரி ஒரு கணம் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். அது வரையிலும் தான் பார்த்துப் பழகிய கெளரியை அருண் அங்கே காணவில்லை. அதற்கு மாரூகப் பயறும், கலவரமும், நாணமும் போட்டியிட ஒரு பதுமையைப் போல நின்றிருந்த புதிய கெளரியை அங்கு கண்டு வியந்தான். அவனை அந்த நிலைக்கு ஆக்கிய மூர்த்தியும்கூட ஒரு சிலையைப் போலவே நின்றிருந்தான்.

‘கெளரி, என்ன இது? நான் ஒன்றும் உங்களுக்கு அந்தியன் அல்ல! ஏன் இப்படிப் பயத்து மாய்கிறுய்? நான் உன்னண்ண் என்பதை மறந்து விட்டாயா?’

நீங்கள் கதைத்துக் கொண்டிருங்கள், நான் போகிறேன் என்று அவனைத் தேற்றும் பாவளையில் உரிமையோடு கூறினான் அருண். ‘வேண்டாம் அண்ணே, நான் போகி ரேன்.’ என்று கூவியவள் உணர்விழுந்த பதுமையாய், தளர்ந்து போய் வீடு நோக்கி நடந்தாள். அவள் மனதில் மிகுந்த அச்சம் குடிகொண்டிருந்தது. அவன் போன்றின் நண்பனைப்பார்த்து ‘என்ன இதெல்லாம்? எத்தனை நாளாக?’ என்று கேட்டான் அருண்.

அதன்பின்தான் மூர்த்தி எல்லாவற்றையும் அவனிடம் விளக்கினான். அந்தவேளையில் அவன் மன ஆசை கரும், கனவுகரும் கண்களில் மின்ன உணர்ச்சி கொப்பளிக்கும் குரலில் தன்றள்ளத்தைத் திறந்து அருணிடம் கொட்டினான். அவன் வியப்போடு கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். ‘செம்புலப்பெயல் நீர் போல’ அவர்கள் நெஞ்சங்களிரண்டும் ஒன்றிக் கலந்து விட்டதை அவன் சொல்லச் சொல்ல அருண் புரிந்து கொண்டான். பின்னர் தங்களுக்கு நேரவிருந்த ஆபத்தை உணர்ந்து கொண்டும் அவர்கள் மனங்களில் அன்பு விதையைப் பயிராக்கி வளர்த்தார்கள்....

அருண் நடந்து முடிந்த சம்பவங்களின் நினைவுகள் தந்த வேதனையோடு மறுபுறம் திரும்பிப்படுத்தான். அப்படியும் அவை அவனைவிட்டுப் போவதாயில்லை. சங்கிலிக் கோவையாய் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. வெளியே எந்த ஆரவாரமும் இல்லை. அவன் தங்கை கோயிலுக்குப் போய்விட்டாள் போலும் இனி விடிந்தபின்தான் அவள் வருவாள். விடிவதற்கு இன்னும் நேரம் இருந்தது....

இந்த வேளையைப் போலத்தான் அதுவும் ஒரு கடும் மழைக்காலம். திருவெவம்பாலை ஆரம்பமாகி ஆறு நாட்கள் கழிந்திருந்தன. திலழும் அதிகாலையில் நீராடிக் கோயிலுக்குச் செல்லும் கெளரி அன்றும் வழமை போல

இருள் பிரியாத காலையில் எழுந்து நீராடிக் கொண்டிருந்தாள். மூர்த்தியும் ஏற்கனவே விழித் துக் கொண்டு கனவுகளில் மூழ்கியிருந்தானே என்னவோ, எழுந்து வெளியேசென்றுன்.

அவன் சென்ற சிறிது நேரத்தின் பின் கௌரி யின் தந்தை ஏதோ அவனிடம் பேசுவது அருணுக்குக் கேட்டது. அதற்கு மூர்த்தி என்ன பதில் சொன்னானாலே, ‘கோயிலுக்குப்போகிறேன், போகிறேன் என்று சொல்லிச் சொல்லி என் பெண்ணின் பின்னால் சுற்றி அவள் மனதையே கெடுத்து விட்டாயே, இதற்குத்தான் இங்கு வந்தாயா?’ அவர் கேட்ட கேள்வி அருணையே உலுக்கியது. மின்னைமல், முழங்காமல், இருளே இல்லாமல் திடை ரென்று ‘சோ’வென்று பெருமழை கொட்டுவது போலிருந்தது. மூர்த்தியிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. அருண் எழுந்து வெளியே வந்தான். அவனை மையமாக வைத்துக் கொண்டு அவர் மூர்த்தியையும், தன் மகளையும் வார்த்தைகளாற் சுட்டார்.

அவர்களில் எவராலுமே பதில் பேச முடியவில்லை. நீராடிவிட்டு வந்த கௌரி வீட்டினுள்ளே சென்று விமமியழுத ஒசை அவன் செனிகளில் மோதியது. மூர்த்தி தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டு தான் அவனைக் காதலித்ததே குற்றம் என்பதை ஒப்புக் கொள்பவனைப்போல நின்றிருந்தான். இறுதியில் அவர் அவனை வீட்டை விட்டே வெளியேறும்படி உத்தரவிட்டு விட்டார். அந்த நேரத்தில் அருணால்கூட எதுவும் பேச முடியவில்லை.

இடைவிடாது கேட்டுக் கொண்டிருந்த கௌரியின் விமமலுக்கிடையில் மூர்த்தி சோர்ந்த மனதோடு அருணிடம் விடைபெற்றான். அவன் பின்னாலேயே சென்று அருண் ஆறுதல் வார்த்தைகள் பல சொல்லி அவன் மனதைத் தேற்ற முயன்றான்— அது தேரூது என்பதை உணர்ந்தும்கூட, அன்று புறப்பட்டுப் போனவன்தான்

மூர்த்தி, பின் இடமாற்றம் பெற்றுக் கொண்டு அந்தக் கிராமத்தைவிட்டோய்விட்டான். அதன் பின் அருண் அவளைப் பற்றி எதுவுமே அறிந்து கொள்ளவில்லை.

ஆனால் கெளரி?... மூர்த்தி வீட்டை விட்டுப் போன பின் அவள் கெளரியாக இல்லை. சதா விம்மலும் அழுகை யுமாகி, தந்தையின் மிரட்டல்களையும் உருட்டல்களையும் தாங்கிக் கொண்டு வாடித் துவண்டு சிடந்தாள். மூர்த்தி போனபின் கோயிலுக்குப் போவதும் நின்றுவிட்டது. எந்த நேரமும் அவள் பேச்சினாலும், சிரிப்பினாலும் நிறைந்திருந்த அந்த வீடு பெரிய தொரு சோகத்தில் மூழ் கிக் கிடந்தது.

அவள் தந்தை வீட்டிலிருக்கும் போதெல்லாம், அவளையும் மூர்த்தியையும் திட்டிக்கொண்டேயிருப்பார். அவள் தாயின் அங்கு மனம் மகனுக்காக இரங்கி வந்தாலும் அவளிடம் கணவரை எதிர்க்கும் துணிவு இல்லை. மகளைத் தேற்றமட்டும்தான் அவளால் முடிந்தது. இந்தத் துயரங்களையெல்லாம் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாமல் அருண் எங்காவது வேறு இடம் பார்த்துக் கொள் வோமா? என்று என்னியதும் உண்டு. ஆனால் பெற்ற தாயையும் உடன்பிறந்த சகோதரர்களையும் போல அவளிடம் அங்கு பாராட்டிய அவர்களை அந்த நிலையில் விட்டு விட்டு விலகி ஓடுவது பாவமாகப்பட்டது.

கெளரியின் பரிதாபத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவள் தந்தையிடம் எப்படியாவது அவளை மூர்த்திக்கே கொடுத்துவிடும்படி சொல்ல வேண்டும். குழநிக்கொண்டிருக்கும் அவர் மனதைத் தணிக்கவேண்டும் என்று பலமுறை முயன்றுன் அவன். ஆனால், ஆயிரம் அங்கு பாராட்டினாலும் அவன் வேற்று மனிதன்தானே, உனக்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? என்று அவர் நேரில் கேட்டு விட்டால் அவன் என்ன பதில் சொல்வது. இதை என்னிட தயங்கிக் கொண்டிருந்த

போதுதான் மூர்த்தியிடமிருந்து அவனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது.

அந்தக் கிராமத்திலிருந்து ஏறக்குறைய இருபது மௌல்களுக்கப்பால் உள்ள இன்னெரு கிராமத்திலிருந்து அவனுக்கு எழுதியிருத்தான். 'கெளரியின் பெற்றேரின் கணிப்பின்படி தான் அவனை மணக்க எந்தவிதத்திலும் தகுதியடையவன் அல்ல என்பதை உணர்ந்து கொண்டும் அவனைக் காதலித்தது தன் குற்றமே என்றும், கெளரிக்கு இப்படியான ஒரு சோதனையும், துயரமும் ஏற்படத் தானே காரணம் எனவும் மிகவும் வருந்தி எழுதிவிட்டு எப்படியாவது அவனுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறித்தேற்றி அவனுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்வை அழைத்துக் கொடுக்கும்படி அவனை மிகவும் வருந்தி வேண்டியிருந்தான்.

அவனுடைய கடிதத்தின் சாரத்திலிருந்து
அவன் இனிமேல் திருமணம் என்ற பாதையையே திரும்பியும் பார்ப்பதில்லை என்று உறுதி பூண்டிருக்கிறான் என்பதும், அவன் மனத்தில் கெளரியையே இறுதிருந்து என்பதும் வரை குடியிருத்தி வாழ விரும்புகிறான் என்பதும் தெரிந்தது.

சாதி, சமயம், அந்தஸ்து, அகம்பாவம் என்ற முடகள் நிறைந்த வேலையினுள் அடைபட்டு மாடும் இந்த மனிதர்கள் தம் இனத்தையே வருத்திச் சித்திரவகை செய்யும் கொடுமை, அருணை நெருப்பாகச் சுட்டது. இரண்டு இள மனங்களில் பூத்த உணர்வுகளைப் பறித்துக் கூசக்கி எறிந்து இந்த மனங்களைப் பாழ்படுத்தியது அதே முள் வேவியினுள் சிறைப்பட்ட இதயம் அல்லவா? அவர்கள் உள்ளங்களில் முதல் முதல் பூத்த ஆசை மலர்கள் பறிக்கப்பட்டுப் பாழானபின் அவற்றில் இனி வசந்தம் வர வழி ஏது...? அவை என்றும் பாழேதான்.

இந்த மனிதர்கள் இந்த உண்மையை உணர்வதும் தமிழ்மைத் திருத்துவதும் எப்போது?

நேரிலிருந்து பார்த்து அனுபவித்த அந்தக் கொடு மையைப் போக்கு அருணுக்கே வழி தெரியவில்லை... மறுபடியும் ஒருநாள் மாலை கெளரி மாத்திரம் தனித் திருந்த தருணம் பார்த்து அவளிடம் சொன்னுன் அவன். அந்தக் கொடிய பிரிவு அவர்களுக்கிடையில் ஏற்பட்டு இரண்டு மாதங்கள் சென்றிருக்கும், அந்த இரண்டு மாதங்களிலும் அவள் அருணேஞ்சு பேசுவதை என்? அவன் எதிரில் வருவதைக்கூட நிறுத்தியிருந்தாள்.

அன்றுதான் மிக நெருக்கமாக அவளை அவன் பார்த்தான். முகத்தில் பழைய மகிழ்ச்சியும், மலர்ச்சியும் மறைந்து அது வரண்டு போயிருந்தது. புத்தம் புது ரோஜாவைப்போல செழித்திருந்த அந்த முகம் வெயிலில் காய்ந்து சருகான மலரைப்போல வாட்டம் கண்டிருந்தது. கண்களிலும் பழைய ஒளியில்லை.. அருணைக் கண்டதும் உதடு பிரியாத ஒரு மறுவலைச் சிந்திவிட்டு எழுந்தாள்.

‘இரு கெளரி, உன்னிடம் சில செய்திகள் சொல்ல வேண்டும்’ என்று சொல்லி அவளை இருத்தினிட்டு மூர்த்தி கடிதம் அனுப்பியிருப்பதையும், அவன் வேண்டுகோளையும் அவளிடம் கூறினான். அவள் பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சற்று நேரம் பொறுத்திருந்த அருண் ‘கெளரி’ நீ அவளை மணப்பதை உன் பெற்றேர் விரும்ப வில்லை என்பது உனக்குத் தெரியும்.

ஆனால் உன்மகிழ்ச்சி எது, நீ எதனால் மகிழ்வாய் என்பதை அவர்கள் உணரவில்லை. அவர்கள் உன்னை இத் தனைவயதுக்கு வளர்த்துக்கைம்மாறு கருதாத உதவிகளைச் செய்தவர்கள், உன்மனம் நோகும்படி அவர்கள்

நடந்துகொண்டாறும், அவர்கள் மனம் நோகும்படி நீ நடக்கக்கூடாது... அவர்கள் விருப்பம் எதுவோ, அதை உன் உணர்ச்சிகளை மூடிமறைத்துவிட்டு மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொள். இதைத்தான் உன்னிட மிருந்து அவனும் எதிர்பார்க்கிறான்' என்று கூறினான். அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். கண்கள் இரண்டிலும் நிறையக் கண்ணீர்.

'என்ன கௌரி, உன் என்னை என்ன?' என்று கேட்டான். அவள் விமமினாள், அந்த விமமலுக்கிடையே 'என்னை ஒரு சின்னக் குழந்தை என்று நினைக்கிறீர்களா? விரும்பிய பொம்மை கிடைக்காவிட்டாலும் இன்னுமொரு பொம்மையைக் கண்டு ஆறுதல்லட்டும் குழந்தை என்று நினைக்கிறீர்களா அன்னை?' என்று கேட்டாள்.

அந்தக் கேள்வி அவனை வாட்டியது? ஆலோலும் எப்படியாவது தேற்ற வேண்டும் என்பதற்காக 'நான் அப்படி நினைக்கவில்லை' கௌரி. உன் மனம் எனக்கு நன்றாகப் புரிகிறது... ஆனால் உன் பெற்றேரு உனக்காக இரண்டி, நீ விரும்பியதைத் தரும் நிலையில் இல்லை... விரும்பியது கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக நீ என்றும் இப்படியே அழுது கொண்டு இருந்தால் உன்னை இந்தச் சமூகம் விட்டுவைக்காது...

கௌரி! இந்தச் சமூகத்தின் கண்களுக்கு உண்மையை உண்மையாகக் காணத் தெரியாது. உண்மையைப் பொய்யாக்கி, பொய்யை உண்மையாக்கி வாழ்வின் ஆழத்தையே ஆட்டிப்படைக்கும் சக்தி அதற்கு இருக்கிறது. இதைபெல்லாம் என்னிப்பார்த்துத்தான் சொல்கிறேன். நீ விரும்பியது கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக, அவர்கள் தரும் வாழ்க்கையை உதறிவிட நினைக்காதே கௌரி. இதைத்தான் என்னால் உனக்குக் கூறமுடியும்' என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தான். அவள்

அமுகை அப்போதும் ஒயவில்லை. அப்போது அவள்ருந்து கோலம் அவனை உருக்கியது.

ஆனாலும் அவனை என்ன செய்ய முடியும்! அன்னை, அண்ணை என உரிமை பாராட்டிய அவன் அவன் உடன் பிறப்பாக இருந்திருந்தால் எந்தத் தடையையும்மீறி அவனை மூர்த்தியோடு சேர்த்து வைத்திருப்பான். ஆனால், அவன் அவன் உடன் பிறப்பாக இல்லாமல் போய் விட்டானே!

ஆற்றமு மாதங்களின் பின் கெளரியின் தந்தை அவளுக்குத் திருமணம் பேச ஆரம்பித்தார். அந்த முயற்சியில் அவர் தீவிரமாக இறங்கியதை அறிந்துகொண்ட கெளரி அப்படியே இடந்து போனான். அவள் சின்னஞ்சிரு இதயத்தில் கட்டிக்காத்த ஆசைக்கனவுகள் கலையத் தொடங்கின. முன்னைவிட அதிகமாக அவள் வருந்தவும் ஏங்கவும் ஆரம்பித்துவிட்டதைக் கண்ட அருண், வருவது வரட்டும் என்று துணிவோடு அவள் தந்தையிடம் மிகவும் நயமாக எல்லாவற்றையும் விளக்கினான்; மூர்த்தியைத் தவிர வேசுகிறுவனை மணந்தால் கெளரி ஒருபோதும் நிம்மதியைக் காணமாட்டாள். அவன் ஆசையை சிறைக்காதீர்கள்' என்று கெஞ்சினான்.

அவர் அவன்மீது ஆத்திரப்படாவிட்டாலும் அவனுடைய வார்த்தைகளை அலட்சியமாக வீசிவிட்டார். அவரிடம் எந்த நியாயமும் பலிக்காது என்பது ஏற்கனவே அவன் அறிந்த ஒன்றுதான். அதன்பின் அவர் மனைவியும்கூட அவரிடம் மகனுக்காக இரக்கத் தொடங்கினான். இதனால் வீட்டில் தினம் ஒரு சண்டையாவது நடக்கத்தவற்றியதில்லை. அவர் மனைவியையும் மகனையும் திட்டித்தீர்ப்பார். ஆத்திரம் அடங்கும்வரை அது ஒயாது. அருணுக்கு இதெல்லாம் நரகவேதனையாயிருக்கும். ஆனாலும் எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டு அவன் அங்கேயே இருந்தான்.

கடைசியில் ஒருநாள், கெளரியின் தந்தையைத் தவிர யாருமே விரும்பாத அவள் திருமணம் நடந்தேவிட்டது. உணர்ச்சிகளையெல்லாம் விழுங்கிவிட்டவளைப் போல கொரி மணக்கோலத்தில் அருளின் கண்ணெதிரிலேயே முன்பின் அறிந்திராத ஒருவனுக்கு மனைவியானாள். ஆடம்பரம் எதுவும் இல்லாமல் அமைதியாக அடக்கமாக நடந்து முடிந்தது அவள் திருமணம் ஆனால் அந்தச் சிறுபெண்ணின் உள்ளத்தில் நடந்த ஆர்ப்பாட்டங்களை உணர்ந்து பரிந்து போக எவராலும் முடியவில்லை.

அந்தத் திருமணத்துக்குப் பின் அருளை அந்த வீட்டில் இருக்கமுடியவில்லை. எப்படியோ சாட்டுச்சொல்லி விட்டு வேறொரு வீடு பார்த்துக் கொண்டான். யாரை மணந்தாலும் அந்தப் பெண் அமைதியாகவாழ வேண்டும் என்று அவன் மனம் அடிக்கடி எண்ணி அவளுக்காக அனுதாபப்படும். வாரத்தில் ஒரு தடவையோ, இருதடவையோ கெளரியின் வீட்டுக்குப் போய் பார்த்துவிட்டு வருவான்.

அவள் திருமணம் முடிந்து நான்கு மாதங்கள் சென்றிருக்கும். ஒருநாள் அவள் வீட்டிடற்குப் போனான். அருண் திருமணமானபின் தன் கண்ணேர மறக்க முயன்று கொண்டிருந்த கெளரி, அவன் போனபோது தாயின் அருகில் அமர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தாள். அருணைக் கண்டதும் அவள் அழுகை அதிகரித்ததே தவிரக்குறைய வில்லை. அவன் ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு ‘கெளரி! என்ன இது? இன்னும் பழையதை நினைத்து அழுவதை நிறுத்தவில்லையாநீ?’ என்று கேட்டான். அவள் வேகமிழந்து தலையசைத்தாள். ‘இல்லையன்னை என் மனதுக்குப் பிடித்தவரை விரும்பி விட்டேன் என்பதற்காக எனக்குச் சரியான தண்டனையைத் தந்திருக்கிறூர் அப்பா. இதைவிட வேற்றன் தேவை?’ என்றுகேட்டு

மேலும் அழுதாள். அவனுக்கு என்ன புரியும்? திகைத்து நின்ற அவனுக்கு அவள் அன்னைதான் எல்லாவற்றையும் விளக்கினான்.

கெளரியின் கணவன் வெளியூர்க்காரன் அவனுக்கு அங்கு நடந்தவை எவையும் தெரியாது. திருமணத் துக்குமுன் யாரும் அவனிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஊருக்கு அவன் அறிமுகமானபின் பொதுநலம் விரும்பும் புண்ணியவான் யாரோ கெளரி முன்பு ஒரு வணை நேசித்து மனம் நொந்தவள் என்பதை அவனுக்கு உணர்த்திவிட்டார்கள்.....

இது போதுமே! பெண்களை எப்படி எப்படி வருத்தி வேடிக்கை பார்க்கலாம் எனக் காத்திருக்கிற, சந்தேகமனம் கொண்ட சில ஆண்களுக்கு அந்தச் சின்னப் பொறியே போதுமே! அவன் குழுறத் தொடங்கி விட்டான். தொட்டதற்கெல்லாம் சந்தேகமும் குத்தல் பேச்சுக்களும் அவளை நோக்கிப் படையெடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. ஒரு பெண்ணின் அற்ப சொற்ப நிப்ப மதியும் பறிபோவதற்கு இதைவிட வேறென்ன வேண்டும்?

இந்த விபரங்களையெல்லாம் கேட்டு வாடிய மனத் துடன் அருண் தன் இருப்பிடத்துக்குத் திரும்பினான். இதன் பின் அவன் அங்கு போகவேயில்லை. கெளரியின் கணவனின் கொடுமைகள் அதிகரித்துக்கொண்டிருந்ததை மட்டும் அவனால் அறிய முடிந்தது.

இரண்டொரு நாட்களில் அருணுக்கு இடமாற்றல் உத்தரவு—அவன் சொந்த ஊருக்கே வந்தது. சொந்த ஊருக்குப் போகிறோம் என்ற மகிழ்ச்சியோடும், கெளரி யின் அருகிலிருந்து அவள் துன்பத்தில் பங்கெடுத்து அவள் மனதை அமைதிப்படுத்த முடியாமல் போகிறோமே என்ற வேதனையோடும் எல்லோரிடமும்—கெளரி

உட்பட விடை பெற்றுக்கொண்டு தன் சொந்த ஊருக்கு வந்தான் அருள்.

கெளரியின் நினைவு எப்போதுமே அவனை வாட்டிக்கொண்டிருந்தது. திரும்பிப்போனால் அங்கு என்ன என்ன அதிர்ச்சிகளைத் தாங்கவேண்டியிருக்குமோ என்ற அச்சத்தினால், போக மனம் இருந்தும் அங்கு போகாமலேயே நாட்களைக் கடத்தி வந்தான்.

அப்படியே ஆறேழு மாதங்கள் கழிந்திருக்கும். அருணை அதற்கு மேலும் தாங்கமுடியவில்லை. எப்படியும் போய் அவள் நிலையை அறிந்தே தீர்வது என்ற உறுதியடன் புறப்பட்டான்.

அருண் கெளரியின் வீட்டை அடைந்த சமயம் அவள் தந்தையே முதலில் அவள் கண்ணில் பட்டார். கேற்றியில் யாரையோ பார்த்துக் கொண்டு நின்றவர் “வா தம்பி” என்று உற்சாக மில்லாமல் அவனை வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

கெளரி தூணேடு சாப்ந்து ஏதோ கைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பழைய கெளரியின் பாதி உடம்பு தான் அவளில் தங்கியிருந்தது. அருணைக் கண்டதும் சிரிக்க முயன்றுகொண்டே எழுந்து ‘வாங்க அன்னை, இப்போதான் வருகிறீர்களா?’ என்று கேட்டாள். ‘ஆமாம் கெளரி, எல்லோரும் சுகம்தானே?’ என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே போய் அமர்ந்தான்.

அவன் உள்ளே போனதும் கெளரியின் தந்தை மெல்ல எங்கோ நழுவி விட்டார். சமையல் அறையில் வேலையாய் இருந்த அவள் அம்மா அருணின் குரல்கேட்டு வெளியே வந்தாள். ‘இவ்வளவு நாளும் எங்களைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல். இருந்துவிட்டாயே தம்பி?.

என்று குறைப் பட்டான். ‘அப்படியில்லை, வரவேண்டும் என்று நினைத்தாலும் எங்கே வசதி கிடைக்கிறது?’ என்று சமாளித்துக் கொண்டான் அருண்.

அதன்பின் மூவரும் அமர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கெளரியின் கணவனைக் காணவில்லை. அவனைப்பற்றியும் யாரும் பேசவில்லை. கடைசியில் பொறுமையிழந்து அவனே ‘உன்கணவர் இப்போ எப்படி இருக்கிறோ கெளரி? பழைய குணங்கள் இல்லையே? என்று கேட்டான்.

அவன் சிரித்தான். உணர்ச்சிகளையெல்லாம் விழுங்கி விட்ட ஒளியிழுந்த சிரிப்பு அது. அதைத் தொடர்ந்து ‘அவரே என்னிடம் இல்லாதபோது அவர் குணங்களைப் பற்றி நான் எப்படிச் சொல்ல முடியும்?’ என்று கேட்டான்.

அருணால் அவன் பேச்சை நம்பழுதியவில்லை. ‘என்ன சொல்கிறோ கெளரி?’ என்று தன்னையும் மீறி அலறினான் அவன். அவன் அமைதியாகச் சொன்னான். ‘அன்னை! எல்லாம் ஆண்டவன் சித்தப்படி நடந்திருக்கிறது.... இது ஆண்டவன் எனக்குத் தந்த விடுதலை. என்னைச் சித்திர வதை செய்து செய்து திருப்திப்படாத அவர் தானுகவே என்னை விட்டு விலகியும் விட்டார்.

இப்போது நாங்கள் சட்டப்படி அவரிடமிருந்து பிரிந்து கொள்ள ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.’ என்று சொன்னான்.

அவன் இதயத்தை யாரோ பலவந்தமாகப் பியத் தெறிந்தாற் போலிருந்தது. வாய்விட்டு எதுவுமே பேச முடியாத நிலையில் இருந்தான்.

அவன் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொண்ட அவன் தாய் ‘வருந்தி நம்மால் என்ன செய்ய முடியும் தமிபி? இது அவன் அப்பா அவளுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த

வாழ்க்கை. அனுபவிக்கிறீர். என்னுலோ, உன்னுலோ என்ன செய்யமுடியும்? என்று தன் துயரத்தையெல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு கேட்டாள். ‘கடைசியில் உன் வாழ்க்கை இப்படியா ஆகவேண்டும் கொரி? இதற்குத் தான் நீ ஆசையாக ஒருவனை நேசித்தாயா?’ என்று அவன் மனதுக்குள்ளேயே மௌனமாக அழுதான்.

புனிதமான உணர்வுகளோடு ஒருவனைக் காதலித்ததால், அந்தக் குற்றத்திற்காக அவன் தந்தையே அவன் வாழ்வைப் புயலாக்கிவிட்டார். அந்தப்புயல் இனி அவன் உயிர் உள்ளவரை ஒயப் போவதில்லை. அது இறைவன் அவனுக்கு வகுத்த விதியா? அவன் தந்தை வகுத்த விதியா?....

அந்தச் சோகங்களையெல்லாம் தன்னுள் கிரகித்துக் கொண்டு அருண் வீடு திரும்புகையில் அவன் பின்னால் வந்த கொரி மெல்ல ‘அண்ண! இப்போ அவர் எப்படி இருக்கிறோ?... திருமணமாகிவிட்டதா?’ என்று கேட்டாள். தன் கண்ணீரை மறைத்துக் கொண்ட அருண் ‘இல்லை கொரி, அந்த ஆசை அவனிடம் இல்லை. அது உன் பிரிவோடு மாய்ந்துவிட்டது.’ என்றான்.

சற்று நேரம் எதுவும் பேசாமல் நின்ற அவள் ‘அவர் மனதை எப்படியாவது மாற்றி அவருக்கு ஒரு நல்ல பெண்ணைக்கப் பார்த்துக் கொடுங்கள் அண்ண. அந்த நல்ல செய்தியைக் கேட்டால்த்தான் நான் அமைதியடைவேன்’ என்றான். பின்னர் ‘எனவாழ்க்கை இப்படிப் போய்விட்டதே என்று நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். எனக்கே அந்தக்கவலை இல்லை. எப்படியோ அவருடைய கொடுமையிலிருந்து விடுதலை கிடைத்ததே என்று ஆறுதலடைகிறேன், போய் வாருங்கள்’ என்று விடை கொடுத்தாள்.

அதன்பின் அங்கு போகவே அவனுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் கொரி தன் கணவனிடமிருந்து விவாகரத்துப் பெற்றுக்கொண்ட செய்தியைக் கடித-

மூலம் அறிவித்திருந்தாள். ஆசையாய் ஒருவணை விரும்பி அவனுடன் இணைந்து வாழத் துடித்த அந்தப் பெண் இந்தச் சமூகத்தின் போவிக்கௌரவங்களின் கொடுமையால் தனிமரமாய், காலமெல்லாம் கண்ணீரில் வாழப் போகிறானே என்ற எண்ணம் அவனை அடிக்கடி வருத்துவது மட்டும் குறையாது. சிலவேளைகளில், ‘அவள் உள்ளம் மூர்த்திக்கே உரியது. அவனுக்கென அர்ப்பணி த்துவிட்ட அந்த உள்ளத்தின் உள்ளே வேற்று நினைவுகள் புகுவதைச் சுகிக்காத இறைவனே அவளைத் தனிமரமாக்கி விட்டானே?’ என்றும் எண்ணுவதுண்டு. பாவம் அவள் மனதில் கொண்டிருந்த இளமைக் கனவுகள்தான் எப்படி எப்படிச் சிதறுண்டு போயின! அவன் இப்போதும்கூட அவனுக்காக இரங்கி நெட்டுயிர்த்தான்.

வெளியே கதவு தட்டப்படும் ஓசையும், அதைத் தொடர்ந்து “அண்ணே! மணி ஆறு, விடுந்துவிட்டது. என்ற அவன் தங்கையின் குரலும் கேட்டன. ‘ஓ! இதற்கிடையில் தங்கை கோயிலுக்குப் போய்த்திரும்பிவிட்டாளா?’ என்று பதறி எழுந்தான். இருள் பிரிந்து எங்கும் ஒளி பரவிவிட்டது. கெளரியின் நினைவில் மூழ்கிக் கிடந்ததால் விடிந்ததுகூடத்தெரியாமல் போய்விட்டதே என்று எண்ணிக்கொண்டு கதவைத் திறந்தான்.

பணியில் குளித்து வந்த ரோஜாவைப் போல அவன் தங்கை சிரித்துக் கொண்டு நின்றான். “இப்போதான் கிணற்றடியில் குளிக்கும் சுத்தம் கேட்டது. அதற்கிடையில் கோயிலுக்குப் போய் வந்துவிட்டாயா?” என்று கேட்டான். “அப்படித்தான் தெரியும்!” என்றுக்கிறிச் சிரித்து விட்டு அவள் போனான். ‘தங்கச்சி! உளக்கு மட்டுமல்ல, உண்ணைப் போன்ற எந்தப் பெண்ணுக்குமே கெளரியின் கதி வரவே கூடாம்! என்று மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டு அருள்ள கிணற்றடிநோக்கி நடந்தான்.

‘கந்தரம்! கேட்டியாடா இந்த அநியாயத்தை, உன் பெரியப்பாவுக்கு வரவர மனம் கல்லாக மாறி வருகுதுடா’ என்று ஒடிவந்தான் மணியம். அவன் குரலில் ஆற்றுமை தொனித்தது. தறியில் அமர்ந்து அறுந்து போன நூல்களை எடுத்து முடிந்து கொண்டிருந்த சுந்தரம் கேள்விக் குறியோடு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“இண்டைக்குச் சம்பளக் காசை வாங்கி அரிசிக் கடனையும் கடைச்செலவையும் சரிக்கட்டிப் போடலாம் எண்டு அம்மா கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.....

இந்த மாசம் நூற்றி இருபது ரூபா வரவேண்டிய எண்க்குக் கிடைச்சது எவ்வளவு தெரியுமாடா? என்பது ரூபாய். மீதிநாற்பறையும் ஏதேதோ சாட்டுச் சொல்லிக் கழிச்சுப் போட்டார்டா.”

“என்ன, ஒரு மாதச் சம்பளத்திலேயே நாற்பது துண்டா? இவ்வளவு கழிக்குமளவுக்கு என்ன நட்டம் வந்ததாம் அவருக்கு;

“யாரையடா கேட்பது? நாற்றியிருபது வரவேண்டுமெண்டதுக்கே தலைக்கு மேலால் பாய்கிறவர் காரணம் கேட்டால் சொல்லவா போகிறார்? ஏதோ நம் தலைவிதி இவருக்கெல்லாம் மாடாக உழைச்சுக்குடுக்க வந்து பிறந்திருக்கிறம்...’ என்று நெட்டுயிர்த்தான் மணியம்.

அவன் பரிதாபத்தைக்கண்டசுத்தரம் கொதித்தான். தாயையும் தனக்குக்கீழுள்ள நான்கு சகோதரங்களையும் நோயாளித் தந்தையையும் ஓரளவிற்காவது பட்டியிலிருந்து மீட்கலாம் என நம்பி வந்தவனுக்கு இங்கே கிடைக்கிற பரிசா இது?

“மணியம்! உனக்கு மட்டும் தான் இப்பிடியா, இல்லை மற்றவங்களுக்கும் வெட்டுவிழுருதா?”

“எனக்கு மட்டுமில்லடா, எனக்குமுன் சம்பளம் எடுத்த நாலுபேருக்கும் பத்தும், பதினைஞ்சும், இரு பதும் எண்டு வெட்டியிருக்கிறோர். இதை நீதாண்டா அவரிட்டக் கேட்க வேண்டும், உனக்குத்தான் அந்தத் துணிவிருக்குது.

அதோட அவர் உன் பெரிப்பா இல்லையா?” என்று கேட்ட மணியத்தை அனல் கக்கும் கண்களால் பார்த்தான் சுந்தரம்.

“மணியம்! இப்பிடிச் சொல்ல உனக்கு வெட்கமா யில்லையா? செய்த ஷேலைக்குச் சரியான சம்பளம் கேட்கத் துணிவில்லாத உங்களுக்கேன் இந்தச் சாரமும் சேட்டும்? பேசாமல் சிலையைக் கட்டிக்கொண்டு, அகப்பையைத் தாக்கிக் கொண்டு அடுப்படியில் குந்துவது தானே?...” அவன் உணர்ச்சி வசப்பட்டவனுய் குழுறிக் கொண்டு நிற்கையில்

“என்னசுந்தரம், ஆரைப்போய் அடுப்படியில் குந்தச் சொல்லுரூய்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அங்கு வந்து சேர்ந்தான் ஆனந்தன். அவன் கையில் கசங்கிய சில ரூபா நோட்டுக்கள் சிக்கிக் கொண்டிருந்தன.

“உங்களைப்போல ஆட்களைத்தான் சொன்னேன். சமைக்கிறவேலைக்கு இப்போ பெண்களைவிட நீங்கள்தான் பொருத்தம். என்ன, உனக்கும் அதே கடைத்தானு?” என்று கேட்டான் சுந்தரம்.

அதையேன் கேட்கி ரூய்? நூற்றிப்பதினெஞ்சு ரூபாய்க்கு நூறுதான் கிடைச்சுது. பதினெஞ்சும் வெட்டு...” அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே சுந்தரத்தை அழைக்கும் குரல் அறையினுள்ளிருந்து கேட்டது.

மனதில் எதையோ உறுதிப்படுத்திக் கொண்டவன் போல மணியைன்யும் ஆன்ந்தனையும் பார்த்துக் கண்ணாட்ட காட்டிலிட்டு அறையை நோக்கி நடந்தான் சுந்தரம்.

மேசையின் முன்னால் கொப்பிகளை விரித்துவைத்துக் கணக்குப் பார்த்துக் குறித்துக் கொண்டிருந்தார் முத்தையா. சுந்தரத்தின் பெரியப்பா அவர்.

எட்டுத்தறிகள் வைத்து சுந்தரத்தைப் போன்ற எட்டு இளைஞர்களின் உழைப்புக்களை உறிஞ்சிக்கொழுத்துக் கொண்டிருப்பவர். சுந்தரம் தன்னதிரில் வந்து நிற்பதை அறிந்து அலட்சியமாக கொப்பியின் பக்கங்களைப் புரட்டி அவன் கணக்குகளைப் பார்த்தவர் நாற்பது ரூபாவை எடுத்து வைத்துவிட்டு அவனிடம் கொப்பியைத் திருப்பிக்கொடுத்தார். கையெழுத்திற்காக.

சுந்தரத்தின் ரத்தம் கொதித்தது. அந்த மாதம் திடீரென அவனைப் பிடித்துக்கொண்ட காய்ச்சல் ஒழுங்காக அவனை வேலைக்குச் செல்ல முடியாமல் தடைப் படுத்தியது. சொற்ப நாட்களே வந்து அவன் செய்த வேலைக்குச் சரியாகக் கிடைக்க வேண்டிய காசு ஐம்பத்தி ஐந்து ரூபா. ஆனால் அவரோ நாற்பதை நீட்டிகிறார்.

“பெரியப்பா! என்ன இது? எனக்குச் சரியாக ஐம் பத்தியைந்து ரூபா வரவேணும் நாற்பது ரூபாவிற்கு என்ன கணக்கு? எல்லோருக்கும் ஏன் இப்படிக் கணக்கைக் குறைச்சப் போட்டிருக்கிறயன்” என்று கேட்டான்.

“நான் போட்ட கணக்கைச் சரிப்பிழை பார்க்கிற துக்கு நீ ஆரூடா? உங்கணக்குப் பிழையெண்டாச் சொல்லு, அதுக்குக் காரணம் சொல்லுறவு, மற்றவங்களைப் பற்றி உனக்கென்ன அக்கறை?” என்று களைத் தார் அவர்.

சுந்தரத்தின் ஆத்திரம் எல்லையைக் கடந்தது.

“எனக்கொரு நீதி மற்றவங்களுக்கொரு நீதியில்லை. நாங்கள் எல்லாரும் தொழிலாளியள், செய்த தொழி லுக்குச் சரியான சம்பளம் குடுக்க நீங்கள் எல்லாம் ஏன் மனவருத்தப் படுறியள்?” என்று குழுறினான்.

முத்தையாவின் தொந்தி விழுந்த உடல் அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆத்திரத்தால் நடிங்க, கதிரையைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு எழுந்தார்.

“ஓய்! கூலிக்கு வந்து பிழைக்கிற உனக்கு இவ்வளவு திமிரா?

மாட்டுத் தனமாக வேலை செய்து நூலையெல்லாம் நீங்க நாசமாக்கியதால் எனக்கு வந்த நட்டம் எவ்வளவு தெரியுமாடா? இந்த நட்டத்தையெல்லாம் ஏற்கிறது ஆரடா?” என்று சீற்னார்.

“நாங்கள் மாடுகள்தான். இல்லையெண்டால் இப்பிடிவாயை முடிக்கொண்டு இவ்வளவு நாளும் உங்களுக்கு உழைச்சுத் தந்திருப்போமா? நாங்கள் மாடுகள் எண்டதால்தான் நீங்கள் இப்பிடிவாக்களை ஏமாற்றி வந்திருக்கிறியள்.”

சுந்தரத்தின் குரல் ஒங்கியது.

“ஓய்! பொத்தடா வாயை ஆரோட கதைக்கிறும் எண்டதை அறிஞ்சு பேச, கூலிக்கு வந்தால் மரியாதையாய் நாங்கள் தருகிற பிச்சையை வாங்கிக் கொண்டு போ. அதுக்கு ஏலாதெண்டால் இந்தப் பக்கமே தலை

காட்டாதே, எங்காவது போய்த் துண்டை விரித்துக் கொண்டிரு...”

“துண்டு விரிச்சுப் பிழைக்கிற அளவுக்கு நாங்களாண்டும் உங்களைப் போல பாடுபட்டு உழைக்கத் தெரியாதவர்களில்ல, நாங்கள் ஏழையள்தான்.

ஆனால் இந்த ஏழையளின் உழைப்பில் கொழுத்தவர்கள்தான் நீங்கள் எண்டது நினைவில் இருக்கட்டும்... எங்களுக்கு உடம்பில் வலுவிருக்குது. எங்காவது பிழைப்போம். ஆனால், எங்களைப் போன்றவர்களின் உழைப்பில்லாமல் உங்களால் வாழ முடியுமா?”

“சீ! முடுவாயை, உனக்கெல்லாம் கொழுப்பேறிப் போச்சுடா. நாயைக்கொண்டுவந்து நடு வீட்டில் வைச்சது என் குற்றம்தான்...சும்மாநின்டு சத்தம் போடாமல் கையெழுத்தை வைச்சுக் காசை எடுத்துக் கொண்டு போ..”

“போகத்தான் போறன். அதுக்கு முதல் ஒண்டு. நீங்க பெரிய பணக்காரராயிருக்கலாம். நாங்கள் உங்களோபொன்றவர்களுக்கு உழைச்சுத்தந்து வயிறு கழுவுகிற வர்கள்தான். அதுக்காக நியாயத்தைக் கூடவா எடுத்துச் சொல்லக்கூடாது? ஏன் வீணைய்க்கிடந்து குதிக்கிறயள்?

நாங்கள் ஒண்டும் உங்களிடம் பிச்சை வாங்க வரவில்லை. எங்களுக்கு வரவேண்டிய கூவியைத்தான் கேட்கிறம். பேசாமல் சரியாய்க் கணக்கைப் பார்த்துக் குடுங்க.....”

“குடுக்காவிட்டால் என்னடா செய்வாய்?”

“என்னவா? நாங்கள் அதை எடுக்கிற வழியால் எடுத்துக்கொள்வோம். உங்கள் கொழுப்பு அடங்கும்” சுந்தரத்தின் குரலில் உறுதி தொனித்தது.

முத்தையா இன்னும் அதிகமாய் நடுங்கினார். தன்னிடம் கூலி வேலை செய்து பிழைக்கிற சிறுபையன். அதுவும் தன் தம்பியின் மகன் இப்படித் தன்னேடு மரியாதைக் குறைவாகப் பேசுவதைத் தன்னுடைய கெளரவத்துக்கு இழுக்காகக் கருதினார் அவர்.

அதனால் ஏற்பட்ட ஆத்திரமே அவர் உடலை அப்படி ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது. கண்கள் நெருப்புத் துண்டங்களாய் சிவக்க, சுட்டு விரலை அவன் முகத்துக்கு நேராய் அசைத்து

“டேய்! என்னிடம் கூலிக்கு வந்த நீங்க நான் போட்ட பிச்சையை எடுத்துக் கொண்டு போக வேண் டியதுதான். அதைவிட்டு நியாயம், நீதி யெண்டு கத்திக் கொண்டிருந்தா நட்டம் உங்களுக்குத்தான். எனக் கென்ன வந்திடப்போகுது?.....மரியாதையாய் உன் காசை எடுத்துக் கொண்டு போ வெளியே.” என்று இரைந்தார்.

மேசையில் கிடந்த நாற்பது சூபா நோட்டுக்களை யும் எடுத்து “உங்கள் பிச்சை இல்லாமலும் என்னால் பிழைக்க முடியும். இதை நீங்களே வைத்துக்கொள் ஞங்கள்.” என அவர் முகத்திருகே வீசிவிட்டு வெளியே நடந்தான்.

“போ, போ, உன் கொழுப்பு அடங்கியபின் மறுபடியும் இந்த முத்தையாவைத் தேடித்தான் வரவேணும்.....” என அவர் உறுமுவது தெளிவாகக் கேட்டது அவனுக்கு.

சித்திரை மாசத்துக் கொடிய வெயிலின் வெம்மைக்குச் சுருதி சேர்ப்பதுபோல் வறண்டு வீசும் கச்சான் காற்றுச் செம்மன் புளுதியையும் சருகுகளையும் அள்ளி வீசிக்கொண்டிருந்தது.

தொண்டையும் உதடுகளும் காய்ந்து வரள அந்த வெயிலையும், புனுதியை அள்ளி வீசும் கச்சானையும் எதிர்த்து நடந்து கொண்டிருந்தான் சுந்தரம்.

இப்போ மனி மூன்றையும் தாண்டியிருக்கும் என அவன் மனம் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தது. எப்படியும் மூன்றரை நான்கு மனிக்குள் வீட்டிற்குப் போய்ச் சேரவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவன் நடையைத் துரி தப்படுத்தியது.

மனம் முத்தையாவின் அதிகார வெறியை நினை ஹுட்டிக் கொதிக்க, வயிறு வேறு அடிக்கடி தன் பசியை நினைஹுட்டிக் கொண்டிருந்தது.

முத்தையாவுடன் போராடிவிட்டு வெளியேறிய அவன் கிள்ளும் வயிற்றைச் சமாதானப் படுத்தப் பக்கத்துக் கடையில் இரண்டு வாழைப்பழங்களும் சாப்பிட்டுத் தேனீரும் குடித்துவிட்டுத்தான் வீடுநோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

ஆனால் மிருக பலந்தோடு வேலை செய்து களைத்த அவன் பசிக்கு இரண்டு வாழைப்பழங்களும் ஒரு தேனீரும் எம்மாத்திரம்? இப்படி வயிற்றுப் பசியையும் பார்க்காமல் மிருகமாக உழைத்தாலும் அதற்கேற்ற கூலி அல்லது நல்ல பெயர் எதுதான் தாராளமாகக் கிடைக்கின்றன?

கொடுரமாக வேலை வாங்கவும் உருட்டி, மிரட்டிப் பேசவும் பழகிப்போன மனிதர்களிடம் கருணையை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

சழுன்றுடிக்கும் கச்சானின் வேகத்தையும், அவன் நடையின் வேகத்தையும்விட, வேகமாய் அவன் மனம் சிந்தனைகளில் தாவிக்கொண்டிருந்தது.

‘அம்மா இந்நேரம் சம்பளக் காசோடு வரும் என்னை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பான். எந்த எந்தக் கடனைத் தீர்க்கலாம் என்று கணக்குப் போட்டுக் கொண்டிருப்பானோ? அவளிடம் எப்படி இதைச் சொல்வது? சில வேளை அடக்க முடியாத இருமலால் அவள் அவஸ்த் தைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கவும் கூடும். பாவம் அம்மா!

எத்தனை நாட்களாகத்தான் அவன் முயன்று கொண்டிருக்கிறான், அவளை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துவிடவேண்டுமென்று! அந்த அதிர்ஷ்டமற்ற கட்டைக்கு எதுதான் கைகூடி வருகிறது? அவளை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ப்பதானால் எழுபத்திலைந்து ரூபாயாவது கையில் இருக்கவேண்டும். அவளுக்கு உடுத்துக்கொண்டு போக கிழிசல் இல்லாத ஒரு சேலை கூட அவளிடம் இல்லை. போர்வையும்கூடக் கிடையாது. போர்வைதான் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு சேலை, அவள் அங்கு பாவிக்கக் கோப்பை, கரண்டி ஏதாவது சத்தான ஆகாரங்கள், பிரயாணச் செலவு இதற்கெல்லாம் கணக்குப் பார்த்தால் அந்தத் தொகையே போதாமலும் வரும்.

இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு மேலிருக்கும் அவளுக்கு ஒரு நல்ல சேலை வாங்கி. எப்படியான குளிர் காலமானாலும் பழைய கந்தல்த் துணிதான் அவளுக்குப் போர்வை.....’ எப்படி வந்தாலும் இந்த மாதச் சம்பளப் பணத்தைக் கொண்டு அவளை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்று காத்திருந்தான் அவன்.

ஆனால் அந்த எண்ணத்திலும் மண்ணை அள்ளிப் போட்டு விட்டார் முத்தையா.

தன் தாயை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவன் நெஞ்சு துணுக்குறும். அவளைப் பிடித்திருப்பது காச நோய் என்று தெரிந்ததில் இருந்தே இப்படி ஒரு பய மும் நெஞ்சில் குடிகொண்டிருந்தது;

‘அம்மா! எனக்காக, என்னால்தானே நீ இத்தனை வேதனைகளையும் அனுபவிக்கிறோய்?’ என்று தனக்குள்ளாகவே நினைத்துக்கொண்டு அவன் கண்ணீர் வடித்து வேலோக்குறும் உண்டு.

இரவு வேலோகளில் அவன் அயர்ந்து உறங்கும்போது சன்னமாய்த் தெறிக்கும் அவனுடைய இருமல் ஒலிகள் அவனைத் தட்டி எழுப்பிவிடும்.

படுக்கையில் குந்தியிருந்து தன் மார் பினைக் கையால் அழுத்திப் பிடித்து மூச்ச விடமுடியாமல் அவன் இருமுவதைப் பார்த்து அவன் பதறிப் போவான்.

தன்னைப் பெற்று வளர்த்த மென்னுடல் படும் அவஸ்தையைப் பார்த்துச் சகிக்க முடியாமல் அவளருகில் சென்று கால நேரம் பார்க்காமல் மருந்தையோ, மாத்திரைகளையோ எடுத்துக் கொடுத்து ஆதரவாக அவனைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

தனக்காக தான்பெற்ற பிள்ளை இரங்கி வாடுவதைப் பார்த்து அந்தத் தாயுள்ளம் தன் வேதனையையும் மறந்து பரிதாபப்படும்.

‘சந்தரம்! இதெல்லாம் சாதாரணமான இருமல் தான். நீ பயப்படாமல் படுத்துத் தூங்கு, பாவம், பக்கெல்லாம் வேலை செய்து களைத்த உடம்பு, போ, போய்ப் படு’ என்று அனுதாபம் காட்டுவாள்.

அவனுல் படுக்க முடியுமா?

‘அம்மா! உன் துன்ப நிலையில் என்னைத் தூங்கச் சொல்கிறுயேம்மா, தூக்கம்தான் எனக்குப் பெரிதா? உன் துன்பத்தில் உன்பிள்ளை பங்கெடுக்கக் கூடாதா?’ என்று கேட்டு அவனைக் கருணையும் வேதனையும் பொழியும் கண்களால் பார்ப்பான்.

அந்தப் பார்வையில் அவள் எதைக் காண்பாலோ பின்னர் இருமல் ஓய்ந்து தூக்கம் வரும் வரையில் ஒரு வரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பார்கள்.

அந்த வேதனையான வேளைகளில் அவள் மனம் எதையெதை என்னி ஏங்கு மோ?

‘பாவம், அம்மா!’ அவன் தன் தாய்க்காக இரங்கி நெட்டுயிர்த்தான்.

‘நாளைக்கு அவளை எப்படியாவது ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துவிட வேண்டும்’ தனக்குள்ளாகவே ஒரு திடமான முடிவை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

தெஞ்சைக் குடையும் பலத்த சிந்தனைகளோடு சுந்தரம் வீடு திரும்புகையில் பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

கேற்றைத் திறந்து உள்ளே கால் வைத்தவனின் கண்கள் தன் சிறிய மாட்டுக் கொட்டிலை நோக்கின. வண்டியின் அருகில் கட்டியிருந்த அவனுடைய வெள்ளைக் காலை வைக்கோலை அசை போட்டுக்கொண்டு படுத்துக் கிடந்தது.

தெசவு வேலை இல்லாத நாட்களில் யாராவது வந்து அழைத்தால் அந்த ஒற்றையாட்டு வண்டியைக் கட்டிக்கொண்டு போய்விடுவான் அவன்.

எற்றுகிற சுமையையும் செல்லும் தொலைவையும் பொறுத்து அவர்கள் கொடுக்கும் கூவியைக் கொண்டு வந்து ஒருசில பொழுதுகளை ஒட்டிவிடுவதுண்டு. ‘மாடு தண்ணி குடிச்சுதோ, என்ன வோ?’ என்று என்னியவனாய் திறந்து கிடந்த விட்டினுள் நுழைந்தான்.

அங்கே சுவர் ஓரமாக விரித்த பாயில் சரிந்து கிடந்த அவன் தாய் அவளைக் கண்டதும் தன்னையும் மீறிய

ஒரு பரபரப்போடு எழுந்தாள். “வந்திட்டியா சுந்தரம்? நல்லாய்க் களைச்சுப் போயிற்றூய், காலைக் கையைக் கழுவிக்கொண்டு வாப்பா சாப்பிடலாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அடுப்படியை நோக்கி நடந்தாள்.

தோல் போர்த்த எலும்புக்கூடொன்று நடந்து செல்வது போலிருந்த அவள் தோற்றம் அவன் நெஞ்சில் ஒரு நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்த “அம்மா! வேணும் அம்மா, நீ போய்ச் சும்மா இரு, நானே எடுத்துச் சாப்பிடுவேன்.

நீ எனக்காக இவ்வளவு நானும் பட்ட பாடுகளே போதும் என்று அவளைத் தடுக்க முயன்றான்.

அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அமைதியாகச் சிரித்த அவள்,

“சுந்தரம்! இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் நான் பெத்த பிள்ளைக்குச் சேவை செய்யப்போரேன்? இன்னைக்கோ நாளைக்கோ நான் கண்ணை முடினால் பின் உனக்கு ஆர் இப்பிடியெல்லாம் கவளிச்சுச் செய்யப்போருங்க?

நீ போய் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வா.” என்று கூறிக்கொண்டு அடுப்படியில் போய் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“இல்லையம்மா, நீ அப்படியெல்லாம் சொல்லாதே, உன்னை இழந்துவிடாமலிருக்கத்தானே நான் இத்தனை கஷ்டப்பட்டுறேன்” என்று மனதுக்குள்ளாகவே நினைத்துக் கொண்டு அவன் கிணற்றியை நோக்கி நடந்தான்.

சாப்பிட்டு முடித்து வெளித்தின்னையில் வந்து அமர்ந்த சுந்தரத்தின் எதிரில், சுவரில் முதுகைச் சாய்த்த வளாக வந்து அமர்ந்த அவன் தாய் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

என்ன நினைத்து அவனைப் பார்த்தாலோ, அவள் பார்வையின் தீட்சண்யம் தாங்கமாட்டாமல் “என் னம்மா, என் இப்பிடிப் பார்க்கிறோய்?” என்று கேட்டான் அவன்.

அவள் ஒரு குறுஞ்சிரிப்போடு “வெயிலில் அலைஞ்சு திரிஞ்சு நல்லாய்க் கறுத்துப் போனைய.... உன் வய தொத்த பொடியன்கள் எல்லாம் படிச்சுப் போட்டுக் காற்சட்டையும் சேட்டுமாய்க் கந்தோரில் இருந்து வேலை செய்து சம்பளம் எடுக்க, நீ இப்பிடிக் கஷ்டபட வேணும் மெண்டு என் வயித்தில் பிறந்தாய....” என்று நெட்டுயிர் த்தான்.

“அம்மா! என்ன பேச்சம்மா இது? நீ இப்பிடி வேண்டாததையெல்லாம் யோசிச்சு யோசிச்சுத்தான் உடம் பைக் கெடுத்துக் கொள்கிறோய்.... ஆனையும் பிறந்தால் உடம்பை வருத்தித்தான் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேணும். எல்லோரும் காற்சட்டையும் சேட்டும் போட்டுக் கொண்டு உத்தியோகம் பார்த்தால் காசுதான் வரும், சாப்பாடும் உடுப்பும் வருமா அம்மா??”

“என்ன வோ அப்பா, உன் புத்திசாவித் தனத்துக்கு உன்னைப் படிப்பிச்சு என் ஆசையைத் தீர்க்க ஏலாமல் போயிற்று.... எனக்கு இப்பூண்டைப் பற்றியும் கவலையில்லை.... நான் கண்ணையுடினால் உனக்கு யார் ஆதரவு தரப் போருங்க எண்டுதான் கொஞ்ச நாளாய்க் கவலை... நீ என்ன செய்வாயோ?”

“அம்மா எல்லாத்துக்கும் ஆண்டவன் இருக்கிறான்.. தீமையையே யோசிச்சுக் கொண்டிராமல் நல்லதை நினைச்சால் என்ன? ஏன் இப்பிடி எதையெதையோவெல் லாம் நினைச்சுக் கலங்க வேணுமா?” என்று கனிவுததும்பக் கேட்டான் அவன்.

அவள் பதில் சொல்லவில்லை.

சற்று நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த அவன் “அம்மா!”என்று அவளை அழைத்தான்.

தான் சொல்ல நினைப்பதை எப்படி அவளிடம் சொல்வது என்று தெரியாமல் அவன் மனம் தலித் துக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன சுந்தரம்?” என்று கேட்டு ஆவலோடு அவளைப் பார்த்தாள் அவள்.

இனி எப்படியும் சொல்லியே தீரவேண்டும் என்ற முடிவோடு அவன் “இண்டையோட நான் வேலையை விட்டிட்டேன்ம்மா.” என்று எப்படியோ சொல்லி முடித்தான்.

அவள் தீயை மிதித்தவள் போல் பதறி “என்ன, வேலையையா விட்டிட்டாய்? இண்டைக்குச் சம்பள நாள்லவா, ஏதும் சண்டையா?” என்று பரபரத்தாள்.

அவளுக்கு மகனின் போக்கும் மைத்துனரின் குணமும் நன்கு தெரிந்தவை தான்.

அவன் நிதானமாக “இண்டைக்கு அவரோட சரியான சண்டையம்மா, எல்லாருக்கும் சம்பளக் காசைக்குறைச்சுத் தந்தார், ஏனென்டு கேட்டதற்குத் தலைக்கு மேலால் பாயப் பார்த்தார், வடிவாய்க் கழட்டிப்போட்டுக் காசையும் வேலைம் எண்டு ஏறிஞ்சு போட்டுவந்திட்டன்.” என்று சொன்னான்.

அவள் முகம் தொய்ந்தது.

“அந்தக் காசை எதிர்பார்த்து ஏக ப் பட்டகடன் இருக்குதே சுந்தரம். காசை ஏன் வாங்காமல் வந்தாய்? இனி இந்தக் கடனுக்கெல்லாம் என்ன வழி?”

“கடனுக்கெல்லாம் மேலாக இன்னென்று கடமையைச் செய்யக்காத்துக்கொண்டிருந்தேன், எல்லாம் பாழாய்ப் போயிற்று.

எல்லாத்துக்கும் இனி வேறுவழியைப் பார்க்க வேண்டியதுதான், அவரிடமிருந்து எங்களுக்கு வரவேண்டிய பணத்தைப்பெற எங்களுக்கு வழி தெரியும்தான்.”

“அதெல்லாம் கிடக்கட்டும் இப்போ வேலையையும் விட்டால் இனி உன் கதி என்ன?” என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள் திடீரென நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

‘லொக்கு, லொக்’ கென்ற இருமல் அவளைச் சுருட்டியது.

“அம்மா! இதுக்கிடையில் சனியன் புடிச்ச இருமல் வந்திட்டுதா?” என்று கேட்ட சுந்தரம் தாயைத்தாங்கிக் கொண்டான்.

அவள் தன்மார்பைக் கையால் அழுத்திப் பிடித்துக் கழுத்து நரம்புகள் புடைத்தெழு இருமிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த இருமல் அடங்கி அவள் உடல் அமைதியடைய வெகு நேரமாயிற்று

சுந்தரத்தின் மனதில் தாயைப் பற்றிய ஒரே எண்ணமே நிறைந்திருந்தது. எப்படியும் அவளை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தாக வேண்டும். இனியும் வீட்டில் அவளை வைத்துக்கொண்டிருந்தால் பெரிய இழப் பொன்று நேரலாம் என அவன் மனம் அவளை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்தது.... தன்னுடைய சம்பளத்தில் அரைவாசியையாவது எடுத்துச் சமாளிக்கலாம் என இதுவரையில் நம்பியிருந்த அவன் தலையில்தான் பெரிய இடுவிழுந்து விட்டதே!

இனி என்ன செய்வது? யாரிடம்போய் உதவி கேட்பது? எதையாவது விற்றுவிடலாம் என்றால் அப்படி விற்பதற்குத்தான் என்ன இருக்கிறது? உள்ள தெல்லாம் அவன் ஒட்டிப் பிழைக்கிற வண்டியும் அந்த ஒற்றை மாடும்தான். மாட்டைவிற்றால் போதிய பணம் வரும்தான். ஆனால் முத்தையாவையும் பகைத் துக் கொண்டு வந்தபின் அவன் உழைப்புக்கு ஒரேவழி அதுதானே? அதுவும் போனால் அவன் வருமானத்துக்கு வேறு மார்க்கம் என்ன? அவன் சிந்தனை பலமாகச் சுற்றிச் சுழன்றது.

மாட்டின் நினைவு வந்ததும் அதற்குத் தண்ணீர் வைக்கவில்லையே என்ற எண்ணமும் கூடவந்தது. தாய் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். களைப்பு..... வெளியே எழுந்து சென்றவன் கிணற்றிடச்குச் சென்று வாளிநிறைய நீர் அள்ளி வந்து மாட்டின் எதிரில் வைத்தான்; அது அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு நீர் பருக ஆரம்பித்தது.

சுந்தரம் எதையோ உறுதிப் படுத்திக் கொண்ட வானுக வீதியில் இறங்கி நடந்தான்.

அன்றிரவு சுந்தரம் வீடுதிரும்ப வெகுநேரமாகி விட்டது. தாயின் பாரிதாப நிலையும், பெரியப்பாவின் கொடுமையும் அவனை வெகுவாக நிலை குலையச் செய்துவிட்டன.

நாளைய தேவைக்கு என்ன வழி செய்வது என்று தெரியவில்லை. சிந்தனையோடு எங்கெல்லாமோ அல்லந்து திரிந்துவிட்டு எப்படியும் அன்னையை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தேயாக வேண்டும் என்ற வைராக்கியத்தோடு தன்னுடைய பிழைப்புக்குத் துணையான அந்த மாட்டை விற்றுவிட யாரிடமோ சென்று விலை பேசிவிட்டுச் சோர்வோடு வீடுதிரும்பினான்.

வீட்டின் அருகில் வைக்கோற்கொட்டிலில் கட்டப் பட்டிருந்த மாடு அவன் வரவை அறிந்து உடலைச் சிலுப்பி அசைந்து கொடுத்தது.

இனம் தெரியாத ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி அவன் மனதை நெருட, நீர் நிறைந்த விழிகளோடு அதன் அருகில் சென்று ஆதரவாய் முதுகில் தடவிக் கொடுத்தான்.

‘இன்றைக்கு மட்டும், இன்றைக்கு மட்டும்தான் நீ எனக்குச் சொந்தம்’ என அவன் உதடுகள் முனு முனுத்துக் கொண்டிருந்தன.

அவன் உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொண்டதுபோல் அது ‘மக்கும்’ என்று முனகிக் கொண்டது.

அந்தச் சத்தம் கேட்டுக் குப்பி விளக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்த அவன் தாய் மகனைக் கண்டு “சந்தரம்! நீயா? எங்கேயப்பா போயிருந்தாய், இருட்டு வேளையில் இப்பிடிச் சுத்தித் திரியலாமா? வா, உள்ளே.” என்று ஆதரவாக அழைத்தாள்.

சந்தரம் அவனுக்குப் பதில் ஓன்றும் சொல்லவில்லை. வாய் திறந்தால் தன்னுள்ளே அடக்கி வைந்திருக்கும் உணர்ச்சிகள் எங்கே அழுகையாய் வெளிப்பட்டு விடுமோ என்ற பயத்தில் மௌனமாக அவன் கொடுத்ததைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துவிட்டான். வெகுநேரம் வரையில் அவனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை....

மனதில் ஏதேதோ சிந்தனைகள்.....ஏக்கங்கள்..... குழறல்கள்..... அவன் எப்படித் தூங்குவான்?

படுக்கையில் சாய்ந்த மறுநிமிடமே தூங்கிப்போன அவன் அன்னையைப் பாழும் இருமல் தட்டி எழுப்பி

விட்டது. நெஞ்சையும் தொண்டையையும் பிய்த்துக் கொண்டு அவள் இருமுவதைப் பார்த்துத் துடிதுடித் து எழுந்தான் சுந்தரம்.

அவன் எழும்புவதைப் பார்த்து “நீ சும்மா படு சுந்தரம். பகலெல்லாம் அலையிறது காலைமல் இரவிலையும் கூட நித்திரையில்லாமல் இந்தஇருமல் உன்னையும் வருத்துது” என்று இருமலிடையே திக்கித் தினை அவனைத் தடுக்க முனைந்தாள்.

“அம்மா!” என்று அவளைத் தன் பாசக்குரலால் அடக்கி விட்டு “இரவு மருந்து குடிச்சாயாம்மா? குளிசையெல்லாம் இருக்குதா?” என்று கேட்டுச் சுவர்க்கட்டுக்கு மேலிருந்த சின்னப்போத்தல் ஒன்றைத் திறத்து இரண்டு மாத்திரைகளை எடுத்துத் தாயிடம் கொடுத்தான்.

“இப்பிடி எத்தனை நாளைக்குத்தான் உன்னையும் என்னையும் வருத்தி வேடிக்கை பார்க்கப் போகுதோ?” என்று கேட்டவள் மாத்திரைகளை எடுத்து வாயிலிட்டு அருகிலிருந்த செம்பை எடுத்து ஒரு வாய் நீரையும் ஊற்றி விழுங்கி விட்டு முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டாள்.

மாத்திரைகளின் கசப்போ, மனதில் எழுந்த எண்ணாங்களின் கசப்போ யாருக்குத் தெரியும்?

இருமல் ஓரளவு அடங்கி வரும் வேணுமில் வெளியே படுத்துக் கிடந்த நாய் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

சுழன்று சுழன்று வீசிய கச்சான் காற்றுப் பனை ஒலைகளைச் சலசலக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்தச் சலசலப்பையும் மீறி நாயின் குரல் பலத்தது.

இரண்டு மூன்று தடவைகள் பொறுத்துப் பார்த்த சுந்தரம் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே சென்று

நாயை அடக்கிவிட்டு மாட்டுக் கொட்டில் பக்கம் சென்று பார்த்துவிட்டு வந்து படுத்தான்.... அதன்பின் எப்போது தூங்கினான் என்று அவனுக்கே தெரியாது.

கிழக்கு வெளுத்து நன்றாக ஒளிபரவுதற்கிடையில் தூக்கப் கலைந்த சுந்தரம் பரபரப்போடு தாயைப் பார்த்தான்.

அவள் தன் கவலைகளையெல்லாம் உள்ளத்தில் புதைத் தவளாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

இனியும் படுத்துக் கிடந்தால் மாடு வாங்குபவனிடம் சென்று பணம் பெற்று, சாமான்கள் ஆயத்தப்படுத்தி அம்மாவை அழைத்துச் செல்ல அவகாசம் இல்லாமலிருக்கும்.... பத்து மணிக்கிடையில் புறப்பட்டால்தான் அங்கிருந்து செல்லும் இரண்டாவது பஸ்சைப்பிடிக்க முடியும்.... அதற்கிடையில் அம்மாவிடம் இதைச் சொல்லி அவளைச் சம்மதிக்க வைக்க வேண்டும்....’ என்றெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டு ஒசைப்படாமல் எழுந்து வெளியே வந்தான்.

மாட்டுக் கொட்டில் பக்கமிருந்து நாய் ஓடிவந்து அவன் கால்களைச் சுற்றிச் சுற்றி முன்கிக் கொண்டு மறு படியும் அந்தப் பக்கமாக ஓடிச் சென்று குரைத்தது.

அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“என்ன இது?” என்று என்னையிட்டவனும் மாடு கட்டியிருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்த அவனுக்குத் திகிரென்றது.

“அம்மா!” என்று அலறியவன் ஓடிச் சென்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

மாட்டைக் காணவில்லை. வெறுமையாகக் கிடந்த மாட்டுக் கொட்டிலைப் போய்ப் பார்த்தான்.

மாடு கட்டப் பட்டிருந்த கயிறு அவிழ்க்கப் பட்டிருந்தது.

அவனுக்கு ஒரு கணத்தில் எல்லாமே புரிந்தது.

முத்தையாவின் முரட்டுக்குரலும் கொடிய உள்ளமும் நினைவுக்கு வந்தன.

அவன் அறைலைக்கேட்டு அருகே ஓடிவந்த தாயைப் பார்த்து “அம்மா! நம் வாழ்க்கையோடு விளையாட நினைச்சுவிட்டானம்மா முத்தையன்.

அவனை ஒருகை பார்க்காமல் நான் திரும்பிவரமாட்டேன்....” என்று கூவியவன் அவன் கெஞ்சதலையும் லட்சியம் பண்ணுமல் விரைந்துகொண்டிருந்தான்.

கிழக்கே கரிய இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு செங்கதிர்கள் பளிச்சிட ஆரம்பித்தன.

சிறை இறங்கியது!

நா விறகு கட்டி கட்டியாகப் புகையை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. எரிவதற்கு அறிகுறியையே காணேனும். பொங்கித் தவிக்கும் மனதோடு அடுப்படியில் குந்தியிருந்து ஊதிக்களோத்த செல்லம் மாவின் கண்களும் மனமும் இருட்டிக்கொண்டு வந்தன. குழந்தெகொண்டிருக்கும் மனதின் எதிரொலி போல உள்ளே இருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த மகளின் முன்கல் ஒலிகளைக் கேட்டு பெருமூச்சு விட்டவள் கண்களைக் கசக்கிவிட்டுக் கொண்டு மீண்டும் தன் பலமெல்லாம் திரட்டி ஊதினான். புகைதான் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

“நாசமாய்ப் போன அடுப்பு, எவ்வளவு நேரமாய்த்தான் நானும் ஊதிக்கொண்டிருக்கிறேன்...” என்று தனக்குள்ளாகவே புறபுறுத்தவள், வாசலை எட்டிப் பார்த்து; டேய்! விங்கா இஞ்ச வாமனே! கொஞ்சம்” என்று குரல் கொடுத்தாள், பதில் இல்லை. “சனியன் எங்க போய் துலைஞ்சிற்றுதோ தெரியாது.

காய்ச்சல் காரப் புள்ளையையும் போட்டிட்டு ஆரோட்டயோ கும்மாளமடிக்கப் போயிற்றுன். வரட்டும் இன்டைக்கு...” என்று கறுவிக் கொண்டு எழுந்துபோய் சுவர்க்கட்டுக்கு மேலிருந்த மண்ணெண்ணெண்டிப் போத்தலை எடுத்து வந்து அடுப்பிலுள் ஊற்றி நெருப்புக் குச்

சியை தட்டிப்போட்டாள். ‘குப்’பென்று தீச் சுவாலை எழுந்தது.

ஏற்கனவே அரித்து உலையில் போட்டு வைத்திருந்த அரிசி இழகிப்போயிருந்தது. பானையைத் தூக்கி அடுப்பில் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தபோது அவள் தேடிய விங்கன் தலை தெறிக்க ஓடி வந்தான்.

மேலெல்லாம் சேறும் சக்தியும் அப்பிக்கொண்டு கண்ணீர் வடிய ஓடிவந்த அவனைப் பார்த்ததும் செல்லம்மாவின் உடம்பு பதறியது. “என்னடா? கோலம் இது? ஆர் இந்த வேலையைச் செய்தவன்? தங்கசிகிக்குக் கிட்ட இரு எண்டு சொன்னன். கேளாமல் போன்றே! ஏண்டா? என்ன நடந்தது எண்டு சொல்லன்” என்று தன் முந்தானையால் சேறுபடிந்திருந்த அவன் உடலைத்துடைத்து விட்டபடி கேட்டாள்.

தாயின் கோபத்தை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்குமே என அஞ்சியவனுக்கு அவள் பரிவு ஒரு ஆறுதலைத் தந்தது. கடினமான உழைப்பால் மரத்துப்போன அவள் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு “சொன்னால் நீ அடிக்மாட்டாயா அம்மா?” என்று கெஞ்சினான். “அடிக்கிறது இருக்கட்டும், முதல் நடந்ததென்ன என்று சொல்லுடா” என்று அவள் அவசரப்படுத்தினான்.

அவன் தாயின் முகத்தைக் கவலையுடன் அண்ணார்ந்து பார்த்தான். அவள் முகத்தில் தேங்கியிருந்த வேதனையைக் கண்டு ஒருக்கனம் தயங்கியவன், “அம்மா, நான் என்னம்மா செய்யிறது?

சித்தப்பா வீட்டுக்கு விளையாட போயிருந்தன். மோகனுக்கு அவர் கொழும்பில் சின்னக் கார் ஒன்று வாங்கி வந்திருக்கிறார். அவருக்கு தெரியாம அதில்

ஏறி விளையாடினன். அதுக்குத் தானம்மா சித்தப்பா இந்த வேலை செஞ்சார்... “போடா முதேவி உனக்குத் தான் இவ்வளவு காசு கொடுத்து வாங்கிவந்து வைச் சிருக்கு. இறங்குடா நாயே பிச்சை எடுத்தாலும் ஆசைக்கு மட்டும் குறைச்சலில்ல” எண்டு ஞாட்டில கொண்டுவந்து தள்ளி விட்டார் அம்மா” என்று விம மினுன்.

செல்லம்மாவின் நெஞ்சில் யாரோ ஒங்கி அறைந் தது போவிருந்தது. தன் வறுமை நிலையை எண்ணி ஒருகணம் நொந்த அவனுக்கு மகன் மீதே ஆத்திரமாயி ருந்தது. “உன்னை ஆருடா அங்கெல்லாம் போகச் சொன்னங்க? பிச்சை எடுக்கிற நிலைவந்தாலும் வீட்டுக்குள்ளோயே கிடப்பம் எண்டில்லாம் ஊரார் கையால அடிவாங்கி ஏண்டா என்ற மனதைப் போட்டு வருத்தி ரூய்? பாவி! என்று அவன் கைகளிரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டு அதட்டினால்.

அவன் ஏழைதான், ஆனாலும் பெற்றபிள்ளையை இப்படி இழிவுபடுத்தி குற்றம் செய்யாமலேயே தண்டிப்பதை எந்தத் தாய்தான் அனுமதிப்பாள்? அவன் சிறுவன் தனக்கொன்று இல்லையே என்பதால் கண்டதைத் தொட்டு அனுப்பித்து சொற்பநேரம் அதிலாவது திருப்தியடைய முயன்றது பெரிய குற்றமா? ஏழைவீட்டு குழந்தைகள் என்றால் ஆசைகள் கூடவா இருக்கக்கூடாது!

அவன் நெருப்பைப் போலக் கொதித்துக்கொண்டிருந்த தன் மனதிலேயே கேள்விகளை எழுப்பி விடைதேடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளின் அந்த மௌனத்தையே சாதகமாக்கி மெல்ல நழுவிய விங்கன் தங்கை அருகில் போய் அமர்ந்து கொண்டான்.

சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட செல்லம்மாவும் எதையோ என்னி பெருமுச்ச விட்டபடி உள்ளே போனான். கந்தல் துணியின்மேல் ஒட்டி உலர்ந்த வயிஞாகு சுருண்டு கிடந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள் கமலா. இரண்டு நாட்களாக நெருப்பாக அனல் கக்கிக் காய்ந்து கொண்டிருந்த காய்ச்சலின் தாக்கத்தால் அவள் பிஞ்சு உடல் சுருகாகியிருந்தது.

அந்த ஜூர வேகத்திலும் “அம்...மா...சோ...று என்ற முனகல் ஒலிகள் அவளிடமிருந்து பிறந்து செல்லம்மாவின் உள்ளத்தை கசக்கிப் பிழிந்துகொண்டிருந்தன. கசங்கிக்கிடத்த துணியை இழுத்து அவளை மூடி விட்டு கெற்றியில் கைவைத்துப்பார்த்தாள்.. காய்ச்சல் குறைந்ததற்கு அறிகுறியே இல்லை. அவள் கைபட்ட ஸ்பரிசத்தில் “அம்...மா...சோ...று...” என்று முனகிக் கொண்டு மறுபுறம் புரண்டு படுத்தாள்.

செல்லம்மாவிற்கு அவளைப் பார்க்கவே பரிதாபமாய் இருந்தது. துருதுருவென்று ஒடிஆடித்திரிந்த அந்தப் பிஞ்சு உடலை இப்படி ஒரேயடியாகப் படுக்கையில் வீழ்த்திவிட்ட வறுமையை என்னுகையில் அவளுக்கு இந்த உலகத்தையே சபித்து விடவேண்டும் போலிருந்தது.

தம் மக்கள் இரண்டுநாட் பட்டினி கிடக்கிறார்கள் என்று சொல்லி எத்தனை வீடுகளுக்குப் போய் அரிசி கேட்டிருக்கிறார்கள் செல்லம்மா. கல்லாகிப்போய் கருணை இழுந்த மனங்களெல்லாம் கையைத்தான் விரித்தன.

தங்கள் குழந்தைகள் ஒருநேரம் பட்டினி கிடப் பதையே சகிக்காத் பணக்காரர்ப் பெற்றோர்கள் அவள் குழந்தைகளின் பசிக்கொடுமையைக் கேட்டுக் கொண்டும் இரங்காமற்தான் இருந்தார்கள்.

கையிலே சல்லிக்காச்சூட இல்லாதநிலையில் தன் மக்களின் பசியைப்போக்க வழிதெரியாமல் அவள் எப்படியெல்லாம் தவித்தாள்! அவனுக்காக அன்று யாரா வது இரங்கியிருந்தால் அவள் மக்களுக்கு இந்தப் பரிதாபநிலையே ஏற்பட்டிருக்கப் போவதில்லை.

கையிலொன்றுமில்லாமல் அவர்கள் வயிறு காயத் தொடங்கியதிலிருந்து விங்கனும் கமலாவும் ‘பசிபசியென்று அவனையே வருத்தத் தொடங்கியிருந்தார்கள். அவள் என்ன கெய்வால்? விண்கன் எற்று ஒக்கர்த்தவன் எப்படியும் பசியைத் தாங்கிக் கொள்வான். ஆனால் கமலாவால் அது முடியாது...’

பசிக்கணையால் சோர்ந்து போய்க் கிடந்தவனுக்கு வாசவில் நின்ற மரவள்ளி மரத்தைப் பிடுங்கி அதில் துரும்பாக ஒட்டிக்கொண்டிருந்த கிழங்கைப் பியத்துக் கொடுத்திருக்கிறான் விங்கன். காய்ந்து கிடந்த வயிற்றுப்பசியைப் போக்க எண்ணி அந்தக் கிழங்கை பச்சையாகவே தின்றுவிட்டு படுத்தவள்தான்; வாந்தி எடுக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

தனக்குத் தெரிந்த கை மருந்தெல்லாம் கொடுத்துப் பார்த்தாள் செல்லம்மா. ஒன்றுக்கும் வாந்தி நின்றபாடில்லை. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்தாள் அவள். மழைவேறு கொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

ஆஸ்பத்திரிக்கு போவதானாலும் அரை மைலுக்கு மேல் அந்த மழையில் மக்னையும் தூக்கிக் கொண்டு நடக்கவேண்டும். அதையும் பாராமல் போனாலும் முத்திரைவாங்க இருபத்தைந்து சத்துக்கு என்னவழி செய்வாள்? உள்ளம் ரணகளமாகி உணர்வுகள் படபடக்க செல்லம்மா துடித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

பொழுது அடிவாணை நோக்கி இறங்க இறங்க அவனுக்கு நிலை கொள்ளாத பயம்.. மழையென்றும் பாரா

மல் மகளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஊரினுள்ள ஒரேயொரு தமிழ் வைத்தியரின் வீட்டுக்கு ஓடினான். விங்கன் வீட்டிலேயே நடுங்கிப் போய்க் குந்திக்கொண்டிருந்தான்.

சோர்ந்து போய் வாழைக் குருத்தாக வாடிக் கிடந்த கமலாவை வைத்தியரின் வீட்டு விருந்தையில் வளர்த்தினான் செல்லம்மா. தெப்பமாக நனைந்துவிட்ட இருவர் உடலில் இருந்தும் நீர் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. குளிரினாலும் பசிக்கணையினாலும் செல்லம்மா வின் உடல் வெடவெடவென்று நடுங்கிக்கொண்டிருத்தது.

உடுத்திருந்த கந்தல்துணியை பிழிந்துவிட்டு அந்தத் துணியின் ஒருமுனையால் மகளின் உடலில் ஊறியிருந்த சரத்தை துடைத்துவிட்டுக்கொண்டு நிற்கையில் “என்ன செல்லம்மா இது? ஏன் இப்பிடி மழைக்குள்ள வந்து நனைஞ்சாய்? என்ன மகனுக்கு?” என்று கேட்டுக் கொண்டு வைத்தியர் வெளியே வந்தார்.

“கையில் காசில்லாமல் மருந்துக்கு வந்திருக்கி ரோமே!” என்ற நினைவு அப்போது தான் அவள் மனதில் உறைந்தது. “பரிகாரியார்! நாலைஞ்சு நாலைக் குள்ள எங்கையெண்டாலும் புரட்டி தந்துபோடுவன்... இல்லையென்டு சொல்லாம இவருக்கு மருந்து குடுங்க பரிகாரியார். வெறுவயித்தில் கிழங்கை திண்டுபோட்டு காலையில் இருந்து வாந்தி எடுக்கிறான். எனக்கு என்ன செய்வதென்டு தெரியல்ல பாருங்க பரிகாரியார். உங்களுக்குப் புண்ணியம் விடைக்கும்...” என்று கெஞ்சினான்.

அவளின் பரிதாப நிலைகண்ட வைத்தியர் என்ன நினைத்துக் கொண்டாரோ, மறுபேச்சில்லாமல் அங்கு வைத்தே ஏதோ மருந்தைக் கலக்கிக் குடிக்கக் கொடுத்து “செல்லம்மா! நீ காசுகீசென்டு ஒன்றும்

தரவேணும்” நாளைக்கு வந்து கொஞ்சம் மாவிடிச்சுக் கொடுத்துவிட்டுப்போ. தீபாவளிக்கு பலகாரம் செய்ய வேணுமென்டுபாக்கியம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்!“ என்று சொல்லி அனுப்பி விட்டார்.

அவர் மருந்துக்கு வாந்தி குறைந்திருந்தது. அடுத்த நாள் விங்கனை அவருக்கு காவல் வைத்துவிட்டு வைத் தியர்வீட்டுக்கு போய் மாவிடித்துக் கொடுத்துவிட்டு வருகையில் செல்லம்மாவின் மனதில் புதிதா ஒரு வேதனை கூடியிருந்தது.

தீபாவளிக்கிடையில் ஒரு நாள் தான் இருந்தது. ஒவ்வொரு வருடமும் விங்கனும் கமலாவும் புதுச்சட்டை கேட்கும்போது ஏதாவதுசாட்டுச்சொல்லி ஏமாற்றி வந்திருந்தாள். இந்த முறையும் அவர்களுக்கு ஏதாவது வாங்கிக் கொடுக்க அவள் பணத் திற்கு எங்கு போவாள்? அவர்களுக்கு என்ன சாட்டுச் சொல்லுவாள். இதே சிந்தனையோடு வீடு வந்தவருக்கு இன்னொரு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

காய்ச்சல் அனலாகத்தகிக்க சுயநினைவற்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள் கமலா, வாசலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த விங்கன் அவளைக் கண்டதும் “பசி...க்கு...தம்மா?” என்று அழுத் தொடங்கிவிட்டான். எல்லா வற்றையும் பார்த்ததும் தலையில் அடித்துக் கத்தவேண்டும்போலிருந்தது செல்லம்மாவிற்கு.. மறுபடியும் வைத்தியரிடம் போவதானால் கட்டாயம் காசு வேண்டியிருக்கும். அவள் யோசித்துவிட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு போவதைவிட வேறுவழியில்லை என்று தெருக்கோடியிலிருந்த கடையொன்றில் கடனுக்கு முத்திரை வாங்கிக் கொண்டு மகளோடு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினான்.

வீட்டில் மகன் பசியால் அழுதுகொண்டிருந்ததைக் கூட அவள் லட்சியம் பண்ணவில்லை. இரண்டு நாட்கள்

ளாக ஆஸ்பத்திரி மருந்தைத்தான் கொடுதுக்கொண்டிருந்தான். சோறு கொடுக்கக் கூடாதென்று டாக்டர் சொல்லியிருந்தார். அவரோ ‘பசி, பசி’ யென்று அழுது கொண்டிருந்தான் டாக்டர் ‘கொடு’ என்று சொன்னாற்கூட அவனுக்கு கொடுப்பதற்கு அவளிடம் ஒன்றுமே இல்லை இப்போது அதை நினைத்துப்பார்க்கையில் மன வேதனையின் ஜனிப்பாய் அவள் காய்ந்து போன உதடுகளில் ஒரு வரட்சிப் புன்னகை நெளிந்தது.....

“அ...ம...மா...சோ...று” கமலா லேசாகக் கண்ணே விழித்து முன்கிக்கொண்டு புரண்டாள், அப்போதுதான் அடுப்பில் வைத்துவிட்டு வந்த பாளையின் நினைவு வந்தது செல்லம்மாவுக்கு. அன்றுதான் கூப்பன் அரிசி கிடைத்து, “உலை ஏற்றியிருக்கிறார்கள் அவள்”, ...‘ம...என்ற பெருமுச்சோடு எழுந்துபோய் அடுப்பைப் பார்த்தாள்.

அவள் மனதைப்போலவே அது மறுபடியும் புகைந்து கொண்டிருந்தது...அவனுக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. அடுப்படியில் குந்தி யிருந்து ஊத்ததொடங்கினான். ஊத, ஊத, தலையைச் சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. பசிக்கண வேறு. சோர்ந்து போய்த் துயர நினைவுகளோடு புகையும் அடுப்புடன் போராடிக் கொண்டிருக்கையில் .....

“அ...ம...மா!...” என்று தயங்கித்தயங்கி அவள் அருகில் வந்தான் விங்கன்! “என்னடா?” என்று கேட்டு அவன் பக்கம் திரும்பினான் செல்லம்மா. அந்தக் குரவிற் கடுமை இல்லை. கருணையின் தொனியே வைகறைச் சுகந்தமாய் மேலெழுந்தது. அதனாற் தைரியமடைந்த அவன் “நா ளோக்கு தீபாவளி..... என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். அவனுக்கு ஒரு குண்டைத்தூக்கிப் போட்டாற்போலிருந்தது. ஆனாலும் அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் “தெரியும் அதுக்கென்னடா?”

என்று கேட்டுக்கொண்டே சாம்பல் விலகித்தனல் கனிந்து கொண்டிருந்த அடுப்பை ஊத்தொடங்கினான்.

“ஓவ் வொரு தீபாவளிக்கும் பழசைத்தான் போட்டுப் போட்டு அவமானப்படுறன்; “எனக்கு இந்தமுறை புதுச் சட்டை வேணும்.” என்று உறுதி தொனிக்கும் குரவில் அவன் சொன்னதைக் கேட்ட செல்லம்மா திகைத்துத் தான் போன்றன. இருக்கிற சுமைகள் போதாதென்று இவன் வேறு ஏற்றுகிறான்?

“அம்மா! நீ என்ன சொல்லுவாயென்டு எனக்குத் தெரியும். நீ என்ன சொன்னாலும் நான் அதைக் கேட்ச மாட்டேன். ஓவ்வொரு வருடமும் பொங்கல், தீபாவளி யென்டு எல்லாரும் புதுச்சட்டைபோட்டு எவ்வளவு சந்தோஷமாக கொண்டாடுகிறான். நானும் தான் பார்க்கிறன்; ஒரு வருசமாவது நீ ஒரு சித்தைச்சேட்டென்று அம் வாங்கித் தந்திருப்பாயா? நானென்ன மற்றவங்க போடுற மாதிரிப் பட்டுச்சட்டையா கேட்கிறன்?”

அவன் பெரிய மனுசத் தோரணையில் கடைத்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படிக் கடைக்க யாரிடம் கற்றுக் கொண்டான்? என்ற வியப்பில் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த செல்லம்மா. “நீ சொல்லுறதெல்லாம் நியாயம் தாண்டா.

எனக்குமட்டும் நீ தீபாவளி கொண்டாட வேணு மெண்ட ஆசையில்லையா? ஒரு நேரச் சாப்பாட்டுக்கு வழி யில்லாமத்தவிக்கிற நமக்கு அந்த ஆசையெல்லாம் வரக் கூடாதுதா?” என்று சமாதானப்படுத்துவதுபோலச் சொன்னான். அவன் ஒன்றையும் கேட்கவில்லை.

“போம்மா, எப்ப பார்த்தாலும் நாம ஏழைகள் எண்டுதான் ஏமாற்றி வாருய். ஏழையெண்டா தீபாவளி கொண்டாடக் கூடாதா? நேற்று மோகன்கூட எனக்கு புதுச்சட்டை இல்லையாம்; எப்பவும் அழுக்குச்சட்டை

தான் போடுறனும் என்னு என்னமாய்க்கேவி பண்ணினுன் தெரியுமா? கேட்கயிலேயே அவன் உதடுகள் துடித்து கண்கள் கலங்கிக் கொண்டுவந்தன.

செல்லம்மா ஒன்றும் பேசத்தோன்றுமல் அவனை அணைத்துக் கொண்டு “விங்கா” என்று விம்மினான்.

மோகனுக்கும் மற்றவங்களுக்கும் தகப்பன்மார் இருந்து உழைச்ச குடுக்கிறாங்க, நீங்க ரெண்டுபேரும் அந்தப் பாக்கியத்தை இழந்துவிட்டியளோடா? உங்களைப் பெத்தவருக்கு இரக்க உணர்ச்சி இல்லாமல் ஆக்கிப் போட்டானே கடவுள்! என்றுசொல்லி கதறவேண்டும்போலிருந்தது அவளுக்கு. ஆனால் அதைக்கூட செய்யழுதியவில்லை அவளால்.

“என்னம்மா பேசாமல் இருக்கிறாய்? இஞ்ச பாருடா எனக்கும் புதுச் சட்டை இருக்கு. நானும் தீபாவளி கொண்டாடுவேன் என்னு அவனிட்டக் காட்டுறதுக் கெண்டாலும் எனக்கு ஒரு சட்டை வாங்கித்தா. உன்னால் ஏலாதெண்டால் சொல்லு நான் எங்கையென்டாலும் துலைஞ்சு போறன்...” அவன் கண்ணீர் விட ஆரம்பித்தான்.

மௌனமாக அடுப்பை எரித்துவிட்டு எழுந்து அவன் தலையை ஆதரவாக வருடி விட்டபடி “விங்கா! மோகன் அவமானப்படுத்தினான் என்பதற்காக நம்மட நிலையை மறந்து போகலாமா? அவன் பணக்காரவிட்டுப்பின்னை நீ அப்படியா?

கையில் சல்லிக்காச்கூட இல்லாத நேரத்தில் தங்கச் சிக்கும் காய்ச்சல்வந்து நம்மையெல்லாம் சீரளிக்குது. அதுக்குள்ள தீபாவளி கொண்டாடுறதெண்டா அதுழுதி கிற காரியமாடா? பேசாம்ப்போய்த் தங்கச்சிக்குக் கிட்ட இரு. சோறு புழங்கட்டும் சாப்பிடலாம்” என்று சொல்லும்போதே அவள் குரல் கம்மியது. அவன் அவள் அணைப்பிலிருந்து திமிறினான்.

“ஆருக்கு வேணும் உன்ரசோறு? ரெண்டுநாளா பட்டினி கிடக்கிற நான் இனியும் கிடக்கமாட்டேன் என்னு நினைச்சியா? சித்தப்பா சொன்னுரே? பிள்ளைகளைப் பெத்தா சிராக வளக்கத் தெரிய வேணுமென்னு... என்னிலைப்பெத்த நீ வேளைக்குச் சாப்பாடும் உடுப்புமாவது தரத் தெரியாம ஏன் உயிரோட் வைச்சிருக்கிறோய்? என்னப்போல பொடியனுகள் ஆரையும் நீ இந்தக் கோலதில் கண்டிருப்பாயா?”

அவன் பொரிந்து தள்ளிக்கொண்டிருந்தான் ‘பன்னிரண்டு வயதே நிரம்பிய தன் மகன் பேசும் வார்த்தைகளா அவை?’ என்று திகைதுப்போய் இருந்தாள் செல்லம்மா.

அவன் வீசிய சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் “சுரிக்” என்று அவள் உள்ளத்தைக்குத்திக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தன. ‘பெற்றபிள்ளையே பரிகசிக்கிற அளவுக்கு ஆளாகிய நான் இன்னும் ஏன் இருக்க வேணும்?’ என்று ஒரு கணம் மின்னலாய்த் தோன்றிய உணர்வோடு அவள் உணர்ச்சிகளற்று யாரோ வெற்று மனிதரைப் பார்ப்பது போல அவனைப் பார்த்தாள். அவன் அவனை எரித்து விடுவன் போல அப்போதும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

“என்ன பார்க்கிறோய்? இப்படி இரக்கமில்லாம் தினமும் சண்டை பிடிச்சுத்தானே, அப்பாவையும் ஊரைவிட்டு துரத்தினுயாம்.... அப்பா இருந்தா ஏன் நாங்க இப்படி நாயா அலையிறம்?. எல்லாரையும் போலத்தின்டு, உடுத்து, திபாவளி பொங்கலெல்லாம் கொண்டாட மாட்டமா? நீதான் சனியன் மாதிரி அப்பாவைத் துரத்த....” அவன் சொல்லிமுடிக்கவில்லை. “என்னடா சொன்னும் நாயே? என்று மூர்க்கத்தன மாகத் தன் வைரம் பாய்ந்த கைகளினால் அறைந்தாள் செல்லம்மா.

வீடுவீடாகப்போய் உடலைத் தேய்ச்சு இவ்வளவு வயதுக்கு வளர்த்த என்னைவிட உன் அப்பன் பெரிசா போயிட்டாராடா? ஆரூடா இப்படிக் கதைக்க சொல்லித் தந்தாங்க? பெத்த தாயைப் பழிக்கிற வாய் இது தானுடா? இதுதானு?” அவள் அடிபட்ட நாகமாகச் சீரி அவன் கண்ணத்தில் ஓங்கி ஒங்கி அறைந்துகொண்டிருந்தாள்.

“நான் கதைக்கமாட்டேனம்மா, அடியாதேம்மா அடியாதே, எனக்கு சட்டை வேணும். “லிங்கனின் அழுகை ஒலம் பயங்கரமாய், பரிதாபமாய் எழுந்து கொண்டிருந்தது. அவள் ஒயவில்லை. வாழ்க்கையில் தொடர்ந்து வறுமையையும் வேதனையையும் கண்டு நொந்துபோயிருந்த அவள் உள்ளத்தைத் தன் சொற்களால் கொந்தளிக்க வைத்துவிட்டான் லிங்கன்.

“அப்பனும் அப்பன், அஞ்சசதம் உழைப்பில்லாம நான் உலக்கை பிடிச்சு சம்பாதிச்சதை யெல்லாம் குடி குடியெண்டு குடிச்சு அழிச்சுப்போட்டு வந்து ருசியான் சாப்பாடு கேட்டுப் பெண்ணென்ற இரக்கமில்லாம அடிச்சு நொறுக்கிக் கொண்டிருந்தவரப் பூப்போட்டுக் கும்பிட்டிருக்க வேணுமாக்கும்.

மனம் நொந்தவள் கோபத்தில் எதையும் கதைத் திருப்பன். உழைப்பில்லாம ஊரைச் சுற்றித் திரிஞ்ச வருக்கு அவ்வளவு ரொசமாடா? பெத்த புள்ளைகள் எண்ட இரக்கமிருந்தான் அப்பன் இந்த இரண்டு வருசத்திலையும் ஒரு நாளாவது வந்து பார்த்திருப்பாரேடா? இவ்வளவு காலமும் உனக்கு சோறுபோட்டது ஆரெண்டதை மறந்து போயிட்டாயாடா?” அவன் கண்ணங்கள் சிவந்து தன் கைமரத்துப்போகும் வரையில் அறைந்தாள். அவள் மனத்தில் பாசம் மறைந்து ஆத்திரமே மேலோங்கி நின்றது.

பொழுது சாய்ந்து எங்கும் இருள் நன்றாகக் கவிந்து விட்டிருந்தது. ஒரு முலையில் சுருண்டு கிடந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான் விங்கன் ‘ஓ’ வென்ற அழுகைத் தூக் கத்தில் கேவலாக மாறியிருந்தது. விடிந்தால் தீபாவளி. ஊரெல்லாம் பண்டிகை கொண்டாடுவதற்கான மகிழ்ச்சி ஆரவாரம்...

எங்கும் புதுமையின் சௌந்தர்யமும், ஒளிக் கோலங்களும் பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

செல்லம்மா உணர்ச்சிகளின் உருவாய் மகளின் அருகில் குந்தி இருந்து முழங்கால்களிடையே முகத்தைப் புதைத்துச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

“சட்டை வேணும் அடியாதேம்மா!” தூக்கத்தில் விங்கன் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்க்கையில் செல்லம்மாவின் கணகள் அவனை அறியாமலே கலங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவனை அடித்த கை கனப் பது போனிருந்தது. வெறுப்புடன் அந்தக் கைகளைப் பார்த்தாள்.

“அடியாதேம்மா” அவன் மீண்டும் கேவவிடையே பிதற்றிக்கொண்டான். அவன் நெஞ்சு வெடித்துவிடும் டோல் வெதனையால் வலித்துக்கொண்டிருந்தது எழுந்துபோய் அவன் அருகில் அமர்ந்து கண்றிச் சிவந்து போய் இருந்த அவன் கண்ணங்களைத் தன் முரட்டுக் கையினால் தடவிவிட்டான்.

தூக்கத்திலும் அந்தக் கையின் ஸ்பரிசம் கூட வெறுப்பைத் தந்ததோ என்னவோ அதைத்தன் கையால் தட்டிவிட்டு மறுபுறம் புரண்டு படுத்தான். அவன் உடல் குலுங்க அப்படியே மகனைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு விம்மினான்.

“பேய் விங்கா! இந்தப்பாவியின் கைகூடப் படக் கூடாதென்டு நினைச்சிட்டாயாடா? பாவம் நீ என்ன செய்வாய்? நான்தான் குற்றம் செய்தவள். கண்ணைப் போல் இரண்டு குஞ்சகளைப் பெற்றுப்போட்டு அதுக் ரூக்கும் ஆசைகள் இருக்கும் என்பதை உணராம, சீரா வளர்க்க வழி தெரியாம தவிக்கிற நான்தாண்டா குற்ற வாளி..! அதுகுமில்லாம உன்ற அப்பாவையும் என்ற பொறுமையில்லாதனத்தால் துரத்தி ‘அப்பணில்லாப் புள்ளைகள்’ எண்ட அவப்பெயரையும் வாங்கித் தந் தேண்டா, இந்தப் பாவிய மன்னிச்சுக்கடா விங்கா’ என்று கதறினால் அவள்.

கண்ணை விழித்துப்பார்த்த விங்கனுக்கு தாயின் கண்ணில் இருந்து வந்த கண்ணீர் என்ன பாடம் புகட்டிற்றே? எழுந்து “அழாதேம்மா நான் எல்லாத்தை யும் உணர்ந்திட்டன். உன்கையால் அறைவாங்கின பின்தான் எனக்கு அறிவு தெளிஞ்சிருக்கு... பெத்து தாயெண்ட மதிப்பில்லாம உன் மனதை நோகவைச்சிட்டன். நாம ஏழையள். நமக்குத் திருநாள் இல்லையென்ற நான் இப்ப உணர்ந்திட்டன், நீ அழாதே. எனக்குப் புதுச்சட்டையும் வேணும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே தாயின் கண்ணில் வடிந்த கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டான்.

செல்லம்மாவின் உள்ளத்திலிருந்த சுமையை யாரோ இறக்கி விட்டாற் போவிருந்தது. மகனைக் கனிவோடு பார்த்து நிம்மதிப் பெருமூச்ச விட்டாள் அவள்!

ஓர் ஏற்றுவூலூய்கிறது

மாலை ஆறுமணி யிருக்கும்.

வீட்டிலிருந்து அன்று எனக்கு வந்திருந்த கடிதம் ஒன்றுக்குப் பதில் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய அறைத் தோழிகள் இருவரும் அப்பொழுதுதான் படம் பார்க்கப் புறப்பட்டுப் போயிருந்தார்கள்.

அன்று இருபத்தியைந்தாம் திகதி, ஒவ்வொரு மாதமும் இதே திகதியில் படம் பார்க்கப் போவது எங்கள் வழக்கம். ஆனால் அன்று என்மனம் வெளியில் எங்கும் செல்லத்தயங்கியது. படத்திற்கு வருமாறு கேட்டு என்னேடு வாதாடித் தோற்ற எரிச்சலில் அவர்கள் போய் விட்டார்கள். நான் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன்.

“அக்...கா!” வாசல் பக்கம் குரல். கேட்டது. அது என்னை அழைத்த குரலேதான். குரலுக்குரியவனை இனம் கண்ட மகிழ்ச்சியில் “யார், துரையா? உள்ளே வரலாமே!” என்றேன்.

“எங்கே உங்கள் படையைக் காணவில்லை?” என்று கேட்டுக்கொண்டு உள்ளே வந்தவன் “ஓ! படத்துக்குப் போய்விட்டார்களா? ஏன் அக்கா நீங்கள் போகவில்லை?” என்று கேட்டான்.

அவனுக்கு எங்களது அன்றூட அலுவக்கள் ஒவ்வொன்றும் தெரியும். ஒன்றரை வருட பழக்கம்.

காலையில் எழுவதிலிருந்து இரவு படுக்கைக்குச் செல்லும் வரையில் எங்களது கடமைகள், பேச்சுக்கள், சிரிப்புக்கள், சண்டைகள், பொழுது போக்குக்கள் எல்லாம் அவனுக்குப் பாடம்.

“என்ன அக்கா, நான் கேட்கிறேன்....”என்று இழுத்தான்.

“எனக்குப் படத்திற்குப் போகவேண்டும் என்று மனம் தூண்டவில்லை. அதனால் போகவில்லை”

“பொய்! வழக்கமாக நீங்கள்தானே அவர்களையும் இழுத்துக் கொண்டு போவீர்கள். இன்றைக்கு என்ன வந்தது?” என்று என்னைத் தன் பெரிய விழிகளால் ஊடுருவிப் பார்த்தான்.

என் விடயத்தில் எப்போதுமே அவன் இப்படித் தான். எதையும் துருவித் துருவி ஆராயாமல் விடமாட்டான்.

“துரை!.... உன்னைச் சந்தித்துத் தனியாகக் கதைக்க வேண்டும் போவிருந்தது. அதனால் அவர்கள் அழைத்தும் மறுத்துவிட்டேன்.” என்றேன்.

அவனுக்கு ஓரேவியப்பு. “ஏங்கா, அப்படி என்ன முக்கியமான கதை? உங்கள் பொழுது போக்கையும் விட்டுவிட்டு?”

“எல்லாம் முக்கியம்தான். இப்படி இரு. ஆறுதலாகக் கதைக்கலாம்.” என்று சொல்லி சுவர் ஒரமாகக் கிடந்த நாற்காலியைக் காட்டினேன்.

மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவன்போல அதில் போய் அமர்ந்து கொண்டான்.

அவன் முகத்தில் ஆயிரம் கேள்விக்கு றிகள்.

அவன் முக மாறுதல்களைக் கவனித்துக் கொண்டிந்த நான் மெல்ல “துரை!...” என்றேன்.

மேலே எப்படித் தொடர்வதென்று தெரியவில்லை

என் தினாறலைப் புரிந்து கொண்ட அவன் “சொல் ஹங்கள் அக்கா, நீங்கள் எதைச் சொன்னாலும் கேட்க ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்.” என்றான்.

“வீட்டில் உன் சிற்றப்பா இருக்கிறாரா?” என்று கேட்டேன்.

என் கேள்வியால் அவன் முகக்குறிகள் மாறுவதை என்னுல் உணரமுடிந்தது.

ஆனால் பதில் இல்லை.

“என்ன துரை?” “ஏன் கேட்கிறீர்கள் அக்கா?”,

எல்லாம் காரணமாய்த்தான்....”

“இருக்கிறார், நல்ல கலையில் இருக்கிறார். அதனால் தான் நான் புறப்பட்டு வந்தேன்...”

அவன் குரலில் ஒரு தளர்ச்சி.

“துரை! அவர் எப்படியாவது இருந்து விட்டுப் போகட்டும்: நீ ஏன் அவரோடு மோதுகின்றாய்? துன் மும் இப்படிக் குடியும் சண்டையுமாய்க் கழிந்தால் விட்டில் யாருக்காவது நிம்மதி இருக்குமா?” என் கேள்வியால் தாக்குண்டவன் போல அவன் அதிர் ந் து நிமிர்ந்தான்.

“அக்கா! என்ன சொல்கிறீர்கள்? நான் அவருடன் மோதப் போகின்றேன்? அவர் செய்கிற அட்டகாசத்

துக்கு என் நிலையில் வேறுயாருமாயிருந்தால் கொலையே நடந்திருக்கும்.” என்றான் ஆவேசமாக.

“இருக்கலாம் துரை. அது முரடர்கள் செய்கிற வேலை. நீ படித்தவன். அறிவோடு எதையும் ஆராய்ந்து உணரச்சூடியவன். தீயவர்கள் பாதையில் குறுக்கிடாமல் விலகிக்கொள்ள முடியாதா?”

“இல்லை அக்கா, அது மாத்திரம் என்னுல் முடியாத காரியம்.... மனதில் அறிவும் உடலில் பலமும் உள்ள ஒருவன் தீயகாரியங்களைப்பார்த்து விலகிக்கொள்வது தான் புத்திசாலித்தனமா?

அதுவும் பெற்ற தாயையே ஒருவன் கொடுமைப் படுத்த அதைப் பார்த்து நான் எப்படியக்கா விலகிப் போக முடியும்?”

“துரை! நீ தாயைக் கொடுமைப் படுத்துவதைச் சுகிக்க முடியாதென்கிறேய்,

அவளைக் கொடுமைப் படுத்தவது யார்?

அவள் கணவன் தானே?

அந்தக் கொடுமையை உன்தாயே பொறுத்துக் கொள்ளும் போது நீ குறுக்கிட்டால் குடும்பத்தில் இன்னும் நிம்மதிக் குறைவுதான் ஏற்படும்.”

“அக்கா! அவருக்கு மனவியாவதற்கு முன்னமே எனக்குத் தாயாகிவிட்டவள் என் அம்மா.

நேற்று வந்த இவர் குடித்து வெறித்துவிட்டு வந்து அவளை அடிப்படையும் உதைப்படையும் அவள் வயிற்றில் பிறந்த நான் பார்த்துச் சுகித்திருப்பது எப்படியக்கா?” என்று ஆத்திரமாகக் கேட்டான் அவன்.

“சகிக்கமுடியாதெற்று நீ அவருடன் சண்டைக்குப் போய்விட்டால் அவர் அடங்கி விடுவாரா?

தன் கணவனின் கொடுமையை ஒரு பெண்ணால் சகித்துக் கொள்ள முடியும்.... ஆனால் தான்பெற்ற பிள்ளையும் தன் கணவரும் அடித்து உதைத்து மோது வதைச் சகிக்க முடியுமா?” என்று பரிவொடு கேட்டேன்.

அவன் இதயம் என் பேச்சினால் இளகியதோ என்னவோ,

“என்னை என்னதான் செய்யச் சொல்கிறீர்க்காக்கா?” என்று ஆற்றுமையோடு கேட்டான்.

அவன் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.

அவனுடைய நிலையில் எந்த ஒரு இளைஞு ஜூம் இந்தக் கேள்வியைத்தான் கேட்க முடியும்.

தன் தாயைக் கொடுமைப் படுத்துவது அவன் கணவன்தான் என்றாலும் அவன் எத்தனை நாளைக்கு அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்? பாவம் அவன்!

துரைக்கு எட்டு வயதாயிருக்கும் போதே அவன் தந்தை இறத்து விட்டாராம்.... வேறு ஆதரவு ஏதும் இல்லாததால் அவன் தாய் இரண்டாம் தாரமாக இந்த மனிதருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டிருக்கிறார். அவருக்குப் பிறந்தவை நான்கு பிள்ளைகள். இப்போது ஒன்று வயிற்றில் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

அந்த மனிதருக்கு நிரந்தரமான தொழில் ஒன்றும் கிடையாது. மனம் விரும்பும்போது எங்காவது புறப் பட்டுப்போய் ஏதோ கூவிவேலை செய்துவிட்டு வருவதில் முக்கு முட்டச் சூடிப்பார்.

மீதி ஏதாவது இருந்தால் மஜைவியின் கையில் கொடுத்துவிட்டு வாய்க்கு ருசியாகக் கேட்பார். அதற்கு வருமானம் வேண்டுமே!

ஏதாவது கடைத்தால் அடியும் உதையும் தாராளமாய்க் கிடைக்கும். தாயின் பெரிய முயற்சியால் எட்டாவதுவரை படித்து விட்டு மேலேதொடர முடியாமல் வீட்டில் இருந்த துரை ஒரு கடையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தானும்.

அந்தவேலையும் இத்த மனிதரால் பறிபோக மறுபடியும் தாயின் கஷ்டங்களைப் பார்த்துவிட்டு யாருடைய தயவாலோ நீர்ப்பாசன இலாகாவில் கூவிவேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தான்.

மாதம் முழுவதும் வேலைக்குப் போனால் நாறு, நாற்றி இருபது என்று ஏதாவது கிடைக்கும்.

அவன் உழைப்பில்தான் குடும்பம் ஓரளவு இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

துரை உழைக்கத் தொடங்கியபின் மனிதர் தான் உழைப்பதையும் நிறுத்திவிட்டார். ஆனால் குடியும் பழைய கொடுமைகளும் குறையவில்லை. கேட்கிற வேலைகளில் எல்லாம் மனைவி குடிக்கப் பணம் கொடுக்க வேண்டும். மறுத்தால் அடிதான்.

அவனுக்குத் துரையிடம் பாசம் அதிகம்; அவன் மீதுள்ள பரிவினால் அவனை அதிகமாகக் கவனிப்பதுண்டு.

இதுவும் அவருக்குப் பிடிப்பதில்லை. இந்தக் கொடுமைகளையெல்லாம்தான் துரையால் சகிக்க முடியவில்லை. இதனால் தினமும் அங்கே சண்டைதான்.

இதையெல்லாம் அனுபவித்து அவள் ஏங்கி ஏங்கித் தரும்பாக இளைத்துக் கொண்டிருந்தாள். துரை என் சொல்லுக்குப் பணிந்து தன் கணவரின் வழியில் குறுக்கிடாமல் இருப்பான் என்று நம்பி காலையில் என்னிடம் வந்து துரையின் மனதை மாற்றித் தரும்படி அழுது விட்டுப் போயிருந்தாள் அவள்.

இரண்டு பக்கமும் துன்பம் அவனுக்குத்தானே?

“என்ன அக்கா, நீங்களும் யோசிக்கத் தொடங்கி விட்ஹர்கள்?” பொறுமையிழந்த துரை என்னிடம் கேட்டான்.

அவன் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் திணரிக் கொண்டிருந்த நான் “ம... ஒன்று மில்லை...” என்று மழுப்பினேன்.

“அக்கா! நான் உழைப்பில்லாமல் மலை போல இருந்துகொண்டு தன்னுடைய உழைப்பில் சாப்பிடுவதாகக் கொஞ்சநாள் அம்மாவை நெருக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் அம்மாவுக்குச் செய்கிற கொடுமைகள் குறையட்டும் என்று ஒருகடையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். இவர்களிடமிருந்து விலகியிருக்க வேண்டும் என்பதும் ஒரு நோக்கம். ஆனால் அவர் குடித்துவிட்டுக் கடைக்கே வந்து முதலாளியிடம் என் சம்பளத்தைக் கேட்டு அட்டகாசம் பண்ணத் தொடங்கி விட்டார். பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்துவிட்டு அவர் என்னையே வேலையில் இருந்து விலக்கிவிட்டார்....”

“தெரியும் துரை. உன் அம்மா சொன்னாள்.”
“அதன்பின்னும் அவர் கொடுமை குறையவில்லை அக்கா.

வரும்படியில்லாமல் செலவு எப்படிச் சாத்தியமாகும்? அது அவருக்கு உறைக்காது.... குடியும் ருசியும் போதாதென்று மற்றவர்களைக் கொடுமைப் படுத்துவதிலும் சந்தோசம் காண்பவர் அவர்....

இதைப்பார்த்துப் பார்த்துச் சகிக்காமல் அம்மாஅழுவாள்.

முழுப்பட்டினி கிடக்கிற குடும்பம் ஒரு வேலையாவது சாப்பிட்டும் என்று எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு மறுபடியும் ஒரு வேலையில் சேர்ந்து உழைக்கத் தொடங்கினேன்.

அதுவும் அவருக்குச் சகிக்கவில்லை. அம்மா என்மீது அதிக அக்கறை காட்டுகிறாள் என்று சாட்டுச் சொல்லி அவளையும் கொடுமைப்படுத்தி என்னையும் சண்டைக்கிழுக்கிறார். இப்படியான மனிதருடன் நான் எப்படி ஒத்துப் போக முடியும்?" அவன் மறுபடியும் என்னிடம் கேள்வியைத் தொடுத்தான்.

"துரை! அவர் தன் மனைவிக்குச் செய்கிற கொடுமைகளையெல்லாம் செய்யட்டும். அதை அவளே பொறுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளுக்கையில் நீ அதைப்பற்றிக் கவலைப்படக்கூடாது. ஆனால் உனக்கு ஒன்றுசொல்வேன் நீ அதைக் கேட்டு நடக்க வேண்டும்...."

"என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள் அக்கா?"

"துரை! நீ அவர்களிடமிருந்து கொஞ்சக்காலம் விலகியிரு.... அவர் இருக்கும் போது அந்த விட்டுப் பக்கமே போகக் கூடாது. நீ உழைப்பதில் உன் செலவுக்கு ஏதாவது எடுத்துக் கொண்டு மீதியை உன் தாயிடம் கொடுத்துவிடு. அதன்பின்பாவது அவர் கொடுமைகுறைகிறதா என்று பார்ப்போம்" என்றேன்.

அவன் கடுமையாக யோசித்தான்.

“நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம்.. உனக்கு ஆதரவுக்கு நான் இருக்கிறேன் துரை.... உன் அப்மாவும் இதை விரும்புவாள்.... இந்த மாற்றம் பலன்தரும் என்றே நம்புகிறேன்” என்று சொன்னேன்.

“ம... பார்ப்போம் அக்கா, இப்படியான ஒரு மாற்றத்தைப்பற்றி நானும் யோசித்துக் கொண்டுதான் இருந்தேன்” என்று கூறிவிட்டு அவன் எழுந்து போய்விட்டான்.

அதன்பின் மூன்று நாட்கள் அவன் எங்கள் அறைப்பக்கமே வரவில்லை. எங்கு போனாலே என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தேன் நான். பாவம்! பெற்ற தாயுடன் சந்தோசமாக இருந்து வாழுக் கொடுத்து வைக்கவில்லை அவனுக்கு.

பதினாறு வயது இளைஞனுக்குரிய ஆசைகள் எத்தனையோ? வாழ்க்கையில் நிம்மதி இல்லாமல் அலையும் அவனுக்குள்ளேதான் எத்தனை பண்பான இதயம்! நான் இந்த ஊருக்கு மாற்றலாகி வந்து ஒன்றரை வருடங்களாகின்றன. முதன் முதலில் முன்பின் அறிமுகமற்ற அந்த ஊருக்குள் அடியெடுத்து வைத்ததும் என்னுடன் பேச்சுக்கொடுத்த முதல் இதயம் அவனுடையதுதான்.

இடமாற்றக் கடிதத்துடன் பாடசாலை இருக்கும் இடமே தெரியாமல் ஆறு கடந்து இந்த ஊரில் இறங்கியதும் கையில் தூண்டில் தடியுடன் நின்ற துரைதான் எங்கள் கண்களில் தென்பட்டான்.

நாங்கள் ஊருக்குப் புதியவர்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டு ஒருக்கையில் தூண்டில் தடியும் மறுகையில் ஈர்க்கில் கோத்த மீன்களுமாக வந்தவன் எங்களைப் பற்றிய தகவல்கள் எல்லாம் அறிந்து கொண்டு பாட-

சாலை வரையும் அழைத்து வந்துவிட்டு விட்டு என்னுடன் வந்த சகோதரரை அழைத்துச் சென்று வேறு பாடசாலைகளில் படிப்பிக்கும் இரு ஆசிரியைகள் தங்கியிருக்கும் வீட்டில் நானும் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டுத்தான் போன்று.

அன்றிலிருந்து எனக்கு அவன்மேல் ஒரு பாசமும் அவனுக்கு என்மேல் பணிவுகலந்த அன்பும் எம்மையறியாமலே வளரத் தொடங்கிவிட்டன.

தனது எந்தச் சிறு செய்தியையும்கூட ஒளிவு மறைவில்லாமல் என்னிடம் சொல்வதுடன் எனது இன்பதுன்பங்களிலும் தானாகவே வந்து பங்கெடுத்துக் கொள்ளுன. ஒரே அறையில் நாங்கள் மூவர் இருந்தும் என்னிடம் அவன் காட்டும் பரிவைக் கண்டு மற்ற இருவரும் கேளி செய்வதுண்டு.

“துரை முற்பிறவியில் உனக்கு மகனாக இருந்தானே என்னவோ? அந்தப்பாசம் தான் இப்போதும் தொடர்கிறதடி” என்பாள் ஒருத்தி.

மற்றவளோ “இல்லையடி துரை தாயாகவும் இவள் மகனாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். துரை இவளுக்குச் செய்கிற உதவிகள் அப்படித்தான் என்னவைக்கிறது”- என்பாள்.

உண்மையில் அவன் எனக்கு நான் விரும்பாமலே செய்கிற உதவிகள் எத்தனையோ! நான் மனதால் நினைக்கின்றவற்றைக்கூட எப்படியோ அறிந்து கொண்டு என்னையும் முந்திக்கொண்டு செய்து விடுவான். “அக்கா, அக்கா!” என அவன் என்மீது காட்டுகின்ற அன்பு என்னையே ஷியக்கவைக்கும். அவன் என்னிடம் விடைபெற்றுச் சென்று மூன்று நாட்களாகின்றன. அதன்பின் அவன் வரவே இல்லை.

காலை மணி ஏழு. நான் அவசரம் அவசரமாகப் பாடசாலைக்குச் செல்லத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தேன்.

தோழியர் இருவரும் முன்னதாகவே போய்விட்டார்கள். அவர்கள் படிப்பிக்கின்ற பாடசாலை தொலைவில் இருந்ததால் முன்னமேயே போய் விடுவது வழக்கம். நான் இன்னும் கால் மணியில் புறப்பட்டால்தான் நேரகாலவத்துக்குப் பாடசாலைக்குப் போக முடியும். சாப்பிடுவதாகப் பெயர் பண்ணி நான்கு வாய் உள்ளே தள்ளியாயிற்று. முதல்நாள் இரவு கொண்டுவந்து திருத்திய விடைத்தாள்களைப் பையில் தினித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

யாரோ உள்ளே வரும் அரவம் கேட்டது. பரப்புப் போடு திரும்பிப் பார்த்தேன். பயமும் கூடத்தான் நேரம் இல்லாத அவசர வேளையில் யாராவது வந்து என்னைத் தின்றவைத்து விடுவார்களே என்று.

ஆனால் அங்கு நான் எதிர்பார்த்துப் பயந்தது போல் யாரும் இல்லை. நான் முன்று நாட்களாய்க் காணத் துடித்துக் கொண்டிருந்த துரை நின்றிருந்தான். எனக்கு ஒரு புறம் மகிழ்ச்சியாயும் இன்னேரு புறம் இந்த வேளையில் வந்தானே என்று ஏக்கமாயும் இருந்தது.

ஆனால் அவன் முகத்திலோ, உடலிலோ பழைய உற்சாகம், செழிப்பு இல்லை. என்றுமே நான் காணுத ஒரு வாட்டம்.

“துரை! முன்று நாட்களாக இந்தப் பக்கமே வரவில்லையே, எங்காவது வெளியூருக்குப் போயிருந்தாயா?” என்று கேட்டேன்.

“எங்காவது என்று போக எனக்கு யார் இருக்கிறார்கள் அக்கா? ஒரு இடமும் போகவில்லை”

“பின் இவ்வளவு நாளும் என்ன செய்துகொண்டிருந்தாய்? யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தாயா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே பெட்டியைத் திறந்து சேலையை எடுத்தேன்.

அவன் எனக்குப் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் வெளி விருந்தையில் போய் நின்றூன். நேரம் ஏழு ஐந்து. அவசரம் அவசரமாகச் சேலையை உடுத்துக் கொண்டு கண்ணுடி எதிரில் போய் நின்று பெள்டரைக் கொட்டும் வேளையில் சொல்லி வைத்தாற்போல் உள்ளே வந்தான்.

“இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் புறப்பட வேண்டும்... ஏன் அக்கா இவ்வளவு நேரம்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே என் மேசையில் சிதறிக் கிடந்த புத்தகங்களை ஒழுங்கு படுத்த தொடங்கினான். என்னுடைய கேள்விக்குப் பதில் இல்லை.

“நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவில் கூடிய நீ?”

“பின்னேரம் ஆறுதலாகச் சொல்கிறேன் அக்கா, இன்றைக்குத்தான் என்னால் வெளிக்கிட முடிந்தது. முதலில் உங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன். மூன்று நாட்கள் பார்க்காதது என்னவோ மாதிரி இருந்தது. நீங்களும் தவித்துப்போயிருப்பீர்கள் என்று வந்தேன்.” சொல்லிக் கொண்டே எனது கைக்கடிகாரத்தை எடுத்துத் தனது சேட் முனையால் துடைத்து என்னிடம் நீட்டினான்.

“எழு பத்து...” “ஆமாம் துரை, இன்றைக்குப் படுக்கையால் எழும்பவே நேரமாகிவிட்டது. பரீட்சைக்காலம் ... குறித்த நேரத்திற்குமுன்பே பாடசாலைக்குப் போய்விடவேண்டும். அதிபரின் கண்டிப்பு வேறு....” நான் சிலிப்பார்களை மாட்டினேன்.

“நீங்கள் போங்கள் அக்கா, நான் கதவைப் பூட்டி விட்டு வருகிறேன்” என்றார்.

நான் எனக்குள்ள பரபரப்பில் அவன் கவலையை மறந்து நடக்கத் தொடங்கினேன். கேற்றைத் தாண்டும் வெளையில் என் பின்னால் வந்தவன் “அக்கா சாவி....” என்று நீட்டிவிட்டு, “துணைக்கு நானும் வரவா?” என்று கேட்டு என் முகத்தையே பார்த்தான். “வேண்டாம் துரை. நீபோ, எனக்குத் துணை எதற்கு? மாலை மறக்காமல் வா, உன்னிடம் பேச வேண்டியது அதிகம் இருக்கிறது” என்று கூறிவிட்டு நடந்தேன்.

மாலையில் அவன் தயங்கித் தயங்கி வந்து அறை வாசலில் நின்றார். எவ்வளவு நேரமாக நின்றாலும் தெரியவில்லை. தற்செயலாக நிமிர்ந்த நான் அவளைக்கண்டு எழுந்து வெளியே சென்றேன்.

இருவரும் வெளி விருந்தையில் போய் அமர்ந்து கொண்டோம். சிறிது நேரம் இருவரும் எதுவும் பேச வில்லை. இருவரிடையேயும் யார் பேச்சை ஆரம்பிப்ப தென்ற தனிப்பு.... அவன் என்னை நிமிர்ந்து பார்ப்ப தும் வெளியே வெறித்து நோக்குவதும் பெருமூச்சு விடுவதுமாய் இருந்தான். இறுதியில் நானே மௌனத்தைக் கலைக்க வேண்டியதாயிற்று.

“துரை!... இப்போது வீட்டிலிருந்துதான் வருகிறூயா?” என்று கேட்டேன். என் கேள்வியால் ஏதோ ஒரு உலகிலிருந்து விடுபட்டவன் போல சட்டென்று நிமிர்ந்து ஒரு கணம் தயங்கியவன் “இல்லை, வேறு இடம் பார்த்தாயிற்று” என்று சொன்னான்.

என் நெஞ்சினுள்ளே அழுத்திக் கொண்டிருந்த ஏதோ ஒன்று இறங்கியது போலவும் அது இறங்கியும் வளி இறங்காதது போலவும் இருந்தது. துரை தன்

தாயை விட்டுப் பிரிந்து விட்டான். ஆனாலும் அவர்கள் பாசம் அறுந்து போய் விடவில்லையே! இந்தப் பிரிவு இருவரிடையேயும் அமைதியை ஏற்படுத்தினால் இந்தப்பிரிவு மகிழ்ச்சியையும் தரலாம் என என்னை நானே தேற்றிக் கொண்டேன்.

அதன்பின் சிலநாட்கள் நிம்மதியாக ஒடிக்கொண்டிருந்தன. அவன் வேலைக்குச் செல்வதும், தானே சமைத்து உண்பதுமாய் ஓய்வின்றி உழைத்துக் கொண்டிருந்தான். எங்கள் அறைக்கு வருவதும் குறைவுதான். இப்போ அவன் தாயின் அவலக்குரலும் எனக்குக் கேட்பதில்லை. இவ்வளவிற்காவது அமைதி கிடைத்ததே என்பதில் எனக்கு நிம்மதிதான்.

அன்று பத்தாம் திகதி. துரைக்குச் சம்பள நாள் காலையில் என்னிடம் வந்து சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தான். அவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு காத்திருந்தேன் நான்.

“சம்பளம் எடுத்துக் கொண்டு உங்களிடம் தான் வருவேன்க்கா. நீங்கள்தான் அம்மாவிடம் காசைக் கொடுக்க வேண்டும். அந்த மிருகத்தைச் சந்திக்க நான் விரும்பவில்லை. அது வீட்டில்ததான் இருக்கும்” என்று சொல்லி விட்டுப் போயிருந்தான். தொழியர் இருவரும் நல்ல தூக்கம். பகல் சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்தவர்கள் மூன்று மணியாகியும் எழும்பவில்லை. நான் வெளி விருந்தையில் அமர்ந்திருந்தேன். அவன் வந்தான். கையில் ஒரு பார்சல். நான் மலர்ச்சியோடு “வா, துரை” என்று வரவேற்றேன். படியேறி வந்த வன் பார்சலை என்னிடம் நீட்டினான்.

“என்னதுரை, என்ன இது?” என்று கேட்டேன்.

“பிரித்துப் பாருங்கள் அக்கா, என்னுடைய சிறிய பரிசு உங்களுக்கு” என்று மகிழ்ச்சியோடு கூறினான்.

மறுத்தால் அவன் அன்பு மனம் வாடுமே என்று எண்ணிப் பார்சலைப் பெற்றுப் பிரித்தேன். பத்துப் பழங்கள் கொண்ட வாழைப் பழச் சீப்பு ஒன்று.

நான் கணிவோடு அவனைப் பார்த்தேன். அவன் கண்களில்தான் என்ன கருணை!

“அக்கா! இந்த மாதம் நூற்றி இருபது ரூபா சம் பளம். என் செலவுக்கு ஐம்பது எடுத்துவிட்டேன். மீதி எழுபது ரூபா இருக்கிறது. அம்மாவைச் சந்தித்தால் கொடுத்துவிடுங்கள்.” என்றான்.

“பகல் என்ன சாப்பிட்டாய்?” என்று கேட்டேன் “காலையில் சமைத்து வைத்துவிட்டுப் போனேன். கத்தரிக்காய்க் குழம்பும் சோறும். சம்பளம் வாங்கி விட்டு வந்து சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் வந்தே தன்” என்று சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டே நடந்தான்.

நான் அவன் செல்வதையே பார்த்துச் சில்லாய் நின்றேன்.... சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அவன் தாய் வந்தாள். அவளிடம் பணத்தைக் கொடுத்தேன். கண்களில் நீர்வடிய அவள் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு உணர்ச்சிகளின் வடிவாய்ப் புலம்பிச் சென்றாள்.

மறுநாள்; சனிக்கிழமை. நாங்கள் மூவரும் குளித்து விட்டு வந்து காலைச் சாப்பாட்டைடயும் முடித்துவிட்டு அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்தோம். யாரோ வெளியே “அக்கா! அக்கா!” என அழைக்கும் சத்தம் கேட்டது. அவசரமான அந்த அழைப்பொனி கேட்டு மூவரும் வெளியே ஓடிவந்தோம்.

துரையின் தம்பி — அந்த மனிதரின் மகன் மூச் சிரைக்க நின்றுகொண்டிருந்தான். எங்களைக் கண்டதும் “துரையன்னனுக்குச் சந்திக் கடையடியில்

வைச்சு அப்பா அடிச்சாராம், அண்ணனுக்குத் தலை வெடிச்சுப் போயிற்றும். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போருங்க. அம்மா சொல்லச் சொன்னு” என்று ஒப்பித்து விட்டு ஓடினான்.

எனக்கு இதயமே வெடித்து விடும் போலிருந்தது. என்ன செய்வதென்றறியாமல் ‘ஓ’ வென்று அலறி விட்டேன்.

‘துரை! ஏன்டா உள்கு இந்தக் கொடிய விதி?’ கடவுளே! அவனுக்கு ஒன்றும் ஆகிவிடக்கூடாது என்று என் இதயம் அலறியது. தோழியர் இருவரும் என்னைச் சமாதானப் படுத்த முயன்றனர். யாரிடம் அவன் நிலையைக் கேட்பது? அந்த மிருகம் தன் வழி யில் சென்ற அவனை ஏன் தாக்கியது? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அன்று மாலை எப்படியும் அவனைப் போய்ப் பார்ப்பதென்று நான் பிடிவாதமாய் நின்றதும் வேறு வழியின்றித் தோழியரும் என்னுடன் புறப்பட்டனர்.

வைத்திய சாலைக் கட்டிலில் வீங்கிய முகத்தில், தலையில் எல்லாம் பெரிய கட்டுகளுடன் கண்முடிய நிலையில் கிடந்த துரையைக் கண்டதும் என்னுல் அழுகையை அடக்க முடியவில்லை.

“துரை! என்டா கோலம் இது?” என்று விம்மி னேன். அவனருகே நின்ற அவன் அன்னையும் அது வரையில் அடக்கி வைத்திருந்த துயரத்தையெல்லாம் கொட்டி விடக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டவன் போல் “பார்ம்மா உன் துரைக்கு வந்த வினையை என் பிள்ளை என்னிடமிருந்து பிரிஞ்சு போன்றின்னும் அந்த வெறி மிருகம் துரத்திப் போய்ச் சம்பளக் காச முழுவதையும் கேட்டு அடிச்சு நொருக்கிப் போட்டு ஓடிவிட்டதேயம்மா.....

என் ராசா! கண்ணைத் திறந்து பாருடா, உன் அக்காவை....” என்று ஒப்பாரிவைக்கத் தொடங்கினான்.

என் விம்மலையும் மீறி எழுந்த அவன் ஒளி கேட்டு மிகுந்த பிரயாசத்தின் பின் கண்களைத் திறந்தான் அவன்.

அவன் முகத்தருகே குனிந்த நான் “துரை! உன் அக்கா வந்திருக்கிறேன்டா” என்றேன்.

வீங்கிப் போய்ச் சிறுத்திருந்த அவன் விழிகளில் ஒரு ஒளி பிறந்ததை என்னால் காண முடிந்தது. உதடுகள் மெல்ல அசைந்தன.

“அக்கா!” என்ற வாரித்தை அவன் வாயிலிருந்து வெளியே வரமுடியாமல் தவித்தது.

என்னால் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை..... ஆனால் அவன் எதையோ பேசத் தவித்தான். அவனுலும் முடியவில்லை. என்ன சொல்லத் துடித்தானே?

நீர் வடியும் கண்களோடு அவன் நெற்றியை வருடிக் கொண்டிருந்தேன்.... நேரம் ஒடிக்கொண்டிருந்தது.... அவன் பார்வை எண்ணவிட்டு அகலவே இல்லை.

அந்தப் பார்வையில் தெரிந்த உணர்ச்சியின் எல்லைகளையும் என்னால் அளக்க முடியவில்லை.

நெஞ்சு நிறைய ஏற்றிய சுமையோடு அறைக்குத் திரும் பினேன். அவனுல் ஒரு வார்த்தைத்தானும் என்னுடன் பேசவே முடியவில்லை.

அடுத்தநாட் காலையும் அவனைப் பார்க்கப் போக லாம் என்று ஆயத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன்..... இரவெல்லாம் உணவோ, உறக்கமோ இல்லாமல்

புலம்பிக் கொண்டிருந்த என்னைத் தனியே அனுப்ப அஞ்சிய தோழியர் இருவரும் கூடவே வர முயன்றும் நான் தடுத்து நிறுத்திவிட்டேன்.....

என் உடலெல்லாம் ஒரு நடுக்கம்..... தனியாகச் செல்வேனு? என்று எனக்கே சந்தேகமாக இருந்த போதும் மற்றவர்களைச் சிரமப் படுத்தக்கூடாதென்ற வெராக்கியத்துடன் புறப்பட்டேன்.

என் இருதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. எனக்குள் என்றுமில்லாத ஒரு படபடப்பு.... ஏன்இது?

எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. என்னிலிருந்து ஏதோ ஒன்று இழந்து கொண்டிருப்பது போல ஒரு தடுமாற்றம்.

கண்கள் இருண்டு கொண்டு வந்தன. சற்று நேரம் சுவரில் சாய்ந்து நின்றுவிட்டு வருவது வரட்டும் என்ற அசட்டுத் துணிவோடு படியிறங்கினேன்.

“அங்கே பார்! துரையின் தம்பி வருகிறேன்.....” தோழி·படியிறங்கி ஓடினால். என்னால் அசை முடிய வில்லை.

தலை தெறிக்க ஓடிவந்த அவன் அவளிடம் ஏதோ சொல்லிவிட்டு ஓடினான். அவள் வந்து என்னை அணைத்துக் கொண்டாள்.

“உன் துரை போய்விட்டான்ட....” என் தலையில் இடி விழுந்தது.

“ஐயோ! துரை!” என்று கிச்சிட்ட என் குரல் பின்னர் ஓயவேயில்லை. அவன் போய்விட்டான். நிம்மதியாகப் போயே விட்டான்.

என் நெஞ்சிலும் அவனைப் பெற்றவள் நெஞ்சிலும் தீயை வளர்த்து விட்டு அந்த அன்புச் சுடர் அணைந்து விட்டது!

நான் விம்மிக் கதறி அழுதேன்.

இனி எனக்கு இந்த ஹர், இந்தப் பாடசாலை, இந்தச் சூழல் எல்லாம் அவனில்லாமல் வெறுமையை அல்லவா தரும்?

என் பாதையில் இருளை அள்ளிப் போட்டு விட்டு, தன்மனதின் எல்லையற்ற ஆசைக் கணவுகளை விழுங்கி விட்டு அவன் துயிலப் போய் விட்டான்.

உன் கண்ணாலே நீரிவழிந்தாவீ..

சோவென்று கொட்டிக் கொண்டிருந்த வானம் திடீரென்று என்ன நினைத்துக்கொண்டதோ, கச்சேரி செய்து களைத்த பாடகணப்போல முனுமுனுக்க ஆரம்பித்தது.

பொட்டுப் பொட்டென்று விழும் மழைத்துளிகளை வேடிக்கை பார்க்கப்படி எதிரவீட்டு வாசல் படியில் நின்றுகொண்டிருந்தாள் சுகந்தி.

தன்குடிசையின் வாயிலில் குந்தியிருந்து சுகந்தியின் கூந்தலை வருடியபடி நின்ற அவள் அன்றையின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாணிக்கத்தின் மனம் வழுமை போலக் குழம்பித் தவிக்க ஆரம்பித்தது.

அந்த முகத்தை இன்னும் நன்றாக உற்றுப் பார்த்தார் அவர். பாச ஊற்று நெஞ்சிலே பொங்கிப் புரண்டது!

“அதேமுகம், அதேகண்சள், இவள் என் மகவே தான்!” என்று துடித்தது அவர் நெஞ்சம். ‘அன்றிருந்த துடிப்பும் குறுகுறுப்பும் மாறி தாய்மையின் செழுமை பொலியும் இந்த முகம் என் திலகத்தின் முகமேதான்!

ஒடிச்சென்று அவளை அணைத்துக்கொள்ள அவர் கைகள் துடித்தன. இனிய கனவை இரைமீட்பது போல அவரது வரண்டு போன இதழ்கள் “திலகம், திலகம்” என முன்முனுத்துக் கொண்டிருந்தன.

வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டுநின்ற சுகந்தி அவரைச் சுட்டிக்காட்டி தாயிடம் ஏதோ சொல்வது தெரிந்தது.

மகள் காட்டிய பக்கம் திரும்பிய அவள் காணக் கூடாத எதையோ கண்டுவிட்டது போல ‘வெடுக்’ கென்று மகளையும் இழுத்துக்கொண்டு உள்ளே ஒடினாள்.

மாணிக்கத்தின் நெஞ்சில் முள் பாய்ந்தது. “என்னைக் கண்டு அவள் என் ஒடுவேண்டும்? அவள் என் மகளே இல்லையா? கடவுளே! இவள் என் மகளாகவே இருக்கக்கூடாதா?” என்று வாய்விட்டு புலம்பினார் அவர்.

ஒருவேளை... ஒருவேளை திலகத்தைப் போல் தோற்றம் கொண்ட வேரேரு பெண்ணே அவள்?

அவர் மகள் திலகமாயிருந்தால் ஆசைபொங்கல் ஒடிவந்து அவரைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதிருப்பானே!

‘இதற்கிடையில் என்னை அடையாளம் காணமுடியாமற் போயிருக்குமா அவளால்?...’ அவர் மனம் கிடந்து குழம்பிக்கொண்டது.

அவள் தன் கணவனேனும் மகள் சுகந்தியோடும் அந்த வீட்டிற்கு வந்து ஒருவாரம்கூட ஆகவில்லை.

எதிர் வீட்டில் அந்த பெண்ணைக் காணும் போதெல்லாம் அனலைக் கண்ட மெழுகுபோல அவர் இதயம் உருகி வழிவதை அவரால் கட்டுப்படுத்த முடியாமலிருந்தது.

அவளோப் பற்றி அறிந்துகொள்ள அவர் துடியாய்த் துடித்தார். ஆனால் அவளோ எவ்வித சலனமும் பரிவும் கொள்ளாமல் வெறுத்து ஒதுக்கவேண்டிய ஒரு அற்பப் பொருளோப் போல பார்ப்பதும் ஒடுவதுமாயிருந்தாள்.

அதனால்தான் அவர் உள்ளம் அதிகமாகச் சஞ்சலப் பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவள் அவர் மகளாயிருந்தால் அப்படியா நடந்துகொள்வாள்?

அவள் அவரை வெறுத்து அலட்சியப் படுத்திய போதும் அவள் பெண் சுகந்தி “தாத்தா, தாத்தா!” என்று ஓடிவருவதிலும், காட்டுகின்ற அன்பிலுமே அவர் ஓரளவு அமைதி கண்டிருந்தார்.

“என்ன அண்ணே, இன்னும் மகளோப் பற்றித்தான் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறியளா?... வீணாக யோசிக்கிறதால் நமக்குத்தான் தீமை...”

“கடையில் இருத்து திரும்பிய சின்னையா அவர் சிந்தனையைக் கலைக்க முயன்றான். மாணிக்கம் பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஒரு பெருமுச்ச விட்டார். அதிலேயே அவர் சொல்ல வேண்டிய பதிலெல்லாம் அடங்கியிருந்தது.

அதைச் சின்னையாவால் நன்கு புரிந்துகொள்ள முடியும். “எல்லோரும் நினைச்சமாதிரி இறைவன் அனுமதிக்கிறது தில்லையண்ணு... உங்கள் மகளோடு வாழ நீங்க குடுத்துவைக்க வில்லை யென்டுதான் நான் சொல்லுவன்”.

“சின்னையா! கடவுளால் வந்த வினையெண்டா நான் எப்படியும் மனம் ஆறியிருப்பன்... மனுசனே எனக்கு விஷமா மாறிட்டானே தம்பி. இப்ப நான்

பாசத்தால் துடிக்கிறதுக்கும் மனுசன் தானே அப்பா காரணம்?" என்று புலம்பினார் அவர்.

சின்னையா மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. அவனுக்குத் தெரியும் இனி அவர்மனம் சமாதானமடைய நின்ட நேரம் செலவாகும் என்பது.

அவன் இரவுச் சமையலுக்கான வேலையில் ஈடுபட லானான்.

மாணிக்கம் உள்ளத்தில் பொங்கிப் புரஞும் வேதனை அலைகளுடன் அவனுக்கு உதவி செய்வதில் முனைந்தார்.

கடந்த ஆறு வருடங்களாக அந்தக் குடிசையில் இதுபோன்ற பல காட்சிகள் சர்வசாதாரணமாய் நடப்பவை தாம்!

காலையில் எழுந்ததும் பழைய சாதம் இருவர் வயிற் ருயும் நிரப்பும். பின் சின்னையா கடைக்கும், மாணிக்கம் ஏதாவது கூவி வேலைக்குமாக வெல்வேறு திசையில் பிரிந்துவிட, அந்தக் குடிசை தனிமையில் மூழ்கி கிடக்கும்.

மதிய உணவை வாடிக்கையான இடங்களில் முடித்துக் கொண்டு மாலை நான்கு மணிக்கு முன்னர் மாணிக்கம் திரும்பி வருவார். அதன் பின்பு கடையைப் பூட்டிச் சாவியை முதலாளியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சின்னையா வருவான்.

இருவருக்குமாகச் சேர்ந்து சமைத்து சாப்பிட்டு விட்டுக் குறைந்தது ஒரு மணி நேரமாவது தங்கள் அன்றை அனுபவங்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளுவார்கள். அதன் பின்பு படுக்கை விரித்துப் படிக்கப் பத்து மணிக்கும் மேலாகிவிடும். இவை தினசரி அவர்கள் வாழ்க்கையில் நடக்கும் அன்றை அலுவல்கள்.

சின்னையாவுக்கும் நெருங்கிய உறவென்று சொல்விக்கொள்ள ஒருவரும் இல்லை. கால் ஓன்று சற்று பெலவீனமானவன். நொண்டி, நொண்டித்தான் நடப்பான். இளம் வயதில் எங்கோ மரத்தில் ஏறி, விழுந்து, அதனால் உண்டான எலும்பு முறிவினால் அவன் கால் ஊனமாகியிருந்தது. தன் குறையை எண்ணித் திருமணம் செய்ய விரும்பாத அவன் தன் குடிசையில் தனித்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது தான் மாணிக்கம் அவன் வாழ்வில் குறுக்கிட்டார்.

மகளைத் தேடிக் கொண்டு ஊர்ஊராக அலைந்து அங்கு வந்த அவரைத் தனக்குத் துணையாக்கிக் கொண்டு ஆறுவருடங்களையும் பினக்கின்றிக் கழித்துவிட்ட பெருந்தன்மையை எண்ணி வியப்படைவார் மாணிக்கம்.

அவன் அவரை ‘அண்ணே!’ என்று அழைக்கும் போதெல்லாம் பாசத்தைக் காணத் துடிக்கும் அவர் இதயம் பனியில் மூழ்கிய மலர்போல் சிவிர்த்துக் கொள்ளும்! அத்தனை அன்பு அவனுக்கு அவர் மேல். இப்படியொரு குணம் யாருக்குவரும்! என்று அடிக்கடி நினைத்துப் பூரிப்பார் அவர்.

சின்னையாவின் துணையோடு பிரிந்து விட்ட மகளின் நினைவை ஓரளவு மறந்து அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவர் மனத்தில் சவனத்தை ஏற்படுத்தியது சுகந்தியின் வரவு.

இழந்துவிட்ட தன் மகளைப் போலவே தோற்றம் கோண்ட சுகந்தியின் அன்னையைக் காணும் போதெல்லாம் பாச உணர்வு அவர் நெஞ்சைக் குடைவரை அவரால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

“என்ன தாத்தா சிரிக்கிற்யள்? நான் அழகாயில் ஸையா” வெள்ளி மணிகள் குலுங்கியது போல் கிண்ணினிக் குரவில் கேட்டுநின்றாள் சுகந்தி.

“சுகந்தி! நீ அழகி தானம்மா. உன் அழகு யாருக்கு இருக்குது?” என்று குழந்தை போல அவளைக் கட்டிக் கொண்டு குதூகவித்தார் மாணிக்கம்.

“பின் ஏனும் சிரிச்சீங்க? சொல்லுங்கோ தாத்தா” அவள் குரலில் ஆர்வம் நிரம்பி வழிந்தது. அதை உணர்ந்த கிழவர் மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டார்.

“சுகந்தி! நீ அழகிதான் என்று என் வாயாலேயே கேட்கிறதில் எனக்கு இருக்கிற திருப்தியை நினைச்சேன். சிரிப்பு வந்ததது...!” என்று சொன்ன அவர் அவளை ஆழ்ந்து பார்த்தார்.

“நான் ஒன்று கேட்பேன், சொல்லுவாயாம்மா?”
‘ஓ! என்ன கேட்கப் போகிறீர்களாம்’

அவள் அவர் கேள்விக்காக காத்து நின்றாள்.

“நீங்க பக்கத்த வீட்டுக்கு வந்து ஒரு வாரம் தானே ஆகிறது? அதற்குள் இந்தக் கிழவன் மேல் ஏனம்மா இவ்வளவு அன்பு காட்டுகிறோய்? உன் அன்பைப் பார்க்கும்போது அந்த அன்புக்கு நான் தகுதியடைய வன்தான் என்று சந்தேகமாயிருக்கம்மா”. கிழவர் உணர்ச்சிப்பெருக்குடன் அந்தச் சின்னங்கு சிறு சுகந்தியை நோக்கிக் கேட்டதும் அவள் ஏனே முகம் வாடிச் சோர்ந்தது.

“நான் கேட்டது தவறாகத் தெரியதாம்மா உனக்கு? உங்கம்மாவுக்கு அம்மா, அப்பா யாருமே இல்லையாம்மா? அதனால் தான் என்மீது இத்தனை அன்பாய் இருக்கிறோயா?” என்றுகேட்ட கிழவர் அவள் சொல்லப் போகும் பதிலையே ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நின்றார்.

ஒருவாரமாக அவர் மனதை அரிக்கும் பெரிய தொரு வினாவுக்கு அவள் சொல்லப் போகும் செய்

தியே விடையாக அமையும் என அவர் மனம் என்னியது.

“ஏன் தாத்தா, அம்மாவுக்கு அப்பா, அம்மா எல்லாருமே இருக்கிறாங்க. ஆன அவங்க உங்களைப் போல என்னேட அன்பாய் இருக்கமாட்டாங்க... அதால் தான் எனக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்கு...”

அவள் விழிகள் குத்துவிளக்கின் சுடர் போலப் பிரகாசித்தன. கிழவரின் நம்பிக்கை பொத்தல் விழுந்த ரப்பர் பலுனைய்ச் சுருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆன ஒம் நம்பிக்கையைத் தளரவிடாமல் “உன் அம்மா பெயர் என்னம்மா?” என்று குரல் தழுதழுக்கக் கேட்டார் அவர்.

“அம்மா பெயரா? சுசிலா தாத்தா” கணீரென்று ஒலித்த அவள் பதில் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த அவருடைய நம்பிக்கைக்குச் சாட்டையாய் அமைந்தது. அவர் சோர்வைக் கண்ட சுகந்தி அவரை பரிவோடு பார்த்தாள்.

“ஏன் தாத்தா ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறீங்க? அம்மா பெயர் கூடாதா?”

“சே! அப்படி யாரம்மா சொன்னாங்க? அம்மாவுக் கேற்ற அழகான பெயர் தான்.

“அவர் கடமைக்காகச் சொன்னாரே தவிர என்ன மெல்லாம் மலையில் விழும் மழைநீராய்க் கீழிறங்கிக் கொண்டிருத்தது. யாரைத் தன் மகளைன இந்த ஒரு வாரத்தில் எண்ணியிருத்தாரோ அவள் தன் மகளில் என்ற நிந்த ஏமாற்றத்தால் அவர் கண்களில் நீர் அரும்பியது. அதைக் கண்ட சுகந்தி பதறினான்.

“என் தாத்தா அழுறீங்க? உங்களுக்கு யாருமே இல்லையா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே தன் பிஞ்சக்கரத்தால் அவர் விழிகளைத் துடைத்துவிட்டாள்.

“என் வாழ்க்கையை நினைச்சுத்தான் அழுதே எம்மா... நானும் எல்லோரையும் போல வாழ்ந்திருந்தா எனக்கும் உன்னப்போல ஒரு பேத்தியும் உங்கம்மாவைப்போல ஒரு மகனும் இருந்திருப்பாங்கம்மா...” என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்த மாணிக்கம் திடீரென்று தன்னியே கடிந்துகொண்டார்.

பிஞ்ச மனதில் வேதனை விடையைத் தூவி விட்டோமே! என்ற எண்ணம் அவரை வதைத்தது. ஆனால் அவர் பயந்தது போல எதுவும் நடக்கவில்லை. அவர் உள்ளத்தை புரிந்துகொள்ள அந்தச் சிறுமியால் எப்படி முடியும்?

“ஏன்தாத்தா, எல்லோரும் செத்துப் போயிட்டாங்களா” என்று கேட்டாள் அவள்.

“ஆமாம் சுகந்தி என் மனவி என்னைத் தவிக்கவிட்டுவிட்டுக் கண்ணை முடினாள்... அதன் பின் என் மகனும் பறிபோய்விட்டாள்...” என்று சொன்ன அவர்களால் கரகரத்தது.

சுகந்தி ஏதோ சொல்ல வாயேடுத்தாள். தெருவில் மோட்டார் சைக்கிளின் ஓசை கேட்டது. சொல்லவந்ததை சொல்லாமலே “அப்பா வந்திட்டார் தாத்தா. நான் போகிறேன்” என்று சிட்டாகப் பறந்தாள் அவள்.

“சுகந்தி நீ என் பேத்தியில்லை. நான் உனக்கு தாத்தாவும் இல்லை என்பதை நிருபிச்சிட்டாயம்மா... உன் அன்னையை என் மகளென்று என்னியிருந்தேனே... அந்த எண்ணம் தவறென்று சொல்லிவிட்டுப் போகிறூயேம்மா...?” என்று அவர் உள்ளம் அலறியது.

நீரில் தெறித்த தண்ணபோல அவரது நினைவுகள் கருகிச் சிலிர்த்தன.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்த நிகழ்ச்சி களை நோக்கித் தாவியது அவர் மனம்.

* * *

மாணிக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவர் வாழ்வில் என்றும் நிம்மதியைக் கண்டதில்லை.

ஏழூத் தொழிலாளியான் அவர் பல ஏக்கர் வயல் நிலங்களுக்கும் பெரிய தென்னந் தோட்டத்துச்கும் சொந்தக்காரரான் சிவவிங்கத்தின் மில்லில் கூவியாளாக உழைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

அவருக்கென்று சொந்தமாக ஒரு வீடுகூட இருக்கவில்லை. சிவவிங்கத்தின் வயற்குடிசை ஒன்றில்தான் மனைவியுடனும், மகள் திலகத்துடனும் அவர் குடித்தனம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

வயற்காவல் பார்ப்பதற்காக அவரை அந்தச் சிறுவீட்டில் அமர்த்தியிருந்தான் சிவவிங்கம்.

அவர் கூவியை எதிர்பாராமல் மாடாக உழைத்தார். பகலில் மில் வேலை செய்துவிட்டு களைத்துவரும் அவர் ஒருநாளும் வீட்டில் ஒய்ந்திருப்பதில்லை. பல இரவுகளில் விடியவிடியக்கூட கணவிழித்து காவல் காக்க வேண்டியிருக்கும்.

இதையெல்லாம் அவர் மன நிறைவோடுதான் செய்து வந்தார். கை நிறையப் பணம் வேண்டும். காணிநிலம் வேண்டும் என்ற ஆசை அவருக்கு இல்லை.

மனைவியும், மகளும் தானுமாய் வயிற்ற உண்டு, உடுத்து வாழ்ந்தால் போதும் என்ற நினைவு அவருக்கு.

அதனால் அவர் தன் பிற்காலத் தேவைக்கென்று எது வும் சேர்த்து வைக்கவில்லை.

என்றும் ஏழையாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். ஏழைகளுடன் தானே விதியும் கண்ணூறுச்சி ஆட விழைகிறது...!

மில்லில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளம் போதாதென்றும், அணைவருக்கும் சம்பளம் கூட்டித்தர வேண்டும் என்றும் முதலாளியிடம் கேட்பதற்கு ஆலோசனை நடத்தினார்கள்.

மாணிக்கத்தை பொறுத்தவரையில் சம்பளம் கூடி ஒன்றும் ஒன்றுதான். கிடைக்கிற சம்பளம் தொடர்ந்து கிடைத்தாலும் ஒன்றுதான். என்றாலும் சக தொழிலாளரின் நலனுக்காக அவர் அவர்களுடைய ஆலோசனை களில் கலந்துகொண்டு அவர்களுக்காகப் போராட ஆயத்தமானார்.

தன்னுடைய ‘தயவில்’ வாழும் மாணிக்கமும் தனக்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் இரங்குவதை அறிந்த மில் முதலாளி சிவலிங்கம் கொதித்தெழுந்தான்.

கோரிக்கையை முதலாளியிடம் சமர்ப்பிக்கும் நாள் மாணிக்கத்தைத் தன்னிடம் அழைத்த சிவலிங்கம் ‘மாணிக்கம்! உன்னை நல்லவன் என்று இதுவரையில் நம்பியிருந்தேன்... ஆனால் நீயும் இப்போ மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து எனக்கெதிராக கிளம்பியிருக்கிறோம். நீ நினைத்தால் அவர்களை அடக்கிவிட முடியும். எப்படியா வது அவர்கள் திட்டத்தை மாற்றிவிட்டால் உன்னைத் தனியாகக் கவனித்துக் கொள்வேன்’ என்று சொன்னான்.

மாணிக்கம் இதற்கு உடன்படவில்லை. ‘என் வாழ்க்கை எப்படிப் போனாலும் பாதகமில்லை, ஆனால்

இரத்தம் சிந்தி உழைக்கிற அவர்களுக்கெதிராய் நான் ஒருபோதும் நிற்க மாட்டேன்' என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டு வெளியேறினார்.

'மாணிக்கம்! யாரோடு நீ விளையாடுகிறோய் என்பது நினைவிருக்கட்டும்!' என்ற சிவலிங்கத்தின் உறுமல் அவரை அதிர வைத்தது.

சிவலிங்கம் நினைத்தால் என்ன செய்வான் என்பது மனிக்கத்துக்குத் தெரியும்.

அந்த அதிர்ச்சி தந்த வேதனையுடனே வீட்டுக்குப் போனார் மாணிக்கம். அங்கே அவருக்கு இன்னொரு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

அந்த இளம் வயதிலேயே அவருடைய மனவிக்குக் காசனோய் ஏற்பட்டிருந்தது. அதனால் அவள் உடல் அனுஅணுவாகத் தேய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அன்று அவர் மில்லில் ஏற்பட்ட வேதனையோடு வீட்டிற்குப் போன வேளையில் அவர் மனவி ஆபத்தான நிலையில் இருமிக் கொண்டிருந்தாள். உள்ளே இருந்து இரத்தம் வேறு கக்கிக்கொண்டிருந்தது.

மனவியின் நிலைகண்டு துடித்த மாணிக்கம், அப்படியே ஒடிச்சென்று பக்கத்து வயற்காரனின் வண்டியை எடுத்து வரச்சொல்லி அதில் மனவியையும் மகளையும் ஏற்றிக்கொண்டு ஏழைட்டு மைல்களுக்கு அப்பாவிருந்த வைத்தியசாலை நோக்கிச் சென்றார் அவர்.

அந்தப் பரபரப்பில் அவருக்கு மில் விவகாரங்களைல்லாம் ஞாபகத்தில் வரவில்லை.

மனவியை வைத்தியசாலையில் சேர்த்துவிட்டு அவருக்குத் துணையாகப் பன்னிரண்டு வயதேயான மகள்

திலகத்தையும் விட்டுவிட்டு அவர் வீடு திரும்ப இரவு எட்டு மணிக்கும் மேலாகிவிட்டது. வீடுவந்த அவர் தன்பாட்டில் படுத்துத் தூங்கியிருக்கலாம். ஆனால் விதி என்ற ஒன்று முன்கூட்டியே எல்லாவற்றுக்கும் வழிவகுக் கையில் அந்த வழியில் நடக்காமல் விலகி ஓட யாரால் தான் முடிகிறது?

வீடு திரும்பியவருக்குத் தொழிலாளரின் சம்பளக் கோரிக்கை ஞாபகம் வரவே மில்லில் என்ன நடந்த தென்று அறியலாம் என்று சக தொழிலாளி ஒருவரின் வீட்டுக்குப் போனார் மாணிக்கம்.

தொழிலாளரின் கோரிக்கையை சிவலிங்கம் ஏற்க மறுத்துவிட்டதாகவும் அதனால் மில்லில் பெரிய கலவரமே நடந்ததென்றும் சொன்ன அவர், இன்னு மொரு ரகசியத்தையும் வெளியிட்டார்.

சம்பளத்தைக்கூட்டிக் கேட்கும் படியும், மறுத்தால் ஆர்ப்பாட்டம் செய்யும்படியும் தொழிலாளரைத்தூண்டிவிட்டு இரகசியமாக நழுவிவிட்டாராம் மாணிக்கம்.

அதனால் வயல் வீட்டைக் காலிசெய்துவிட்டு அவரை வெளியேற்றும்படியும் கட்டளையிட்டிருக்கின்றனம் சிவலிங்கம். அதோடு அவர் வேலையும் பறி போய்விடலாமாம். இவ்வளவையும் கேட்டு மன முடைந்துபோய் வீடு திரும்பினார் மாணிக்கம்... வழியில் நடந்துகொண்டிருந்த விபரீதம்...!

வீதியால் வந்துகொண்டிருந்த ஒரு காலை நான் கைந்து பேர் வழிமறித்துத் தாக்குவது அவருக்குத் தெரிந்தது. ‘யாராயிருக்கும்?’ என்று எண்ணிக்கொண்டு காருக்கு அருகில் ஓடினார் அவர்.

அவர் வருவதைக் கண்டதும் தாக்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் சிதறிஓட காருக்கருகில் அவர் மாத்திரம் தனித்து விடப்பட்டார்.

சிவவிங்கம் பலமான அடிப்பட்டு இரத்தம் வழிய வீதியில் கிடப்பது அந்த இருளிலும் அவருக்குத் தெரிந்தது. அந்தக் கொடுமையைக் கண்டு கலங்கிய அவர் சூக்குரவிட்டார்.

வீதியால் போன யாரோ ஒடிவந்தார்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்து சிவவிங்கத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் அவர்கள் வீட்டில் சேர்த்தார் மாணிக்கம். அதன்பின் எல்லாமே ஒரு கணவுபோலத்தான் நடந்து முடிந்தன.

சிவவிங்கத்தின் கொடுமைகளை சுகிக்க மாட்டாத யாரோ திட்டமிட்டு அவனைத் தாக்க, அந்தப்பழி மாணிக்கத்தின்மேல் விழுந்தது.

அதனால் குடியிருந்த வீட்டை இழந்து, குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிய தொழிலை இழந்து சிறையில் தள்ளப்பட்டார் அவர்.

ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல, பல குற்றங்கள் சோடிக் கம்பபட்டு அவர்மேல் சுமத்தப்பட்டன. அதன் பயனாக நான்குவருடச் சிறைத்தண்டனை கிடைத்தது அவருக்கு.

விதி அவர் வாழ்க்கையில் நன்றாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

அவர் சிறை சென்ற சேதிகேட்டு, அந்த அதிர்ச்சியினால் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த அவர் மனைவி கண்ணே மூடினார்.

தன் உயிருக்குப்பின் மகளைக் கவனிக்க யாருமில்லை என்பதால் திலகத்தை யாரிடமோ ஒப்படைத்து விட்டே அவள் அமைதியானார்.

நான்கு வருடங்கள் கழித்து சுத்திரப் பறவையாய் மகளைக் காண ஒடோடி வந்த மாணிக்கம் மகளை

எங்கு தேடுவது, யாரிடம் விசாரிப்பது என்றறியாமல் புலம்பினார்.

மனைவிதான் போய்விட்டாள். அவருக்கு ஆறுதல்தர மகளாவது இருந்திருக்கக்கூடாதா?

விதி அவர் வாழ்வில் எவ்வளவு கொடுமையாக விளையாடிவிட்டது!

யார் யாரிடமோவெல்லாம் மகளைப்பற்றி விசாரித்துப் பார்த்தார். அவருக்குச் சரியான தகவல் கொடுக்கக்கூடியவர்கள் யாரும் இல்லை.

அதன் பின் அவர் அந்த ஊரில் தங்கவில்லை. ஒவ்வொரு ஊராக மகளைத் தேடி அலைந்தார். அப்படி அலைந்த வேண்டியில்தான் இந்தச் சின்னையாவின் தொடர்பு கிடைத்தது அவருக்கு.

அவன் அன்பில் கட்டுண்டு ஓரளவு கவலைகளை மறந்து வாழ்வும் முயற்சித்தார். ஆனால் மீண்டும் அவர் வாழ்வில் சலனம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

அவர் மகளின் நினைவால் மறுபடியும் உருகத் தொடங்கிவிட்டார்.

மறுநாள் எப்பொழுது புலரும், மாலை எப்பொழுது வரும் என்று காத்திருந்தவள் போல ஒடிவந்தாள் சுகந்தி.

மாணிக்கம் அப்பொழுது தான் வெளியில் சென்று திரும்பிவந்து தெனீர் தயாரித்துக் கொண்டிடுந்தார். சுகந்தி உள்ளே வந்ததும் “வாம்மா சுகந்தி, வா!” என்று அவளை வரவேற்றார் மாணிக்கம். பதினின்றி அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் அவள்.

மாணிக்கம் இரண்டு கோப்பைகளில் தேவீரை ஊற்றிக் கொண்டு வந்து ஒன்றை அவளிடம் நீட்டி னார்.

அவள் ஒரு புன்னகையுடன் அதைப் பெற்றுக் கொண்டாள். கிழவரின் மனம் குளிர்ந்தது.

கவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த சேலைப்பையில் இருந்து ஒருசிறு பார்சலை எடுத்துப் பிரித்தார் அவர்.

“என்னதாத்தா அது?” என்று ஆவலுடன் அவர் கையிலிருந்த பொருளைப் பார்த்தாள் சுகந்தி.

“புதுச்சட்டை, ஏது தாத்தா இது? எனக்குத் தானே?” என்று கேட்டு அவர் கையிலிருந்த சட்டையைப் பறித்து புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தாள்.

கிழவரின் உள்ளம் மகிழ்ச்சியினால் நெகிழ்ந்தது. “சுகந்தி! சட்டை உனக்குத்தானம்மா. உனக்கே தான் வாங்கிவந்தேன். நன்றாயிருக்காம்மா?” என்று கேட்டுத் தன்னுடைய நடுங்கும் கரங்களால் அவளை அணைத்துக் கொண்டார் அவர்.

“ஓ! நன்றாயிருக்கே” என்று மகிழ்ச்சி பொங்கக்கூறிய அவள் அவர் அணைப்பிலிருந்து விடுபட்டு “தாத்தா!” என்று அவரை அழைத்தாள்.

“என்னம்மா” என்று கேட்டார் அவர். “நான் இங்கு வாறதிலே என்ன தவறு தாத்தா” குழந்தை சுகந்தியின் கேள்வி அவரை திகைக்க வைத்தது.

“ஏனம்மா கேட்கிறேய்? இந்தக் கிழவனின் குடிசைக்கு நீ வாறதிலே என்ன தவறு இருக்குது?” என்று அவளிடமே திருப்பிக் கேட்டார் அவர்.

அவர் குரல் கம்மியிருந்தது.

“அது தான் எனக்கும் தெரியல்லை, தினமும் அங்கே போகாதேடி’ என்று அம்மா அப்பா ரெண்டுபேரும் திட்டுறங்க தாத்தா...” அவள் சிட்டு விழிகள் இரண்டும் பனிப்பூக்களாய் மாறின.

கிழவரின் நெஞ்சில் பாருங்கல்லைத் தூக்கி வைத் ததுபோல் கனத்தது.

“சுகந்தி! அம்மா, அப்பாவுக்கு விருப்பமில்லாத ஒன்றை நீ செய்யக்கூடாதம்மா” என்றார் அவர்.

“தாத்தா” அவள் அலறினாள். ஏதோ பயங்கரக் கணவு கண்டவளைப்போல் முகம் வெளிற அவரைப் பார்த்தாள்.

அந்தப் பார்வையில் கணிந்த சோகம் அவரை என்னவோ செய்தது.

“உங்களைக் காணுமல் நான் எப்படி இருப்பேன் தாத்தா! அவங்க அடிச்சாலும் உங்க வீட்டுக்... வரா மல் நான் இருப்பேன் என்று நினைக்கிறியளா?” என்று அவரைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதாள் சுகந்தி.

கிழவரின் கணகளிலும் நீர் துளிர்த்தது.

“அழாதேயம்மா சுகந்தி, நீ அழுதா எனக்கும் அழுகைவரும்; அழாதே”. அவள் விழிகளைத் துடைத்து விட்டார் மாணிக்கம்.

அவள் சட்டையை அணைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு ஓடினாள்.

சுகந்தி அழுது கொண்டிருந்தாள். எதிர் வீட்டிலிருந்து பெருமழையாக ஆரம்பித்த அவள் அழுகை ஓலி சிறிது நேரத்தில் சிறு தூறலைப் போல மெல்லிய சிணுங்கலாக மாறியிருந்தது.

கடந்த சில நாட்களாக நான்கு மணியானதும் ஒடிவரும் சுகந்திக்குப் பதிலாக அவள் வீட்டிலிருந்து அந்த அழுகை ஒலிதான் வந்துகொண்டிருந்தது.

அதைக் கேட்கும் போதெல்லாம் மாணிக்கத்தின் இதயம், அதனுள்ளே உருவாகும் நீணவுத் திவலைகள் அணித்துமே கனலுருவாய் மாறி அவரைப் பொசுக்கிக் கொண்டிருந்தன.

எல்லாம் அவர் ஆசையாக வாங்கிக்கொடுத்த சட்டையால் வந்த விணை என்பதை அவர் அறிவார்.

அந்தச் சட்டையே அவனை அவரிடமிருந்து முற்றுக்கப் பிரிப்பதற்குக் காரணமாகிவிடும் என்று அவர் கனவுகூடக் கண்டிருக்கவில்லை...

அவள் சட்டையைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒடிய மறுநிமிடமே அது சுக்கல் சுக்கலாகக் கிழிக்கப்பட்டு வெளியே வீசப்பட்டதையும், அதைத் தொடர்ந்து சுகந்தியின் பட்டு உடலில் பிரம்படிகள் வீழ்ந்ததையும் அவர் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தார்.

செல்வத்தின் முன்னால் அன்பு வெறும் தூசுக்குச் சமம் என்பதை அன்றுதான் அவர் கண்ணால் கண்டிருந்தார்.

அந்தக் கொடிய செயலை எண்ணிக் குழறிக் கொண்டிருந்தார் அவர். அவர் விழிகள் சுகந்தியை தேடிக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது... அப்பொழுது... ஆமாம்! அப்பொழுதுதான் அது நடந்தது.

“அப்பா!” அருகில் மிக மென்மையாக யாரோ அழைப்பது கேட்டது. மதுரமான அந்த அழைப் பொலி கேட்டதும் அவர் உடலெல்லாம் ஏதோ ஒரு இன்ப வெள்ளம் பாய்வதுபோலிருந்தது. அந்த

உணர்ச்சி மாருமலேயே திரும்பிப்பார்த்த அவரால் தன் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை.

“நீ...நீ... திலகம்... இல்லை சௌலா...” என்று தடு மாறினார் அவர்.

அப்பா உங்கள் திலகம் தான் நான்... என்னை மன் னிப்பீர்களா அப்பா?” என்று கெஞ்சலாகக் கேட்டு அவர் கைகளைப்பற்றிக்கொண்டாள் சுகந்தியின் அன்னை.

“நீ என் மகள்தான், எனக்கு அப்பவே தெரியும் நீ என் திலகமேதான்” என்று கூறினார் அவர்.

அந்த உணர்ச்சிப்பெருக்கைப் பார்த்த திலகம் “ஓரு வேளை பைத்தியமே பிடித்துவிடுமோ அவருக்கு! என்று அஞ்சினால். அவரோ ஆசை பொங்க அவளையே பார்த்துக்கொண்டுநின்றார்.

“திலகம்! நீ என்னை அறிந்து கொண்டும் ஏன்மா என்னிடம் அலட்சியமாய் நடந்து கொண்டாய? நீ எப்படி இந்த நிலைக்கு வந்தாய? என்னால் கனவுகூடக் காணமுடியாத நிலைக்கு உயர்ந்துவிட்டாயே அம்மா!”

கடந்த பல வருடங்களின் அனுபவத்தையும் அந்த ஒரு சில நிமிடங்களிலேயே பகிர்ந்துகொள்ளத் துடித்தார் அவர்.

அவர் கேள்வி அவள் செவிகளில் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை, “அப்பா...!” அவள் எதையோ சொல்ல நினைத்து, சொல்ல முடியாமல் தவிப்பது தெரிந்தது.

“சொல்லம்மா, எல்லாவற்றையும் சொல். நான் உன்னைவிட்டுப் போனபின் தாயையும் இழந்த நீ எப்படியெல்லாம் தனித்தாயோ என்று கேட்டவர் மறு படியும் எதையோ நினைத்துக்கொண்டு “ஆமாம்! என்

ககந்தி எங்கே? இப்போது அவள் என் வரவில்லை?* என்று கேட்டார்.

“அவளுக்குக் காய்ச்சல் அப்பா, இலேசான் காய்ச்சல், உங்களிடம் வரவேண்டும் என்று அழுதுகொண்டு படுக்கிறோன். “இதைச் சொல்லும் போதே அவள் குரல்குள்ளிற்று.

‘காய்ச்சலா? என் ககந்திக்கா? அவளை நான் பார்க்கவேணும். வாம்மா உன் வீட்டுக்குப் போகலாம்’ அவர் துடித்தார்.

‘வேண்டாம்பா. சற்றுப் பொறுமையாய் இருந்து நான் சொல்லப்போவதைக் கேள்றுக்கள்...’.

அவள் அழாக் குறையாக வேண்டினார். அவர் அமைதியடைந்தார்.

அவள் கடந்த காலத்தை ஒருமுறை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு ஆரம்பித்தாள். “அப்பா! நீங்கள் சிறைசென்றபின் அம்மா என்னை அனுதையாக்கி அலையவிடவில்லை... தன் உயிர் போகப்போவதை அறிந்த அவள் வசதியான இடத்தில் என்னை ஒப்படைத்துவிட்டுத் தான் இறந்தாள்...” என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த அவள் இடையில் நிறுத்தி விழிமுனைகளில் அரும்பிவந்த கண்ணீர் துளிகளைத் துடைத்துவிட்டுத் தொடர்ந்தாள். “அப்போது அம்மாவின் பக்கத்து கட்டிலில் ஒரு பணக்காரப் பெண் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாள். அவளுக்கும் அம்மாவைப்போல் காசநோய் தான். நோய் வேதனையோடு அவளுக்கு இன்னுமொரு வேதனையும் இருந்து வந்தது. ஆமாம் அப்பா... அவளுக்குப் பிள்ளைகளே இல்லை... இதை அம்மாவிடம் அடிக்கடி சொல்லிக் கவலைப்படுவாள். அவளுடைய கவலையே அம்மாவைப் பிடித்திருந்த வேறொரு கவலைக்கு மருந்தாகிவிட-

—து... தன் உயிர் போகும் தறுவாயில் அந்த அம்மா விடம் ஒப்படைத்தான் அம்மா”.

“அவள்தான் உண்ணே இந்த நிலைக்கு உயர்த்தி னா அம்மா?” என்று இடைமறித்தார் மாணிக்கம்”

ஆமாம் அப்பா, அந்த அம்மாள் தன் கணவரை அழைத்து அவர் விருப்பத்தோடையே ஏற்றுக்கொண்டாள். எப்படியாவது என்னை உங்களிடம் அழைத்துச் சென்று தங்கள் பொறுப்பில் நான் வாழ்கிறேன் என்பதை உங்களிடம் சொல்லி விடும்படி அம்மா திரும்பத் திரும்ப அவர்களிடம் சொல்லியிருந்தாள். ஆனால் அவர்கள் என்ன நினைத்துக் கொண்டார்களோ, உங்களிடம் அழைத்து வரவேயில்லை”.

‘ம...’ என்று ஒரு பெருமுச்சு விட்டார் மாணிக்கம்.

திலகம் தொடர்ந்தாள், “ஆனாலும் அவர்கள் எனக்கு ஒரு குறையும் வைக்கவில்லை அப்பா... உங்கள் “திலகத்தை அழித்துச் சுலோவாக மாற்றி வளர்த்துத் திருமணமும் செய்து வைத்தார்கள்... ஆனால்...”

“அவள் எதையோ சொல்லத் தயங்கினாள்.” ஆனால் என்னம்மா? என்று பதறினார் மாணிக்கம்.

“என் கணவருக்கு நான் வளர்ப்புப் பெண் என்பது தெரிந்தாலும், சிறை சென்று வந்த ஒருவரின் மகள் என்பது தெரியாது. அவர் கண்டிப்பானவர். எந்த ஒரு தாழ்வும் தன்னை அனுகாமல் ஆடம்பரமாக வாழ்வதுதான் அவர் இலட்சியம், நீங்கள் என் சொந்தத் தந்தை என்பது தெரிந்தால்...அப்பா!” அவள் மேலே சொல்ல முடியாமல் விமமினாள்.

“தெரிந்தால் என்னம்மா நடக்கும்?” என்று கிழவர் துயரத்துடன் கேட்டார்.

“அப்பா! நீங்கள் என் தந்தை என்பது தெரிந்தால், என்னையும், சுகந்தியையும் உதறித்தள்ளவும் அவர் தயங்கமாட்டார், அதனால் என்னை இவ்வளவிற்கு வளர்த்து ஆளாக்கிய அந்த நல்லவர்களின் அமைதியும் பாதிக்கப்படலாம்... என் கணவருக்கு மனச்சாட்சியை விட சுயகெளரவும்தான் பெரிது...” என்று நிறுத்தினான்.

கிழவருக்கு அவள் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பது புரியவில்லை. அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவள் தான் சொல்ல வந்ததிலேயே குறியாக இருந்தாள்.

“நான் சொல்லப் போவதைக் கேட்டபின் நீங்கள் என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும் ஒரு அன்னை தன் பிள்ளையேல் கொண்டிருக்கும் பாசத்தையும்; அவள் நல் வாழ்வில் கொண்டிருக்கும் அக்கறையினையும் புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள் என்பதனால் தான் தயங்காமல் இந்த உதவியை உங்களிடம் கேட்கப் போகிறேன்...”.

“அப்படி என்ன தான் கேட்கப்போகிறோய் நீ’ என்று கலவரத்துடன் கேட்டார் கிழவர்.

“அப்பா! தயவு செய்து நாங்கள் இங்கிருந்து வேறு இடத்துக்கு மாறிச்செல்லும் வரையும் நீங்கள் வேறு எங்காவது போயிருங்கள் அப்பா” தயக்கத்தோடு வெளிவந்தது அவள் பதில்.

“‘என்ன?’ தன் தலையில் இடி விழுந்தாலும் அப்படிக் கலங்கியிருக்க மாட்டார் அவர்.

“அப்பா! இந்த உதவியை உள்களிடம் கேட்க உங்கள் மகள் என்ற உரிமையைத் தவிர வேறெந்த உரி

மையும் கிடையாது எனக்கு... அதனால் அந்த உரிமையைக்கொண்டுதான் இதைக் கேட்கிறேன்...”.

“ஊரைவிட்டே விரட்டும் அளவுக்கு நான் என்ன கொடுமை செய்தேன்மா?” என்று கேட்ட சிழவரால் அழுகையை அடக்க முடியவில்லை.

“உங்கள் மகள் என்றும் இதே நிலையில் வாழுவேண்டும் என்று விரும்பினால் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள் அப்பா, பெற்ற தந்தையை எதிரில் வைத்துக் கொண்டு பிறத்தியார்போல் வாழ என்னால் முடியாது... என் உள்ளத்தில் பொங்கும் பாச உணர்வுக்கு எத்தனை நாளைக்கென்று தடை போட முடியும்?

என்றால் ஒருநாள் அது பெருக்கெடுக்கும்... அப் போது அவர் எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொண்டு என்னையும், சுகந்தியையும் தூரத்திலிட்டால் எங்கள் கது என்னவாகும்பபா?

“நான் எப்படிப் போனாலும் பாதகம் இல்லை ஆனால் என் சுகந்தியும் என்னைப்போல தந்தை இருந்தும் அனுதையாய் வாழும் நிலை ஏற்படக்கூடாது....

அதற்காகவே என் பாச உணர்வையெல்லாம் அடக்கவைத்துக் கேட்கிறேன்...”.

“அவள் பொங்கி வரும் அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு பதிலை எதிர்பார்த்து நின்றாள்.

அவர் முகத்தில் கவலையும் கலவரமும் மாறி அசா தாரண அமைதி பொலிந்து கிடந்தது.. அந்த அமைதியுடன் மகளைப் பார்த்தார்.

“சரியம்மா, உன்னிருப்பப்படியே நான் போகி றேன். இதற்காக உன்மீதோ, உன் கணவன்மீதோ நான் கோபப்படவில்லை.

இது எனக்கென்றே அமைந்துவிட்ட விதி. நான் எங்குதான் ஒடி எப்படித்தான் ஒளிந்துகொண்டாலும் அது என்னை விட்டுவைக்காது...என் மனத்திருப்தியை விட என் சுகந்தியின் நல்வாழ்வுதான் எனக்குப்பெரிது.

சரி, நான் நாளையே என் பயணத்தைத் தொடங்கி விடுகிறேன்; நீ போ அம்மா” என்று அவனுக்கு விடை கொடுத்தார்.

அவர் உள்ளத்தில் எத்தனை எரிமலைகள் சிதறிக் கொண்டிருந்தனவோ?

வ ருடக்கணக்காகத் தன்னைத் தாங்கிவரும் அந்த நெந்து போன கயிற்றுக் கட்டிலிற் கிடந்து முனகிக் கொண்டிருந்தாள் பொன்னம்மாக்கியவி.

உலகையே விழுங்கிவிட்ட அந்தகாரத்தைத்தும் மீறி அவள் எழுப்பும் முனகல் ஒலிகள் அங்கு அரசோச்சிய, அமைதியைக் கலைக்க முயன்று கொண்டிருந்தன.

உடலின் சக்தியையெல்லாம் உறிஞ்சும் எதுவென்று சொல்ல, முடியாத வேதனை அவனுக்கு.

அது உடல் வவியா?

அல்லது உள்ளத்தின் வேதனையா??

இல்லை; இரண்டுமே சேர்ந்த துயரமா? என்று அவளா வேயே உணர்ந்து கொள்ள முடியாத நிலை....

வயிற்றையும் தலையையும் மாறிமாறிப் பிடித்துக் கட்டிலிற் புரண்டுகொண்டிருந்தாள்.

எங்கே வலிக்கிறது, என்ன செய்கிறது என்று தெரியாத போதிலும் அப்படிப் பிடித்துக் கொண்டு புரள்வதில் ஒரு ஆறுதல் அவனுக்கு.

மூன்று நான்கு வருடங்களாகத் தனிமையிலேயே கிடந்து பழகிவிட்ட போதிலும், அந்த வேளையில் அந்தக் தனிமை ஒரு பயங்கரத்தையே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

உடலைச் சுருட்டும் கொடிய பணி வேறு சன்னமாய் இறங்கிச் சில்லிடவைத்தது.

அந்தக் குளிரைத் தனிக்க ஒரு போர்வை கூட இல்லாத தன் அவலத்தை என்னி அவளே உருகினான்.

இரண்டு மக்களைப் பெற்றுப் பாலூட்டிச் சீராட்டி வளர்த்து ‘மனித’ராக்கிவிட்ட — அவனுக்கு உதவ — அவள் தேவையறிந்து கொடுக்க — இப்போது துணை இல்லை.

அவள் தனிக்கட்டை.

குடிசையுனுள்ளே அவள் பாவித்த பொருட்கள் தாறுமாருக இங்கொண்றும் அங்கொன்றுமாய்ப் பரவிக் கிடந்தன.

படுக்கையை விட்டு எழும்ப முடியாமற் போன பின் அந்த அலங்கோலக் காட்சியைப் பார்த்தால் சிழவியின் கைகளும் கால்களும், எழுந்து அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி வைக்கவேண்டிய இடங்களில் வைத்து விடத் துடிக்கும்.

ஆனால் அவள் உடலில் இருந்த பலமெல்லாம் கடந்த ஒரு வாரகாலத்துக்குள் எங்கேயோ போய் ஓளிந்துகொண்டுவிட்டதே!

மாலையில் அவனுக்காக இரங்கியவர்கள் யாரோ ஏற்றிவைத்துவிட்டுப் போன குத்துவிளக்கொன்று ‘ஹய்’ யென்று விசிய காற்றின் வேகத்துக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் அவள் உயிர்ச் சுடரைப் போல படபடத் துக் கொண்டிருந்தது.

குத்துவிளக்கிற்கு நேராய் இருந்த தூணில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது முருகன் படம் ஓன்று.

கண்ணுடி உடைந்து வெறும் சட்டங்களுக்குள் அடங்கியிருந்த முருகனின் பாதங்களில் சருகான் இரு செவ்வரத்தை மலர்கள் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன.

கிழவிநடமாடித் திரிகையில் வைத்த மலர்கள் அவை.

என்ன வேலை இருந்தாலும் காலையில் எழும்பிய வடனே முகம் கழுவிவிட்டு வந்து வாசலில் குடை விரித்தாற்போல் கவிந்து நிற்கும் செவ்வரத்தை மரத் தில் இருந்து இரண்டு பூக்களாவது பறித்து வந்து அந்த முருகனுக்கு வைக்காவிட்டால் அவனுக்கு நிம்மதியே இராது.

சதா சிரிப்பையே சிந்திக்கொண்டு தனிக்கட்டையாய் கோவணத்துடன் நிற்கும் அந்த முருகனின் பாதங்களுக்கு நேராய்ப் பூக்களை வைத்து விட்டு ‘அப்பனே, முருகா! இந்தக் கட்டை கண்மூடுறதுக்கிடையில் என்ற செல்வத்தை ஒருக்கால் காண வழிகாட்டு அப்பனே!’ என்று வேண்டிக்கொண்டுதான் மறுவேலை பார்ப்பாள்.

கிழவியின் பார்வை படத்தின்மேல் விழுந்ததும் காய்ந்து சுருங்கிய மலர்களைப் போல் இடுங்கிய அவள் கண்களில் ஒரு அசாத்திய மலர்ச்சி!

இதுவரையில் தனியே கிடந்து தனிப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தவருக்கு ‘துணைக்கு இதோ நானிருக்கிறேன்’ என்று சொல்வதைப் போல அபயமளித்துக் கொண்டிருந்தான் அந்த முருகன்.

கிழவியின் வேதனை சற்றுத் தனிவதைப் போல மனதில் ஒரு நம்பிக்கை.

‘இந்தச் சிவன் போறதுக்கிடையில் அவனை நீ அழைச்சத்தர மாட்டாயா?’ என்று கேட்பதைப் போல அந்தப் படத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தலைக்கு மேலாக கூரையில் இருந்து ஒரு பல்லி ‘கிச்சுக் கிச்’ சென்று சாத்திரம் சொல்லி ஒய்ந்தது.

கிழவிக்கு நெஞ்சில் ‘துக்’ கென்று அடித்தது.

“நாசமாய்ப் போன பல்லி என்ன த்தை தத்தான் சொல்லித் தொலைக்குதோ?” என்று திட்டிக்கொண்டு வின்னெண்று வலித்த தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டாள்.

குடிசையின் தாழ்வாரத்தில் முடங்கிக் கிடந்த சொறி நாய் ஒன்று தீவிரமாக ஊழையிடத் தொடங்கியது.

நாய் ஊழையிட்டால் பொன்னம்மாக் கிழவிக்குச் சொல்ல முடியாத பயம்.

சாவுக்குத்தான் நாய்கள் ஊழையிடுமாம்.

அதனால் நாய் வாயைத்திறந்தால் எந்த இருட்டு வேலோயானாலும் எழுந்துபோய் ‘ஓ! சனியனே! என்னத்துக்கு வாள்வாள் என்டு கத்தித் துலைக்கிறுய்?’ என்று சொல்லி அதுவு வாயை அடக்கிவிட்டுத்தான் படுப்பாள்.

இப்போது எதிரியின்றி நாய் ‘ஹ’ வென்று கத்திக்கொண்டிருந்தது.

அந்த ஒரை கிழவியை என்னவோ செய்தது.

எழுந்து போய் நாயைத் துரத்தவோ, சத்தம் போட்டு அதன் வாயை அடக்கவோ அவள் உடலில் வலுவில்லை. அதனால் அவள் மனதுக்குள் திட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

அது பொன்னம்மாக் கிழவி வளர்த்த நாய்தான்.

நாலைந்து வருடங்களுக்கு முன் அவள் கடைக்கொண்கேயோ போய்க் கொண்டிருக்கையில் சின்னஞ்சிறுகட்டியாக ரேட்டில் கிடந்து கத்திக்கொண்டிருத்தது.

தனக்குக் காவலாக இருக்குமே என்று எடுத்து வந்து வளர்த்தாள்.

இப்போது அதற்கும் நோய் பிடித்து ஒன்றுக்கும் உதலாத சொறி நாயாக இரவும் பகலும் தாழ்வாரத் திலேயே முடங்கிக் கிடந்தது.

அவள் வேதனையால் முனகும் வேளைகளில் உள்ளே வந்து கட்டிலைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும்.

அவள் கால்களை நக்கிவிடும்.

கிழவிக்கு அதன் நன்றியுணர்ச்சி ஒரு ஆறுதலைத் தரும்.

தான் பெற்ற மக்களுக்கே இல்லாத அன்பும் நன்றியும் வளர்த்த நாய்க்காவது இருக்கிறதே என்ற ஆறுதல் அது!

நாய் தன்பாட்டில் கத்திவிட்டு ஓய்ந்தது.

ஆனால் கிழவிக்குத்தான் தூக்கம் வரவில்லை.

வலியும் சிந்தனையும் அவளைப் பாடாய்ப் படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

மாலையில் இருந்து ஒரே தாகமாக இருந்தது. ஆனால் அந்தத் தாகத்தைத் தணிக்கச் சிறிது தண்ணீர் கொடுக்கக்கூட யாரும் இல்லை அவனுக்கு.

தொண்டையெல்லாம் வறண்டு கொண்டிருந்தது. ஒரு மூலையில் இருந்த தண்ணீர்ப் பானையைப் பார்த்துப் பெருமுச்செறியத்தான் அவளால் முடிந்தது.

ஊரில் எத்தனையோ சீவன்கள் அனைத்தாலாய் கிடந்து தவித்துப் பறந்ததை அவள் அறிவாள்.

அவையெல்லாம் தனிச் சீவன்கள். உறவென்று சொல்லிக்கொள்ள யாருமற்றவர்கள். ஆனால் இவருக்கு உறவு கொண்டாட இரு உயிர்கள் உண்டே!

மலையாக இரண்டு மக்களைப் பெற்று, வளர்த்து, உயிருடனே அவர்களைப் பறிகொடுத்துவிட்ட அனுதை அவள்.

வாழ்க்கையைப் பூரணமாக அனுபவிக்கு முன்னரே கணவனைப் பறிகொடுத்துவிட்ட பொன்னம்மா ‘வட்டும் வடுவுமாய்’ இருந்த இரு மக்களையும் வளர்த் தெடுக்கப் பட்டபாடும், அனுபவித்த துயரங்களும், போராட்டங்கநம் இப்போ யாருக்கு நினைவில் இருக்கப் போகின்றன?

‘தகப்பனைத் தின்னி’ப் பிள்ளைகளைக் கெட்டுச் சீரமிய விடக்கூடாதென்ற பெரும் எண்ணத்தில் ஊராளின் பரிகசிப்பையும் பார்க்காமல் இயன்றவரை அவர்களைப் படிப்பித்தாள்.

பெரிய பெரிய இடங்களுக்கும் கடைகளுக்கும் தோசையும் அப்பழும் சுட்டு விற்பாள்.

அவர்கள் சொல்லுகிற வேலை எதுவானாலும் அலுப்புச் சலிப்பின்றிச் செய்து கொடுத்து அவற்றை வருவதைக்கொண்டு ஒருவாறு செலவுகளைச் சமாளித்து வந்தாள்.

‘என்ன பொன்னம்மா, அப்பனில்லாப் பிள்ளையளை இப்பிடிப் பாடுபட்டுப் படிப்பிச்ச என்ன சுகத்தைக் காணப் போறுய்?

பேசாமல் விட்டுப் போட்டு என்னவும் கூலி வேலைக்குப் பார்த்து அனுப்பு. நாலு காசு உழைச்சுத் தருவானுகள்’ என்று அனுதாபப் படுவது போலச்

சொல்லி அவள் ஏழ்மையைக் குத்திக்காட்டி இழக்காரம் பண்ணியவர்கள் எத்தனைபேர்! இப்படியெல்லாம் மனதையும் உடலையும் கயிருய்த் திரித்து அவள் படிப் பித்து உருவாக்கிய மக்கள் இப்போது எப்படி எப்படி அவளைப் பேணுகிறார்கள்?

மக்களின் நினைவு வந்ததும் அவளுக்கு நெஞ்சில் ஏதோ அடைப்பது போனிருந்தது.

காய்ந்துபோன விழி களில் இருசொட்டுக் கண்ணீர் துளிர்த்துக் காதோரமரய் வடிய, முருகன் படத்தைப் பார்த்தாள்.

'கலங்காதே' என்பது போல் அவன் கருணைக் கண்கள் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்தன.

இப்போதுள்ள நிலையில் அவளுக்கு அந்த முருகன் தான் ஒரேயொரு ஆதரவாயிருந்தான்.

முன்பெல்லாம் மக்கள் படித்துப் பெரிய பதவியில் அமர்ந்து தன்னை உயர்ந்த நிலையில் வைப்பார்கள் என்று அவள் எத்தனையோ கணவுகள் கண்டாள்.

கோட்டைகள் கட்டினால்.

அவையெல்லாவற்றையுமே உதறித்தள்ளி தன்னை உதாசினப் படுத்திவிடுவார்கள் என்று அவள் கண்டாளா என்ன?

வாய் ஒறுத்து, வயிறு ஒறுத்து அவள் அவர்களை எப்படியோ படிக்க வைத்தாள்.

முத்தவன் இராசையா எதிலும் முன்னிற்பவன். அவள் கஷ்டப்பட்டு உழைப்பதை உணர்ந்து படித்தான்.

பர்ட்சைகளிலும் தேறினான்.

இனையவன் செல்லத்துரையோ பெயருக்கேற்ற செல்லம். ஏழோ, எட்டோ படித்துக் கொண்டிருக்கையில் கெட்ட நண்பர்களின் சகவாசம் ஏற்பட்டுப் படிப்பையும் உதறிவிட்டுத் தாய்க்கும் அடங்காமல் ஊருக்கும் அடங்காமல் தறுதலையாய் அலைந்து ஊராளின் ‘நற்பெயரையும்’ சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனைப் பார்த்தால் பொன்னம்மாவின் வயிறு பற்றி எரியும்.

‘தகப்பணைத் தின்னியைத் தறுதலையாக வளர்த்து விட்டாள் பொன்னம்மா’ என்று தன்னை ஊராள் தூற்றுவதைச் சுகிக்க மாட்டாமல் வேதனையால் சாம்புவாள்.

அவனுக்கு எப்போதுமே இனைய மகன்மேல் அன்பு அதிகம்.

அப்படியே தகப்பணை உரித்து வைத்தாற் போல ஒல்லியாய், நோஞ்சானுக வந்து பிறந்த அவனைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கணவனைப் பிரிந்த துயரை மறக்கப் பழகியிருந்தாள் அவள்.

சின்ன வயசில் இராசையாவைவிட அதிகம் பண்போடும் அன்போடும் தாயிடம் நடந்து கொண்டவன் அவன்தான். இராசையாவுக்குக் கஷ்டங்களை உணரும் மனம் இருந்தாலும் அவள் கஷ்டங்களில் பங்கெடுக்கிற குணம் இல்லை.

ஆனால் இவனே தாய்க்குச் செல்லமாக வளர்ந்து அவனுடனேயே ஓட்டிக்கொண்டதாலோ என்னவோ, இளமையில் அவள் துன்பங்களில் பங்கு கொள்ளத் தயங்குவதில்லை.

சாமக் கோழி கூவுமுன் அவள் எழுந்து நெருப்பு முட்டித் தோசைக்கும் அப்பத்துக்கும் மாக்கரைத்துச் சாமாண்களை அடுக்குப்பன்னி எடுப்பதற்கிடையில் அந்த ‘அசுப்பு’ அறிந்து அவனும் எழுந்துவிடுவான்....

அவள் சுட்டுமுடிப்பதற்கிடையில் வாசல் சுட்டி, சுட்டி, பாணை எல்லாம் கொண்டுபோய்க் கிணற்றிய யில் போட்டுத் தேய்த்துக் கழுவி வைத்துவிட்டு அவருக்குத் தோசைச் சம்பலுக்குத் தேங்காயும் துருவிக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்க்குளிப்பான்.

அப்போதுகூட இராசையா எழுந்திருக்க மாட்டான்.

ஈக, கால்களைச் சுருட்டி, முடக்கி வைத்துக் கொண்டு குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருப்பான்.

பொன்னம்மாவிற்கு இளைய மகனைப் பார்த்தால் வாய் விட்டு அழவேண்டும் போலிருக்கும். அந்தச் சிறு வயதில் அவனைப்போல யாரும் அப்படித் துன்பப் பட்டு அவள் பார்த்ததில்லை.

தசப்பன் இருந்திருந்தால் எப்படியெல்லாமோ வாழவேண்டியவர்கள்.....

மகனுக்குக் கொதிக்கக் கெர்திக்கத் தேவீர் போட்டுக் கொடுத்துவிட்டு அவசரம் அவசரமாகத் தோசைகளைச் சுட்டுக் குவிப்பாள். கிழக்கு வெளுப்ப தற்கிடையில் எல்லா வேலைகளும் முடிந்துவிடும்.

எல்லாவற்றையும் பெட்டிகளில் அடுக்கிக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கவேண்டிய கடைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் கொடுத்துவிட்டு ஒட்டம் ஒட்டமாய் வீட்டிற்கு வருவான்.

அப்போதுதான் இராசையா எழுந்து பல் துலக் கிக் கொண்டு நிற்பான்.....

இருவருக்குமாகச் சாப்பாட்டைக் கொடுத்துப் பாட சாலைக்கு அனுப்பிவிட்டுப் பொன்னம்மா தன் வாடிக்கை வீடுகளுக்குப் போய்விடுவாள்.

அங்கெல்லாம் அவன் உடல் கயிருய்த் திரிபடும்.

அப்படி வருந்தித்தான் மக்களை வளர்த்தாள் படிப்பித்தாள்.

பதினாண்கு, பதினெந்து வயது வரை ஒழுங்காகத் தான் படித்தான் செல்லத்துரை.

அதன்பின் அவன் பொல்லாத காலமோ, என்னவோ, சேரக்கூடாதவர்களுடனெல்லாம் சேர்ந்து கெட்டபழக்கங்களுக்கும் அடிமையாகிப் படிப்பையும் கை கழுவிவிட்டான்.

பொன்னம்மா எத்தனையோ புத்திமதிகள் சொல்லிப் பார்த்தாள். ‘உன்ற போக்கைப் பார்த்து ஊரே தூற்றுதா, இப்பிடித்திரியிறதால் ஆருக்கு நன்மை?

அண்ணைப்போல நீயும் படிச்சு முன்னேறினுள்ளக்கும் பெருமையில்லையா?’ என்று கேட்டாள்.

அதெல்லாம் அவன் செவியில் ஏறுது.

தன்னுடைய செலவுகளுக்குப் பணம் தேவைப் படுகிற போதெல்லாம் தாயிடம் கேட்டால் கிணடக் காதென்று பொன்னம்மா பாளை அடுக்கில் எங்காவது போட்டுவைத்திருப்பதைத் திருடிவிட்டு அந்தப் பழியை அண்ணமேல் போட்டு விடுவான்.

பொன்னம்மாவிற்கு உண்மை தெரிந்தாலும் அவனை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை பேசமாட்டாள்.

ஊரே பகைத்துக் கொண்டிருக்கிற மகனைத் தானும் பகைத்தால் அவன் யாரிடம் போய் ஒதுங்குவான் என்கிற பச்சாத்தாபம்!

இப்படி அவன் யாருக்கும் அடங்காமல் திரிந்த வேளையில் தாய்க்கு அடங்கிய பிள்ளையாக வளர்ந்த இராசையாவிற்கு அதிஷ்டவசமாகப் படிப்பு முடிந்த கையோடு வேலையும் கிடைத்தது.

பொன்னம்மாவைப் பொறுத் தவரை இராசையா பெரிய கோபுரமாய் உயர்ந்து நின்றான். வேலை கிடைத்து இரண்டொரு மாதங்களில் திருமணப் பேச்சு வார்த்தைகளும் அவளை நோக்கிப் படையெடுக்க ஆரம்பித்தன.

பொன்னம்மாவிற்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை.

இளையவன்தான் தாழ்ந்து போனாலும் தன்னை உயர்த்த முத்த மகன் இருக்கிறேன் என்ற பெரிய நம்பிக்கையில் அவசர அவசரமாக இராசையாவிற்குத் திருமணத்தையும் முடித்துவிட்டாள்.

புதிய பண்டத்தின் சவை போல பொன்னம்மாவுக்குப் புது மருமகளின் உறவு இனித்தது. இரண்டு நாட்களுக்கொரு தடவை வந்து பொன்னம்மாவைப் பார்த்துவிட்டுப் போவாள் அவள்.

பொன்னம்மாவும் என்ன? மருமகளைப் பூவாகப் பேணிப் பெருமைப்பட்டாள்.

இராசையாவுக்குத் திருமணமாகி அவன் மனைவி வீட்டிற்குச் சென்றபின் சிலநாட்கள் செல்லத்துரை நல்லவனுக மாறியிருந்தான். எங்காவது கூவி வேலைக்குப் போய் நாலு காச கொண்டுவந்து கொடுப்பான்.

கிழவிக்கு அதுவே பெரிய ஆறுதலாயிருந்தது.

ஆனால் அந்த ஆறுதலும் நெடுநாள் நீடிக்கவில்லை.

குலி வேலைக்குப் போய்விட்டு வருகிற வழியில் யாரோ ஒரு மாறுசாதிப் பெண்ணைக் கண்டு அவள் மேல் கண் வைத்திருப்பதாக அவளுக்கு யானேரா வந்து சொன்னார்கள். ஆனாலும் கிழவி அதை நம்பவில்லை. திருந்திய மகன் நல்லபடி நடப்பான் என்று எதிர்பார்த்தாள் அவள்.

அது நடக்கவில்லை. ஒருநாள் சாப்பிட்டுக் கொண் டிருக்கையில் செல்லத்துரை அவளைக் கூப்பிட்டு அவள் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் உண்மைதான் என்று கூறிய போது அவள் அந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள வேகு சிரமப்பட்டாள்.

“இவ்வளவு காலமும் தலை கீழாய் நடந்தது காலை தெண்டு இப்பிடி மாறு சாதிக்குள்ளையும் ஏண்டா கைகலக்கத் துணிஞ்சாய்?

நான் இந்த ஊர் முகத்தில இனி எப்பிடி முழிக் கப் போறன்? என்று கத்தினாள். ஆனால் செல்லத்துரை அந்த அன்னையின் வயிற்றெரிச்சலை லட்சியம் பண்ணியதாய்த் தெரியவில்லை.

‘கம்மா மாறுசாதி, மாறுசாதியெண்டு கத்தித் துலைக்காமல் இரு..... அவள் மாறுசாதியெண்டாலும் குணத்தால் குறைஞ்சுவளில்ல.

உண்ணையும் பார்த்துப் பராமரிப்பாள்..... இந்த வீட்டிலதான் கொண்டு வந்து வைச்சிருக்கப் போறன்.

உங்ர முடிவைச் சொல்லு’ என்று கேட்டான்.

பொன்னம்மா எதற்கும் இணங்கவில்லை. ‘முடியா துடா. மாறுசாதியாளைக் கொண்டுவந்து என்ற வீட்டில் வைக்கிறதுக்கு நான் ஒரு நாளும் சம்மதிக்க மாட்டன்... பெத்தவள் சொல்லுறன், நீ எனக்கு மதிப்புத் தாற் தெண்டா இன்டையோட இந்த எண்ணத்தை மறந்து போடு’ என்று இரைந்தாள்.

அவன் கெஞ்சிப் பார்த்தான்.

அவன் இணங்கவில்லை ‘நான் சொன்னால் சொல்லுத்தான். நீ கெட்ட கேட்டுக்கு வீடும் ஒரு குறையா?

போடா, இந்தப் பொன்னம்மா உயிரோட இருக்கிற வரையில் அவன் இந்த வளவுக்குள்ள காலடி வைக்கவிடப்போறவளில்ல.

இந்த முருகன் மேல ஆணையாச் சொல்லுறன்.

நீ வேணுமெண்டால் போய் அவளைக் கட்டிக் கொள்ளு, போ! என்று தூரத்தி விட்டாள்.

அன்று போனவன்தான்.

அந்தப் பெண்ணையும் கட்டிக் கொண்டு ஊரை விட்டே போய்விட்டான்.

தாயின் கண்ணில் விழிக்கக் கூடாதென்ற என்னமோ என்னவோ.

அதன்பின் அவன் திரும்பி வரவேயில்லை.

அப்படி அவன் போனது மட்டுமல்ல, அவனேது இராசையாவும் அவன் உறவைத் துண்டித்து விட்டிருந்தான். செல்லத்துரை ஓடிவிட்டபின் தாயைக் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்புத் தன் தலையில் விழுந்து விடுமென்ற எண்ணத்தை மனதில் வைத்து, தாழ்ந்த வர்களுடன் மகனைச் சேர்த்துவிட்டாள் என்ற பழியை அவன்மீது சுமத்தி அவளிடமிருந்து நிரந்தரமாகப் பிரிந்து விட்டான்.

கிழவி அப்படியே இடிந்து போய்விட்டாள்

இளையவளை ஆத்திரத்தில் அவன் ஏதோ சொல்லிப் பேசிவிட்டாலும் அவன் போனபின் அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தது போலவே ஆகிவிட்டது. செல்லம் கொடுத்து வளர்த்த பிள்ளை எங்குபோய் எப்படி அலைகிறுனே என்று ஏங்காத நாளே இல்லை.

ஊராளின் பரிகசிப்பையும் பார்க்காமல் நெருப்புத் தின்று வளர்த்த பிள்ளைகள் இருவரும் தன்னைப் புறக்கணித்து விட்டதை எண்ணி வருந்தாத நாளும் இல்லை.

‘ஆத்திரத்தில் நான்தான் என்னவோ சொல்லிப் போட்டேன் எண்டால் அவனும் வன்மம் பாராட்ட வேணுமா?’ என்று எண்ணி எண்ணி அழுவாள்.....

அவன் போய் மூன்று வருடங்கள் ஒடிவிட்டன. காண்போரிடமெல்லாம் அவனைப் பற்றித்தான் கதைப் பாள், விசாரிப்பாள். ஒரு மாதத்துக்கு முன்தான் யாரோ செல்லத்துரையைக் கொழும்பில் கண்டதாகக் கூறினார்கள். அங்கு ஏதோ ஒரு கடையில் கூவி வேலை செய்கிறானும். ஒரு பெண்குழந்தைகூடப் பிறந்திருக்கிறதாம் அவனுக்கு.

அந்த ஒரு சேதியே கிழவியைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தியது.

கேட்ட உடனேயே ஒடிப்போய் அந்த முருகன் பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு ‘என்ற நெஞ்சில் பால் வார்த்தாய் அப்பனே!’ என்று மனம் நிறையக் கூவியவள் பக்கத்து வீட்டுச் சின்னத் தம்பியை அழைத்து ‘உடனே வந்து வீட்டைடயும் வளவையும் பாரம் ஏற்றுத் தன்னேடு இருக்கச் சொல்லி’ மகனின் கடை முகவரிக்குக் கடிதம் அனுப்பிவிட்டுத் தான் அமைதியடைந்தாள்.

கண்ணத்திலில் இந்து கொண்டும் தன் துயரில் பங்கெடுக்காத மூத்த மகன் மீது அவனுக்கிருந்த பாசம் எப்போதோ சிதறிப் போயிருந்தது.

இளைய மகன் வீட்டோடு இருந்திருந்தால் மரும் கள் மாறுசாதியாள் என்றாலும் தன்னைக் கவனித்துப் பணிவிடைகள் செய்திருப்பாள் என்ற ஏக்கம் கிழவிக்கு.

ஆனால் அவள் கடிதம் மகனுக்குக் கிடைத்ததோ இல்லையோ அதற்கிடையில் படுக்கையில் விழுந்து விட்டாள்.

தன் உயிர் பிரிவதற்கிடையில் எப்படியாவது மகனை ஒருதரம் கண்டு வீட்டையும் வளவையும் அவன் பெயருக்கு மாற்றிவிட வேண்டுமே என்ற கவலைதான் அவளிடம் மிஞ்சியிருந்தது.

அவள் படுக்கையில் விழுந்தபின் யாராவது இரக்கமுள்ளவர்கள் வந்து தேனீரோ, வெறும் தண்ணீரோ கொடுத்துவிட்டுப் போவார்கள்.

அவனுக்கும் பசித்தாலும் அந்தப் பசியைப் போக்கக்கூட யாரும் முன்வருவதில்லை.

ஊழையிட்டு அடங்கியிருந்த நாய் குரைத்துக் கொண்டிருந்தது.

‘ஒருவேளை செல்வத்துரைதான் வருகிறானே?’ என்ற ஆதங்கத்தில் வெளியே அப்பிக்கொண்டிருந்த இருளை ஊடறுத்துப் பார்க்க முனைந்தாள் கிழவி.

யாரோ இரண்டு மூன்றுபேர் வருவது தெரிந்தது. ஆவலோடு நன்றாக உற்றுப்பார்த்தான்.

குத்து விளக்கின் மங்கிய ஒளியில் வந்தவர்களில் ஒருவன் இராசையா என்பது தெரிந்தது.

‘இவன் ஏன் வரவேண்டும்?’ என்ற வெறுப்போடு தலையை நிமிர்த்த முயன்றார்.

முடியவில்லை.

வந்தவர்கள் ஏதோ ரகசியம் பேசுவது புரிந்தது. அவர்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்? என்ற தலைப் போடு பார்த்துக்கொண்டே கிடந்தாள்.

மூலையில் இருந்த பழைய டிரங்குப் பெட்டியை இராசையா திறப்பதும் அதனுள்ளிருந்து வெள்ளையாக ஏதோ ஒன்றை எடுப்பதும் துல்லியமாகத் தெரிந்தது.

கிழவியின் தலையில் இடிவிழுந்தாற் போவிருந்தது.

‘பாவி! தொடாதே அதை!’ என்று கத்தினார்.

சத்தம் வெளியே வராமல் தொண்டைக் குழியிற் கீக்கிக் கொண்டதுபோல் ஒருதினைறல்.

இளைய மகனிடம் கையளிக்கவென அவள் துடித்துக் கொண்டிருந்த வீடும் வளவும் பறிபோகப் போகின்றதே!

அவள் என்ன செய்வாள்? இராசையாவுக்குப் பெற்ற தாயைவிட அவளுடைய வீட்டிலும் வளவிலும் தான் பற்று அதிகம் என்பதை அவள் நிதர்சனமாக உணர்ந்து கொண்டாள்.

செல்லத்துரைக்குத் தானே வஞ்சகம் செய்து விட்டதாக ஏதோ ஒன்று அவளைக் குத்திக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

அவளுடைய வலது கையின் கட்டை விரலைப் பிடித்து எதிலோ தோய்த்து எதிலோ ஊன்றினார்கள்.

அவளால் அதனை ஆட்சேபிக்கவோ, தடுக்கவோ இயலவில்லை.

கை, கால்களை அசைப்பதற்கே வலுவற்றவால் என்ன செய்ய முடியும்?

பரிதாபத்தோடு இளைய மகனை எண்ணி ஏங்குத் தான் முடிந்தது. கண்ணீர் கண்ணத் தில் இறங்கிக் கரைய அவள் அப்படியே கிடந்தாள்.

வந்தவர்கள் தங்கள்காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

அவளுக்குக் கண் இமைகள் கணப்பது போல ஒரே அசதியாய் இருந்தது. அப்படியே கண்களை முடினான்

யாரோ அவளைக் கூவியழைப்பது போல ஒரு பிரமை. அழைப்பது யாரென்று அவளுக்கே புரியவில்லை.

உடலும் உள்ளமும் நடுங்கக் கண்களைத் திறந்து
தூணில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த முருகன் படத்தைப்
பார்த்தாள்

அந்த முருகன் படத்தைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு
இனைய மகனின் ஞாபகம்தான் முந்திக்கொண்டு வந்தது.

அவனைக் காணுமல் அவள் எப்படிப் போவாள்? முருகா! என்று அவள் உள்ளம் அலறியது. அந்த அலறலுக்கும் மேலாய் ‘இந்த முருகன் மேல ஆணையாச் சொல்லுறந், இந்தப் பொன்னம்மா உயிரோட் இருக்கிற வரையில் அவள் இந்த வளவுக்குள்ள காலடிவைக்கவிடப்போறவளில்ல’ என்ற அவள் சபதம் பேரிரைச் சலாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அவள் வேதனையோடு கண்களை மூடினாள்.

மறுபடியும் யாரோ அவசரமாக அழைப்பது போலப் பிரமை!

அவள் சிரமப்பட்டுக் கண்களைத் திறந்து பரிதாம கரமாக முருகன் படத்தைப் பார்த்தாள். ‘என் மகனைக் காணுமல் நான் போகலாமா?’ என்று கெஞ்சவது போலிருந்தது அவள் பார்வை.

அந்த முருகன் அதே சிரிப்பைச் சிந்திக்கொண்டு நின்றுன், ‘போ’ என்று விடை கொடுப்பதுபோல் வெளியே படுத்துக்கிடந்த சொறி நாய் திடீரென்று எதையோ கண்டு வெருண்டது போலக் குரைத்தது..... பின் ‘ஹ.....’ வென்று ஊழையிட்டபடி ஓடிவந்து சிழுவியின் கட்டிலைச் சுற்றிச் சுற்றிவந்தது. வேகமாக வீசிய காற்றில் குடிசையினுள்ளிருந்த குத்துவிளக்கின் தீபம் படபடத்து அணைந்தது.

சுருட்டுப் புகையை ‘குப்.. குப்’ பென்று ஊதித் தள்ளியதடி சிவநேசர் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார் சுருட்டுக்குறள்கள் அங்குமிகும் சிதறிக் கிடந்தன, மனதில் ஏதாவது ‘கறள்’ ஏற்பட்டால் அவர் இப்படித்தான் சுருட்டைப் புகைத்துக்கொண்டு ஒரிடத்தில் குந்திக்கொள்வார்.

இன்று அவர் மனதை பெரியதொரு சுமை அழுத் திக் கொண்டிருந்தது. சுமையை விலக்கும் ஒரு நல்ல முடிவை மகன் சண்முகம் கொண்டுவரமாட்டாலு, என் அவர் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார். இதேபோன்ற ஒரு சுமை அவரைச்சுமார் இரண்டறை வருடங்களுக்கு முன் அழுத்தியதுண்டு..... அப்பொழுது அவர் தன் அதிகாரத்தால் அச்சுமையை அகற்ற முயற்சித்தார். ஆனால் அவர் அதிகாரம் செல்லுபடியாகவில்லை! எது நடக்கக் கூடாதென பிடிவாதமாக நின்றுரோ அது நடந்தேவிட்டது. இன்றும் அதேபிரச்சினை... சிக்கல்...

சிவநேசர் மிகவும் கண்டிப்பானவர்! எதை இழந்தாலும் கௌரவம் என்ற ஒன்றை மட்டும் இழக்க அவர் என்றுமே விரும்பியதில்லை. எப்பாடு பட்டாவது நாலு மனிதர் மதிக்க தான்வாழ வேண்டும் என்பது அவர் என்னம். தன் எண்ணப்படியே ஓரளவு அந்த ‘நாலுமனிதர்’ மதிக்கும்படிதான் அவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

திருமணமாகி மூன்று ஆண்டுகளிலேயே மகன் சண்முகத்தையும் அவரையும் தவிக்க விட்டுவிட்டு அவர் மனைவி இறந்துவிட செல்லம்மாவை இரண்டாம் தாரமாக்கிக் கொண்டார் அவர். அவள் மூலம் சிவ நேசருக்குக்கிடைத்த ஒரேயொரு செல்வம் செல்வி! சண்முகமும் செல்லியும் சிவநேசரின் இரு கணகள்!

மனைவி செல்லம்மா கரூர், கண்டிப்பு இவற்றிற் கெல்லாம் அப்பாற் பட்டவள். எந்தவேளையில் எதைச் செய்ய வேண்டும் என்று தெரியாது. எதையாவது குறுக்கே செய்து கொண்டோ, சொல்லிக் கொண்டோ திருப்பாள். பொதுவில் அவளை ஒரு வெகுளி என்றே சொல்லலாம். மக்கள் விரும்புவது எதோ அதைச் செய்தே ஆகவேண்டும் என்பது அவள் நிலையான கொள்கை! ‘இந்தப் பாழாய்ப்போன அசட்டுக் கொள்கையால்தானே செல்வியை ஒடுவிட்டாள்’ சிவநேசர் அலுத்துக் கொண்டார்.

அவர் நினைவுத்திரையில் இரண்டரை வருடங்களுக்குமுன் நடந்து முடிந்து விட்ட நிகழ்ச்சிகள் நிழலிட்டு நர்த்தனமாடின!

இதே போலத்தான் அவர் அன்றும் எதையோ சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார். மனைவி செல்லம்மா அருகில் வந்து அமர்ந்ததை அவர் கவனிக்கவில்லை. ‘என்னத்தைப்பற்றி இப்படி யோசிக்கிறயன்...?’ அவள் வேண்டுமென்றே அவரிடம் கேட்டு அவர் கவனத்தைத் தன் பக்கம் திருப்பினால்.

அவர் மெல்ல அவள் பக்கம் திரும்பி அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு எதையோ நினைத்துக்கொண்டவராய் வரட்சியாகச் சிரித்தார்.

‘உங்களுக்குப் பயித்தியமா?’

‘பயித்தியம் புடிச்சாத் தான் நான் சந்தோசப் படுவன், புடிக்குதில்லையே.....’

‘நீ மகள் பக்கம்தானே, உனக்கென்ன கவலை?’

‘உங்களுக்கு உண்மையில் பயித்தியம்தான்... இல்லா விட்டால் வலிய வந்ததை உதறி விடுவையளா?’

‘பெரிய சிதேவி வலிய வந்திற்றுக்கும்... கானுத புதினம்!’

அவர் ஆத்திரத்துடன்கூற செல்லம்மாவுக்கு ரோஷம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. ‘கதைக்கிறத்த யோசிச்சுக் கதையுங்க..... நம்மட தகுதிக்கு அவன் குறைஞ்சுவனெண்டாலும் அவனப்போல நல்ல மாப்பிள்ளையத் தேடிமுடிசிச்சிருவயளா?..... அவன் செல்வி அவனத்தான் முடிப்பன் எண்டு ஒத்தைக்கால்ல நிக்கிருள்..... நீங்க இப்பிடி யோசிச்சிற்று இருங்க. அவருக்கும் வயது இருபத்தாரூகப் போகுது.....’

‘ம யேய் செல்லம்! நீ குடுத்த செல்லம்தாண்டி இதெல்லாம். அவனைத்திருத்த உனக்குப் புத்தி இருந்தாத்தானே?’

‘பேசாம இருங்க, அவன் சோமு உங்கமருமகன் எண்டு எல்லோருக்கும் தெரியும்தானே? அவன் முடிக்கிறதால உங்கட மானம்... கௌரவம் ஒண்டும் காத்தில பறந்திட மாட்டாது.’

‘என்னிட்ட ஒண்டும் கதையாத... பிறகு நான் மனுசன இருக்க மாட்டன், தெரிஞ்சிக்க.’ அவர் கோபம் உச்ச நிலையை அடைந்தது. ‘இந்தக் கலியாணத்துக்கு நான் ஒரு நாளும் சம்மதிக்க மாட்டன்.’

எழுந்து வேகமாக நடந்தார் அவர்.

மறுநாள் காலை, பெரியதொரு புயலைக் கிளப்பிக் கொண்டு புலர்ந்தது. அவர் அதைச் சற்றேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ‘ம யேய் செல்லம்! செல்வி எங்கே போய் விட்டாள்...?’ அவர் பீதியுடன் கேட்டார் அவன் பதில் சொல்லவில்லை. ‘எங்கே மே போய்விட்டாள்.....?’

‘அவனை நீங்க கெளரவமாக! குடுக்க மறுத்தயள்... அவள் தானுகவே போயிட்டாள்’ அவள் பாதிக் கவலையும் பாதி அலட்சியமாகச் சொன்னபோது சிவநேசர் நெஞ்சில் ஏதோ ‘பகு’ ரென்றது. ‘என்ன சொல்கிறாயு.....? எங்கே போயிட்டாள் அவள்?’

‘கத்தாதங்க... உங்கட சிதனமும், வீடும் நகையும் எனக்கு வேண்டாம், உன்னை மட்டும்தான் நான் விரும்பினேன். என்னேட உனக்கு விருப்பமெண்டா வா’ என்று அவன் சோழு — உங்கட மருமகன் அவளைக் கூப்பிட்டானும்.....

சண்முகம் அவள் இரவே கூடிக்கொண்டு போய் அவன் வீட்டில்...’ அவள் முழுவதும் சொல்லிமுடிக்க வில்லை அவள் கண்ணத்தில் ‘பளார் பளார்’ என மாறி மாறி அவர் அறைந்தார்.

‘நாயே! உனக்குப் புத்தி கொஞ்சமாவது இருக்கா.....? என் மாணம், மரியாதை யெல்லாத்தையும் போக்கிட்டாயேடி மாடு..... என்னை இனி எவன் மதிக்க போருன். புருசனென்ட இரக்கம் உனக்கு இருந்தா என்னிட்டச் சொல்லாம விட்டிருப்பியால்...’

‘அப்பா! என்னப்பா இது, சித்திய ஏன் அடிக்கிற யள், அவன்ன குற்றம் செய்தா உங்களுக்கு’ சண்முகம் ஒடிவந்து அவர் கைகளைப் பற்றினான்.

‘சி... போடா முதேவி! செய்யிறத்தையும் செய்து போட்டு, சமாதானப் படுத்த வந்திட்டார். நீதாண்டா இதுக்கெல்லாம் தூண்டுகோல். நீவளந்திட்டாபாரு இனி நான் என்னத்துக்கு இத்தக் கிழுட்டுக்கட்ட எப்ப சாகுதெண்டு பார்த்திற்று இருக்கயள்..... நான், சாகத்தாண்டா போறன..... இனி நான் எப்பிடி நாலுபேரர கண்ணில முழிச்சிச் சீவிப்பன்.....?’

என்றும், எதற்கும் அழுதறியாத அவர் முகத்தை முடிக்கொண்டு கேவிக் கேவி அழுதார்.

‘அப்பா! இப்ப எதுக்காக அழுறிங்க, என்ன நடந்து போயிற்று? என்னை அடியுங்க..... ஏசுங்க ஆன, நான் ‘செய்ததை மட்டும் தவறேண்டு சொல்லாதங்க.....’ ஐயா பெரிய காரியத்தச் செய்து போட்டு வந்து நிக் கிரூர்.. உனக்கு இன்னும் மானம் இருக்காடா, பெரிய குபேரனிட்டக்கூட்டிக் கொண்டே விட்டிட்டு வந்திருக்காரு தங்கச்சிய.....’

‘அப்பா! பணக்காரன்... உத்தி யோகமுள்ளவன்... சாதிக்காரன் என்றெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தா பெண்களெல்லாம் அப்படியப்படியே இருக்க வேண்டியதுதான். எல்லோரும் பணத்தையும் பெரிய உத்தி யோகத்தையும் விரும்பினா, ஏழைகளை..... சிறிய உத்தி யோகத்தனை மணக்கிறது ஆரப்பா?’ வரட்டுக் கௌரவம் ஒன்றையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தா இருக்கிற பெண்களெல்லாம் கண்ணிகளாகவே சாகவேடின்யது தான்.....’

‘போதும்டா உன் பிரசங்கம். ஆரிட்டக் கதைக்கிற இதையெல்லாம்? நாயைவளர்த்தாலாவது நன்றியோட சுத்திச் சுத்திக்கிடக்கும்..... தாயும் அப்படி, மக்களும் அப்படி..... அவள் செத்தத்தோடேயே நான் இருந்திருக்கொண்டும். இந்த ஏருபையக்கட்டினேனே? என்னை அடிக்கோணும் செருப்பால்.....’

‘அப்பா! இப்ப என்னப்பா குடிமுழுகிப் போச்ச? ஏன் இப்படிக் கத்திறியள், செல்வி உங்கட மருமகளைத் தானே முடிச்சாள்? அவனும் விரும்பினாள், அவனும் விருப்பினான்..... நீங்க மாத்திரம்தான் எதிர்த்தயன்.

அவள் விருப்பத்துக்கு மாருக யாரையாவது அவனுக்கு முடிச்சால் அந்தக் குடும்பம் உருப்படுமா அப்பா? செல்வி சிவனுள்ள மட்டும் உங்கள் மீது குற்றம் சுமத்திக் கொண்டுதானே இருப்பாள், அவள் குடும்பம் சிரழியிறத நீங்க விரும்புவிங்களா அப்பா?’

அவன் உணர்ச்சி வசப்பட்டவனுய் ஆத்திரத்துடன் கேட்டான். சிவநேசரின் கோபம் சற்று அடங்கியது.

“அதுக்காக இப்படி ஒடிப்போய் என் மானத்தப் போக்கச் சொன்னேனுடா? என்ற தகுதிக்கு அவன் ஒரு மாப்பிள்ளையாடா? பிச்சைக்காரக் காவாலி!”

‘மானம், மானம் என்டு சாகிறீங்களே அப்பா, ஒரு பெண் மனம் விரும்பியவனை மனக்கிறது மானமற்ற செயலா?... பெண்களை முப்பது முப்பத்தைந்து வயது வரை வாழவைக்காமால் சாதி, உத்தியோகம், பணம் என்டு தேடி, பேய்களாக அலையிறது மாத்திரம் தான் உங்களுக்கு மானமுள்ள செயல், பிறர் மதிக்க வாழ வதிலல்ல மகிழ்வு.

நம் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாம்... கிடைத்த தைக் கொண்டு திருப்தியடையிறதிலதானப்பா வாழக் கையின் மகிழ்ச்சியே தேங்கியிருக்கு!

சண்முகம் என்ன சொல்லியும் அவன் தந்தை சமா தானமடைவராயில்லை. ‘டேய் சண்முகம்! நீ என்ன சொல்லியும் இந்த மனப்புண் மாற மாட்டாது..... ஆமாம்! அவன்..... அந்த மானங்கெட்டவள் என் சீவ னுள்ள மட்டும் இந்த வளவுக்குள் காலடிவைக்கக் கூடாது எனக்கு அவன் மகளில்ல, அவன் என்னப் பொறுத்தவரையில் செத்துப்போயிட்டான்...’

அன்றுடன் மகளின் உறவையே ஒதுக்கித்தள்ளி விட்டார் அவர், உண்மையில் அவருக்கு ஒரு மகள் இருக்கிறார்கள் என்பதையே பலவந்தமாக மறந்துவிட்டி ருந்தார்.

அவர் மனவியும் சண்முகமும் செல்லியின் வீட்டிற்கு நாள் தவருது சென்றுவந்து கொண்டிருந்தனர். ஒன்றரை வருடங்களின்பின் செல்லிக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்தபோது, அந்தக் குழந்தையையாவது சென்று பார்த்துவிட்டு வரும்படி கெஞ்சினாள் செல்லம்மா.

சிவநேசர் பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டார். ‘குழந்தையை இங்கு கொண்டு வரட்டுமா?’ என்று கூடக் கேட்டுப்பார்த்தான் எதற்குமே அவர் தலை சாய்க்க

வில்லை. ஒரே பிடிவாதமாக இருந்துவிட்டார். மகன் ஓடிப்போனதுடன் தன் மானமும் போய்விட்டதாகச் குனிக்குறுகி வாழ்ந்தார் அவர்.

தான் இழந்த மானத்தை எப்படியாவது — ஊர் மெச்சக்கூடிய ஒரு காரியம் செய்து—திருப்பிப் பெற வேண்டும் என்பது அவர் தீராத ஆசை. அந்த ஆசையால் மகன் சண்முகத்துக்கு சொந்த ஊரிலேயே திருமணம் பேசினார் சிவநேசர். பெண் படித்தவள், நல்ல குணமுள்ளவள். கூடவே பணமும் ஓரளவு அவர்களிடம் உண்டு.

நல்ல முறையில் சீதனம் வாங்கி, ஆடம்பரமாகத் திருமணத்தை நடத்திவிட்டால் தன் செல்வாக்கு உயரும் என்பது அவர் என்னம்!

சண்முகத்தை அழைத்துத் தன் எண்ணத்தைச் சொன்னபோது அவன் இதைச் சுற்றும் எதிர்பார்க்காதவன்போல் திடுக்கிட்டான். ‘என்னப்பா இது, நீங்க உங்கட விருப்பத்துக்கு முடிவு சொல்லிவிட்டு வந்து நிக்கிறயள்...? ‘சண்முகம்! அவள்தான் அப்படிப்போயிட்டாள்... நீயாவது தடை சொல்லாமல் என் ஆசையை நிறைவேற்று.

சீதனமாகக் காசு நாலாயிரமும், வீடுவளவும்..... நகையும் தாறமெண்டு சொல்கிறார்கள்..... இது கானுதெண்டா நீ விரும்புகிற அளவு கேள் வாங்கித்தாறன், நீயாவது என்ற ஆசையை நிறைவேற்று’.

அவர் தன்னை நாலுபேர் மதிக்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தன் மகனையே கெஞ்சினார்.

‘அப்பா! சீதனம் போதாதென்றே, சாதி குறைந்தவர்களென்றே, ஏழைகளென்றே நான் எவரையும் ஒதுக்கிவிடமாட்டேன்..... மனித மனதின் உணர்ச்சிகளை உணர்ந்து, மதித் து நடக்கக்கூடியவர்களைத் தானப்பா நான் மனிதர்களாக மதிப்பன்.....

சீதனத்தைக் குறியாக்கொண்டு திருமணத்தை ஒதுக்கினால் அதனால் பாதிக்கப்படுவது நாம்தான்'..... 'சோழ செல்வியிடம் சீதனத்தையா அப்பா எதிர் பார்த்தான்? சீதனமின்றிச் செல்வியை மனந்து கொண்ட அவன் அவளை எப்படி வைத்திருக்கிறான் தெரியுமா?"

"நீ என்னடா சொல்கிறாய் இப்போ, நான் என் னவோ கேட்க நீ என்னவோ கதைக்கிறாயே?" 'அப்பா! பணம் கிடைக்கிறது என்பதற்காக கண்ணே முடிக் கொண்டு அந்தப் பெண்ணை மணக்க நான் தயாரில்லை... அவள் குணம் அறியவேண்டும்..... யோசித்து முடிவு சொல்கிறேன்'. அவன் திடமான முடிவெதுவும் சொல்லாமல் போய்விட்டான்.

அவன் முடிவு எப்படியானதாக இருக்குமோ.....? தான் எதிர்பார்த்தபடி சீதனம் வாங்கிக்கொண்டு அவளை முடிக்கச் சம்மதிக்க வேண்டும். ஆடம்பரமாக அவன் திருமணம் நடக்க வேண்டும்..... என்றெல்லாம் அவர் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

சிந்தனையில் தீய்ந்துபோன சுருட்டுக் குறலை வீசி யெறிந்துவிட்டு அவர் நிமிர்ந்தபோது சண்முகம் அவரிடம் வந்தான். அவன் முகத்தில் நிலவிய அசாதாரண மான அமைதியைக்கண்ட சிவநேசர் உள்ளுர மகிழ்ந்து கொண்டார்.

"என்ன முடிவு செய்திருக்கிறாய் சண்முகம்?" அவருக்குச் சொல்லும்வரை அவர் பொறுத்திருக்கவில்லை. மறுபடியும் ஒரு சுருட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்துக் கொண்டார். மனைவி செல்லம்மாவும் அவர்கள் அருகே வந்து அமர்ந்துகொண்டாள் சண்முகத்தின் முடிவை அறிய.

"அப்பா! உங்கள் விருப்பப்படி நீங்க பேசிய பெண்ணையே முடிக்கிறன....." அவன் சொல்லி முடிக்கவில்லை சிவநேசர் மகிழ்ச்சியால் ஆர்ப்பரித்தார் "சண்முகம்! நீதாண்டா என் மகன்..... எனக்குத் தெரியும் நீ என்

பேச்சைத் தட்டமாட்டாய் என்று.” “பொறுங்கப்பா, நான் சொல்லி முடிக்குமுன் கூச்சல் போடாதிங்க..... நான் பரமேசை முடிப்பதானால் இரண்டு காரியத்துக்கு நீங்க ஒத்துக்கொள்ள வேணும்.”

“என்னடா அது இரண்டு காரியம்? எப்படியென்டாலும் நீ அவள் முடிச்சாச் சரிதான் ... சொல்லு.” சன்முகம் தயக்கமின்றிச் சொன்னான், “அப்பா! நான் அவளை மண்ப்பதாயிருந்தால் சீதனம் என்று ஒரு சல்லிக்காச்சுட வாங்கக்கூடாது” “என்னடா இது உனக்கு மூளை குழம்பிய போயிற்று?” அவர் ஆத்திரத்தோடு கேட்டார். சன்முகம் அதே அமைதியுடன் தொடர்ந்தான்.

“பொறுங்கப்பா..... இரண்டாவது, செல்லி குடும்பத்தோட நீங்க உறவாக வேணும்..... தாய் தந்தை இருந்தும் இல்லாதவள் போல அனைத்தயாய் அவள் கிடக்கிறான். பாவம்! அவள் இல்லாமல் திருமணம் நடக்கக் கூடாது!”

“முடியாதுடா, சீதனம் வாங்காம் உன் கலியாணம் நடக்காது..... மற்றது அவள் இந்த வளவுக்குள் காலடி வைக்கவும் நான் அனுமதிக்க மாட்டன்! உன் கலியாணம் நடக்காவிட்டாலும் பாதக மில்ல.....”

“அப்படியென்டால் சரியப்பா, அதுக்காக நான் வருத்தப்படல்ல..... சீதனம் என்ற ஒன்றுக்காக நான் திருமணம் செய்து கொள்ளாமலே இருக்கிறேன்... நீங்க சந்தோசமா இருங்க. செல்லிக்கு நீங்க உதவிசெய்யா விட்டாலும் நான் என் உயிருள்ள வரையும் அவளைக் கவனிச்சுக் கொண்டிருப்பன்.”

சிவநேசர் பொங்கி வந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டார். “சன்முகம்! சீதனம் இல்லாம என்னடா

கவியாணம் அது? எல்லாரும் ஜயாயிரம் பத்தாயிரம் எண்டு வாங்கிறது மக்களைக் கட்டிக்குடுக்க நான் ஏண்டா இப்படி 'வெறும்' கவியாணம் முடிச்சி வைக் கோணும்.....?

யோசிச்சிப்பாருடா தாலி, கூறையெண்டு நாம் எவ்வளவு செலவளிக்கிறது..... எல்லாம் பெண்ணுக்காகத் தானே? அப்படிச் செலவளிச்சி ஒரு சல்லிக்காசுகூட வாங்கம் ஏண்டா நாம் முடிக்கோணும்?"

"உங்களோட கதைச்சுப் பிரயோசனமில்லப்பா.... தாலி, கூறை செய்யிறது நம்மட கடமை..... நமக்காகத்தான் நாம் அதைச் செய்யிறம்... எப்பாடு பட்டாவது கணவன் மனைவிக்கு அணிவிக்க வேண்டிய மங்கலப் பொருட்கள் அவை.....

அதற்கு ஆகும் செலவை சிதனம் என்ற போர்வையில் மறைத்து வாங்குவதா? சி! வெட்கமாயில்லையா அப்பா உங்களுக்கு?"

"அப்பிடியண்டா மற்றப் பணக்கார மாப்பிளையனுக்கும்கூட ஏண்டா சிதனம் வாங்குருங்க? எல்லோரும் வாங்க நீ மட்டும் தட்டிறதால் எண்ணடா பலன்?"

"அப்பா! திருப்பித்திருப்பிச் சொல்கிறேனே? மற்றவங்க செய்யிறங்களே என்பதற்காக நாம் யோசிச்சுப் பார்க்காம் எதையும் செய்யக்கூடாது. நம் மனசுக்குச் சரியெண்டு படுறதைச் செய்தாப் போதும். சிதனம் வாங்கிக்கொண்டு நான் திருமணம் செய்யவே மாட்டேனப்பா."

"உன்ற முடிவ மாற்றமாட்டாயாடா?" அவர் எதுவும் செய்யமுடியாதவராய் மகனைக் கெஞ்கவதுபோல் கேட்டார். அவன் அழுத்தம் திருத்தாகச் சொன்னான்

“முடியாதப்பா, நீங்க என்ன வேணுமானாலும் செய்யுங்க நான் சிதனம் வாங்கிறத்துக்குச் சம்மதிக்க மாட்டன். மற்றப் பொருட்களைப் போல மனிதர்களை யும் காசுக்கு விற்கத் தொடர்ந்திட்டயள். இனி என்ன தத விற்கப் போறயளென்டு பார்ப்பமே. அப்பா! நீங்க பார்த்திருக்கிற பெண்ணுடைய பெற்றேர் பெரிய பணக்காரர்களென்டு நினைச்சிட்டயளா? பாவம்! அவர்கள் நிலை உங்களுக்குத் தெரியாது. அவர்களிட்டயா நீங்க சிதனம் கேட்டியள்?” சன்முகம் உணர்ச்சி வசப்பட்டவனுய்ப் பொரிந்து தள்ளினான்.

அவர்கள் தர்க்கிப்பதை செல்லம்மா கேட்டுக் கொண்டு மௌனமாய் இருந்தாள். எப்படியோ சன்முகத்தின் விருப்பமே நிறைவேற வேண்டும் என்ற ஆசை. சன்முகம் மனமுடைந்தால் எங்காவது ஓடிவிடுவானே என்ற கவலை அவனுக்கு. சிவநேசர் அவளைப்பார்த்தார். கோபத்தால் அவருடைய கண்கள் இரத்தக் குண்டுகளாய் ஜோவித்தன.

“எல்லோரும் தோனுக்கு முத்திட்டயள்..... நான் அடிச்சுத்திருத்தி வளர்த்திருக்கோணும்!” பெருமுச்சடன் வார்த்தைகள் உதிர்ந்தன. செல்லம்மா துணிவுடன் சொன்னாள் “இப்பிடித்தானே செல்வியையும் எதிர்த்தயள். கண்டபலன் என்ன? அதுகள்தானே வாழப்போறதுகள்..... நாம ஏன் எதிர்க்கோணும்?” சிவநேசர் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவராய் சன்முகத்தைப் பார்த்தார்.

“நான்தானே வலிந்து அவர்களிட்ட சிதனம் கேட்டன் இப்ப எப்பிடிடா போய் வேணுமென்டு சொல்லுவன்? எனக்கு வெட்கமில்லையா? என்னைத் தலைகுனிய வைச்சு வேடிக்கை பார்க்கிறயேடா எல்லோரும்...” அவர் அழாக்குறையாகச் சொன்னார். “அப்பா! அதைப் பற்றிய கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம். நானே சொல்

விக் கொள்கிறேன் அவர்களிடம்..... அதுசரி, செல்வி யின் விசயம் என்ன?"

"சண்முகம்! நான் அப்பனென்டு ஏண்டா இருக்கன்? எல்லா விசயத்திலையும் நீயே தலையிட்டுத் தீர்வு காண்கிற பொழுது இதப்பற்றி என்னிட்ட ஏன் கேட்கிறோய்? அவளையும் கூட்டிவந்த யெண்டாச்சரிதான். நீ நினைச்ச தெல்லாம் முடிஞ்சது... நான் சொல்லி நீ கேட்ட காரியம் என்னடா இருக்கு? எல்லாம் உங்கட விருப்பம் தான்"

"அப்பா! நியாயத்தைச் சொன்னால் ஏன் இப்படிக் கொதிக்கிறயள்? அப்படிச் சொல்கிறதால் உங்கள்மீது அன்போ, மதிப்போ இல்லையெண்டா அர்த்தம்?"

'இனிக்கதைச்ச என்னடா பிரயோசனம்? அப்ப னெண்ட கடமைக்கு நான் இருக்கன் நீ உன்ற விருப்பப்படி ஆடமுடிஞ்சமட்டும் ஆடு. எங்கபோய் முடியுதெண்டு பார்ப்பம், இனி நான் எந்த விசயத்திலும் தலையிடமாட்டன்.'

தான் நினைத்தபடி நடந்து தன் ஆசைகளை நிறைவேற்றி 'நாலுபேர்' மதிக்க வாழ முடியாமற் போய் விட்டதே என்ற ஏமாற்றத்தால் சிவநேசர் குழுறிக்கொண்டிருந்தார். அவர் சுயமாகச் சிந்தித்து அந்தக் குழுறலைத் தணித்துக் கொள்ளட்டும் என்று எண்ணியவனுய எழுந்து வீட்டைத்தாண்டிச் சென்று கொண்டிருந்தான் சண்முகம். அவன் ஆசைகள் நிறைவேறிவிட்ட மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்திருந்தாள் செல்லம்மா.

கைகள் இரண்டும் வலியெடுக்கும் வரையில் தன் மன வேகத்தையெல்லாம் உடலில் பாய்ச்சி அவன் கொத்திக்கொண்டிருந்தான்.

பனிநீரில் குளித்து மதர்த்து நின்ற புற்கள் திரள் திரளாக அவன் மண்வெட்டிக்கு இரையாகிக்கொண்டிருந்தன.

எதோ ஒரு மூர்க்கத்தனம் அவனுள் சுழியோடிக் கொண்டிருந்தது

அதன் தாக்கமே என்றும் இல்லாதவாறு அவனுள் அந்த அசுர பலத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

‘இன்றைக்கே இந்த வளவு முழுவதையும் புல்லுக் கொத்தி முடித்துக் காட்டவேண்டும்’ என்ற வெராக்கியம் அவனுள் கிளர்ந்துகொண்டிருக்க, அவன் கைகள் இயந்திர கதிரில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன.

மண்ணேடு திரனும் பச்சைப் புற்களைக் கால்களி னால் தட்டித்தட்டிக் கலைத்துக்கொண்டு அவன் ஒரு இயந்திரமாகவே இயங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இன்றுமட்டும் என்ன, என்றைக்குமே அவன் இயந்திரம்தான்.

மண்ணையே நம்பி வாழ்கின்ற வர்க்கத்தினரில் ஒரு வனக் மூன்று பெண்களோடும், நோயாளித் தம்பியோடும், குடும்பத்தோடு ஒத்துவாழத் தெரியாத ஒரு அண்ணானேடும் பிறந்துவிட்ட தன்னை நம்பி எத்தனை பாரிய பொறுப்புக்கள் இருக்கின்றன என்பதை என்று உணர்ந்து கொண்டாலோ, அன்றே அவன் ஒரு இயந் திரமாக மாறியிருந்தான்.

தன் எதிரே மலைபோல் இருக்கிற கடமைகளை என்னிப்பார்க்கையில் ‘இத்தனையையும் என்னற் சாதிக்க முடியுமா?’ என்று அப்படியே அவன் சோர்ந்து போவதும் உண்டு.

ஆனாலும் அடுத்த நிமிடமே ‘நான் இப்படிச் சோர்ந்துபோய் உட்கார்ந்துவிட்டால் என்னை நம்பி வாழ்த்துகொண்டிருக்கின்ற அந்தப் பெண்களின் கதி என்ன?’ என்று தலித்து மறுபடியும் இயங்க ஆரம்பித்து விடுவான்.

உழைப்பு அவன் முச்சாகிவிடும்.

பொழுது பரபரவென்று உச்சிக்கு ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

அவன் கொத்துவதை நிறுத்திவிட்டு வளவை ஒரு முறை நோட்டம் விட்டான்.

அரை ஏக்கர் அளவிலான அந்த வளவில் முக்கால் வாசிக்குக் குறைவாகவே அதுவரையிலும் கொத்தப் பட்டிருந்தது. மீதி இன்று மாலைக்குள் முடிந்துவிடும் என்ற திருப்தியோடு மண்வெட்டியை ஒங்கிக் கொத்தத் தொடங்கினான். நான்கைந்து பாகங்கள் கொத்தி முடிப்பதற்கிடையில் தொண்டை வரண்டுகொண்டிருந்தது. அப்படியே மண்வெட்டியை வைத்துவிட்டு ஒரு மூலையில் நின்ற தென்னங்கண்றின் அடியிற் போனான்.

கைக்கெட்டிய உயரத்தில் காய்த்துத் தொங்கிய இளநீர்க் குலையில் எட்டி ஒரு இளநீரைப் பறித்துச் சீவத் தொடங்கினான்.

‘இந்த வெயிலுக்கு இளநீர் குஞகுளுவென்றிருக்கும்’ என மனம் சப்புக் கொட்டியது.

சிவிமுடித்த இளநீரை உறிஞ்சிக் குடிக்கையில் அவனுக்குத் தாயின் ஞாபகம் வந்தது.

‘தயிர் இருக்குது. ஒருவாய் சாப்பிட்டுவிட்டுப்போ’ என்று கேற்றடிவரையில் வந்து கெஞ்சினாள்.

அவன் அருமை அவனுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் தன்னுள் கிளர்ந்தெழுந்த ஆத்திர மிகுதியால் அவனைத் திரும்பியும் பார்க்காமல் வந்துவிட்டான்.

அவனும் இந்நேரம் அவனை, அவன் பசியை என்னிப் பட்டினி கிடப்பாள்.

தென்னங்குருத்துக்களைத் தழுவிய இளங்காற்று அவன் மேனியில் ஏடிந்த வியர்வையைத் துடைத்துச் சென்றது.

அப்படியே அந்தக் காற்றை அனுபவித்துக்கொண்டு இந்த இளம் தென்னையின் நிழலில் நிம்மதியாகப் படுத்துத் தூங்கவேண்டும்போலிருந்தது அவனுக்கு.

தென்றலையும் அதன் சுகத்தையும் அனுபவிக்கப் பிறந்தவனால் தான் என்பதை அறிந்தும்கூட அவன் அதற்கு ஆசைப்பட்டான்.

வெயில் எதனையும் எதிர்பாராமல் தன் உக்கிரத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

அவன் தன் ஆசைகளை உதற்றிவிட்டு எழுந்து சென்று மன்வெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டான்.

கிழங்கு இறங்கிப் பெருக்க ஆரம்பித்துவிட்டதென் பதை அறிவிப்பதுபோல் மரவள்ளி மரங்களின் அடியில் நிலம் வெடித்துப் பிளவினை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

தடிகளை நட்டு அவை தழைகொண்டபின் ஒரு தடவை பூல் எடுத்திருக்கிறான். அவனுக்குத் தனித்து நின்றுதான் அதையும் செய்து முடித்தான்.

இப்போ இது இரண்டாம் தடவை. சென்று தடவை அவன் புல் எடுக்கும்போது அவன் தந்தை சொல்லியிருந்தார் ‘எனக்கு இப்போ இதுக்கெல்லாம் நேரம் கிடைக்காது. எப்படியும் நீதான் கொத்தி முடிக்கவேணும். அடுத்தமுறை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.’ என்று.

அடுத்த முறையும் வந்தது. தன் கையை எதிர் பார்க்காமல் தந்தையே கொத்தி முடிப்பார் என எதிர் பார்த்து எதிர்பார்த்து நாட்கள் கழிய, மறுபடியும் அவன் பொறுப்பை உணராது அவன்மீது சீரத் தொடங்கிவிட்டார் அவர்.

‘கிழங்கு பெருக்கிற நேரம். புல்லெல்லாம் கண்மண் தெரியாம வளர்ந்து கிடக்குது.

அவன்ர இவன்ர அலுவல் பார்த்துத் திரிஞ்சா மரவள்ளிக்கிழங்கு வித்து இந்த முறையும் எல்லாப் பொறுப்பையும் தீர்த்தாற்போலத்தான் இருக்கும்’ என்று அவர் அவனைக் குத்திப் பேசத் தொடங்கினார்.

அவர் குற்றம் சாட்டுவதுபோல அவன் யாருடைய அலுவலும் பார்த்துத் திரிந்தவனல்ல.

அது வயல் விதைப்புக்காலம். தங்களுடைய வயல் விதைப்பு முடிந்துவிட்டதால் நண்பர்களுடைய வயல்களில் உழைக்கப்போய் தினமும் ஏழு, எட்டு ரூபாக்கள் வரையில் சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படியே விதைப்புக்காலம் முடியும் வரையில் அவன் தெரிந்தவர்களின் வயல்களுக்குப் போன்ற என்றால் தாய் தமது குடும்பக் கஸ்டங்களை நிவர்த்திக்கப்பட்ட கடனில் ஒன்றையோ, அல்லது வேறு ஏதாவது முக்கிய தேவைகளில் ஒன்றையோ ஈடுசெய்து விடுவாள் என்ற எண்ணத்தோடுதான் தன் உடலை வாட்டி அவன் உழைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் தந்தைக்கு அவன் எதைச் செய்தாலும் அது தவருகத்தான் படும்.

இத்தனைக்கும் அவர் உழைப்பெதுவும் நியாயமாக வீட்டுக்கு வருவதுமில்லை.

காணி வைத்திருக்கும் ‘போடி’ மார்களின் வயல் களில் செக்குமாடாக உழைத்துக் கொடுத்துவிட்டு சில வேளைகளில் வெறுங்கையுடன்கூட வந்ததுண்டு.

அந்தப் போடிமார்களே விதை நெல், உழைவுக்காக உரம் எல்லாவற்றையும் கொடுக்க, அவர் கூவியாளாக நின்று தன் சக்தி முழுவல்தயும் வியர்வையாக்கி ஊரார் காணியில் பொன்னை விளைவிப்பார்.

விளையும் நெல்லில் எல்லாச் செலவுகளையும் வட்டியுடன் சேர்த்துக் கணக்குப் பார்த்துக் காணிக் குத்தகையையும் அறவிட்டபின் மீதி ஏதாவது இருந்தால் அதுதான் அவருக்குரிய பங்காக வரும்.

இந்தச் செலவெல்லாம் அறவிட்ட பின்பு எதுவும் மிஞ்சாவிட்டால் அவர் வெறுங்கையுடன் வீடுவரவேண்டியதுதான்.

நான்கு ஐந்து மாதங்கள் பட்டபாடுகள் எல்லாம் கனவுகளாகிவிடும்.

இவ்வளவுதான் அவன் தந்தையின் உழைப்பு. இது அவனுக்குப் பிடிக்காத ஒன்று.

உள்ளவனுக்கு உழைத்துக் கொடுத்து மனம் சோர்வதைவிட. அன்றூடம் ஏதாவது இயன்றதைச் செய்து திருப்தி கண்டால் என்ன?

எத்தனை நாளைக்கு இப்படியே காணி உள்ளவர்களுக்கு உழைத்து உழைத்து ஏருமைகளாக வாழ்வது?

வயல்களில் அவரது உழைப்பை உறிஞ்சுவது போதாதென்று வீட்டில், சொந்தக் காரியங்களுக்குக் கூட அதனை எதிர்பார்ப்பார்கள். எனவயலில், என் விளைவில்தான் நீ வாழ்கிறோய் என்ற மம்தை.

வாய் திறவாது ஏவியதைச் செய்து அடிமைபோல வாழ்ந்து உடம்பில் ஊறிவிட்ட பண்பு அவன் தந்தையைப் போன்றவர்களைப் பதப்படுத்தி வைத்திருந்தது இப்படியான வாழ்க்கைக்கு.

வேலி அடைக்க, வீடுவாசல் துப்பரவர்க்க, வீட்டில் ஏதும் விசேஷங்கள் என்றால் அவற்றிற்கு வேண்டிய வேலைகள் அத்தனையையும்—ஒரு சிறுவனுக்கு வேண்டிய வேலையில் இருந்து பெரிய மனிதருக்கு வேண்டியவை வரையில் செய்துமுடிக்க, எல்லாவற்றிற்கும் அவர்கள் தயாராய் இருந்தே ஆகவேண்டும்.

சற்று மனம் கோணினால் வயிற்றில் மன விழுந்து விடும்.

‘எதற்காக அப்பா இப்படி நீங்கள் உள்ளவனுக்காகப் பாடுபடுகிறீர்கள்?

நாலைந்து மாதம் படுறபாடு காணுதெண்டு வருசம் முழுக்க அவர்கள் வீட்டு வேலையையும் செய்துகொடுத்து இப்படிப் பட்டிலி கிடக்கிறதைவிட, நம்மால் இயன் ரதை யாருக்காவது செய்து கொடுத்துவிட்டு அந்தக் கூவியில் மானமாக வாழலாமே?

இப்படி அவர்களுக்கு அடிமை வேலை செய்ய வெட்க மாயில்லையா?’ என்று தன் மனக் கொதிப்பை அடக்க மாட்டாமல் அவன் கேட்டால் அது அவருக்குப் பொறுக்காது.

‘எனக்குச் சீதனம் தந்த காணியை வைச்சுப்போட்டு அவங்களுக்கு அடிமை வேலை செய்து உங்களை வளர்க்கிறது அவமானமாய்ப் படுகுது இல்லையாடா?’

எத்தனை ஏக்கர் காணி கொம்மாவின் பேரில் இருக்குதெண்டு சொல்லு.

நான் இண்டைக்கே இந்த அடிமை வேலையை விட்டுறென்.’ என்று தாயின் இல்லாமையையும் குத்திக் காட்டி எல்லோர் மனங்களையும் நோக்கவைத்து விடுவார்.

காலையில்கூட இதைப்போல ஒரு பிரளயம் நடந்து முடிந்ததால்தான் அவன் இந்த அசாபலத்துக்கு ஆளாகி யிருந்தான்.

முதல்நாள் முழுவதும் கழியும் நீரும் நிறைந்த வயவில் ஓய்வில்லாமல் உழைத்து விட்டுவந்து இரவுசாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துதுதான் அவனுக்குத் தெரியும்.

உடல் முழுவதையும் யாரோ கசக்கி வீசிவிட்டாற் போல நோவெடுக்க படுக்கையில் சாய்ந்தவன் உணர்வு கள் எல்லாம் ஒடுங்க, தன்னை மறந்த ஒருசுக் கூடியில் நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

உடல் அசதியில் விடிந்துவிட்டதுகூடத் தெரியா மல் தூங்கிக்கொண்டிருந்தவனின் செவிகளில் அவன் தந்தையின் வார்த்தைகள்தான் வந்து வீழ்ந்து அவனைத் தட்டி எழுப்பின.

‘வீட்டுப் பொறுப்பு உணர்ந்து நடக்கத் தெரியாத சென்மங்கள். அங்க மரவள்ளி மரமே தெரியாமல் பூல்லு வளர்ந்து காடாய்க் கிடக்கு. அதைக் கொத்துவம், துப்பரவாக்குவம் எண்ட எண்ணமே இல்லை.

அதுக்கும்கூட என்ற கைதான் வரவேணுமா? ஏன், ஊரவண்ர வேலையைச் செய்யிறதை விட்டுப்போட்டு அதைக் கொத்தி வெளியாக்கினால் இந்தப் பிச்சைக் காசைப்போல பத்து மடங்கு அதுக்குள்ளால் எடுக்கலாமே? ஆருக்கெண்டாலும் புத்தி இருக்கவேணுமா! என்று அவர் தன்பாட்டுக்குக் கத்திக் கொண்டிருந்தார்.

படுக்கையில் கிடந்தவனுக்கு ஆத்திரம் கிளர்ந்தது. எழுந்து வெளியே வந்தான்.

‘ஆருக்கு இதெல்லாம் சொல்லுறியள்?’ என்று நிதானமாகக் கேட்டான்.

‘வேற ஆர் இருக்கிறான் இஞ்ச, என் வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்பிக்கொண்டு? மூன்று சனியன்கள் வந்து எனக்கெண்டு பிறந்துதுகளே! அதுகளுக்குச் சொல்லுறவு,

இல்லை நடந்து திரியவும் தெம்பில்லாம் மூலையில சுருண்டு கிடக்கிறானே! அவனைச் சொல்லுறாமா?

அவன் ஒருவன் முளைச்சு மூன்றுஇலை விடுறதுக்குள்ள ஒரு பொண்ணைக் கிளப்பிக்கொண்டு போனான..... நீ இப்பிடி வீட்டுப் பொறுப்புத் தெரியாம நிலையில்லாத

புழைப்போட சுத்திக்கொண்டிருந்தா இந்தக் குடும்பம் வாழுற வழி என்ன?

செய்த புழைப்பைக் கவனிக்க நேரம் இல்லாம் அப்பிடி என்ன உழைக்கிறோய்? என்று அவர் தனக்குள்ளே அடக்கி வைத்திருந்ததை யெல்லாம் கொட்டினார். அவனுல் கோபத்தை அடக்க முடியவில்லை.

‘நான் என்னால் இயன்றதை யெல்லாம் செய்து உங்கட குடும்பத்துக்குக் கொண்டுவந்து குடுக்கிறன்...’

அந்த உண்மையை ஏற்க உங்களால் முடியல்ல;

அதுக்கு நான் என்ன செய்ய? நீங்க முனுபெட்டையளோட என்னைப் பெத்துப் போட்டயள்,

எனக்கு முன்னால் பிறத்தவனும் நம்மில் இருந்து பிரிஞ்சு கொண்டான் என்ற உண்மையை உணர்ந்து நானும் உழைக்கிறன் தான்.

நீங்க எதிர்பார்க்கிறது போல மாதம் ஐந்துறு ஆயிரம் எண்டு கொண்டுவந்து கொட்டிறதுக்கு என்னை நீங்க படிப்பிச்சிருக்க வேணும். படிப்பிச்திருந்தால் என்னிட்ட இருந்து நீங்க அதை எதிர்பார்க்க முடியும். அப்பிடியும் இல்லையெண்டால் உங்களுக்குச் சொந்தமான காணியைக் காட்டுங்க.

அதில் பாடுபட்டு நியாயமான பலனைக்காட்டுவன். இரண்டுமில்லாமல் உழை என்றால் நான் எப்பிடி உழைக்கிறதென்டு தெரியல்ல;

உங்களைப் போல அடிமைப்பட்டுக் காணி இருக்கிற வனுக்கு உழைச்சக் குடுக்க என்னால் ஏலாது...’ என்று தன் மனக்கு முறறலைக்காட்டினான் அவன். அவ்வளவும் போதும் அவருக்கு.

‘அந்தக் காணிக்காரனுகள் மனம் இரங்காட்டி இந்நேரம் என்றமானம் காத்தில் பறந்திருக்கும்.

காணிதாறன், பூமிதாறன் எண்டு ஏமாத்தி கொம் மாவை என்ற தலையில் சுமத்திவிட்டாங்களே!

அதையும் சகிச்சு நான் உங்களை வளர் த்தெடுக்கால வினது இந்த அடிமைப் பிழைப்புத்தாண்டா?

இதையா இழிவெண்டு பழிக்கிறீய? ... இப்போ நீ கிழிக்கிற கிழிப்பைப் பார்த்தாத் தெரியுமே, படிச்சிருந்தா என்ன செய்வாயெண்டு.

கடன் பட்டவன் நான். எவன் காலைப் பிடிச்செண்டாலும் அந்தப் பெட்டையளைக் கரை சேர்க்கிறன்.

நீ உன் பாட்டைப்பார்? என்று கூறிச் சால்வையை உதறித் தோனில் போட்டுக்கொண்டு அவர் நடந்து விட்டார்.

அதன்பின் அவன் யாருடனும் எதுவும் பேசவில்லை தன்னுடைய கடமைகளை முடித்துவிட்டுவெந்து மன் வெட்டியைத் தூக்கினான்.

அவன் அக்கா தேனீர்க் கோப்பையுடன் வந்து அவனை வழி மறித்தாள்.

‘அப்பாவுக்கு எங்களைப் பற்றிக்கவலை. அதுதான் அவர் உன்மீது இப்பிடிப் பாய்கிறூர்.

நீ இதைக் குடிச்சிற்றுப் போ தம்பி? என்று மன்றுடி னான்.

அந்தக் குடும்பத்தில் தாயைத்தவிர அவனுக்கு மாத்திரம்தான் அவன் மீது உண்மையான அபிமானம்.

அவன் வேண்டாம் என்பது போல் தலையாட்டிவிட்டு அவனைப் பார்த்தான்.

அவன் முகத்தில் அவனுக்கான கருணை பனித்துக் கொண்டிருந்தது.

தாயும் அவனிடம் வந்து கெஞ்சினான் —

‘அவர் கிடக்கிறூர், விசர்புடிச்ச மனுசன்.

நீ இதைப் பெரிசு படுத்தாமல் சாப்பிட்டு விட்டுப் போ என்று. அவன் ஒன்றையும் லட்சியம் பண்ணவில்லை.

மன் வெட்டியோடு வந்து விட்டான்.

முன்று பெண்களையும் ஒரு வீட்டையும் வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது என்பதுதான் அவன் தந்தையின் சினத்துக்குக் காரணம்.

அந்தக் குமைச்சலில் தான் தன்மீது பாய்கிறோர் இதற்கு அவன் என்ன செய்வது?

அவன் தனக்குள்ளேயே வினாவை எழுப்பி விடையையும் தேடினான்.

அவனுக்கு முத்தவன் ஒருத்தி இளையவர்கள் இருவர். அவர்களுக்கும் பின்னால் பிறந்தவன் ஒருவன் சதாநோயாளி.

எல்லோருக்கும் முத்தவனுகப் பிறந்த இன்னெருவனே தான் வளர்ந்ததும், தனின் வளர்த்து ஆளாக்கிய பெற்றேரையும், தன் பின்னால் வளர்ந்து வரும் சகோதரர்களையும் பற்றிய கவலையே இல்லாமல் தண்பாட்டில் ஒரு துளையைத் தேடிக்கொண்டு விலகிவிட்டான். குடும்பப் பொறுப்புகளை உணர்ந்து கொண்டவன் இவன் ஒரு வன்தான்.

‘அக்காவுக்கு மட்டுமாவது ஒருவனைத்தேடி எடுத்து விட்டால் ஒரு கமையாவது குறையும்.

இந்த முறை மரவள்ளியைப் பிடிங்கி விட்டு இந்தவளவுக்குள் ஒரு சின்ன வீட்டைக் கட்டிக் கொண்டால் இருக்கிறவீட்டை அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டு நாங்கள் இதுக்குள்ளேயே வந்துவிடலாம்.....

‘அதுக்கும் ஒருவன் இனங்க வேண்டுமே!’ என அவன் மனத்தில் எண்ணங்கள் ஒடினா.

அந்தக் கடமையை உணர்ந்து அவன் அதிலும் சிந்தையைச் செலுத்தாமல் இல்லை.

இதெல்லாம் — அவன் தன் மனதில் தன் குடும்பத்தைப் பற்றி வயதுக்கு மீறிய கரிசனை கொண்டிருப்ப தெல்லாம் அவன் தந்தைக்குத் தெரியுமா? தெரிந்தாலும் அது உண்மையான கரிசனைதான் என்பதை அவர் உணர்வாரா?

புலவெல்லாம் கொத்தி முடித்துவிட்டு வந்து வியர் வையும் அலுப்பும் தீரக் குளித்துவிட்டு, ஒரு கடமையை அப்பாவின் நச்சரிப்புக்கு இலக்காகிக் கொண்டிருந்த கடமையை முடித்தாகி விட்டதென்ற மன நிறைவோடு ஈர உடலைத் துவட்டிக்கொண்டு வீட்டிற் குள் வந்தான் அவன்.

இலையதங்கை ஒழிவத்து “பசிக்கலையா அண்ணே உனக்கு? அப்பா ஏசினால் நீ என் சாப்பிடாமல் போக வேணும்?” என்று அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு கேட்டாள்,

அவனுக்கு ஒன்பது வயதுதான் ஆகின்றது.

அந்த வீட்டின் செல்லம் அவள்.

“வீட்டுப் பொறுப்புத் தெரியாதவனுக்குப் பசி எப்பிடி வரமுடியும்?” என்று கேட்டு அவள் கைகளை உதறி விட்டான் அவன்.

அண்ணனின் கோபம் அடங்கவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அவள் ஏமாற்றத்தோடு தாயிடம் ஓடினாள்.

சின்னஞ்சு சிறிய மண்டபத்தினாள் கிடந்த கட்டிலில் மூச்செடுக்க முடியாமல் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டு கிடந்த தம்பியைக் கணிவோடு பார்த்தான்.

இளம்பிள்ளை வாதத்துக்கு இரையாகி ஒரு காலின் சக்தியைப் பறிகொடுத்துவிட்ட அவனுக்கு ஐலதோசம் இருமல் என்று ஏதாவது மாறிமாறி வந்துகொண்டே இருக்கும்.

கண்கள் பனிக்க அவனைப்பார்த்தவன் “மருந்து வாங்கினாயா?” என்று கேட்டான்.

‘இல்லை’ எனத் தலையசைத்தான் அவன்.

“அவனைத் தூக்கிக் கொண்டுதான் போகவேணும், அப்பா வரட்டும் எண்டிருந்தன்..... நீ வா சாப்பிட” என்று அழைத்தாள் அவன் தாய்.

அவனுக்கு உண்மையில் வயிறு பசித்தது. ஆனாலும் அடங்கிப்போகாமல் உள்ளே விரிந்து கொண்டிருந்த ஆத்திரம் அந்தப் பசிக்குச் சவால் விடுத்தது.

தாய்க்குப் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் கண்ணுடியின் எதிரில் போய் நின்று தலைவாரத் தொடங்கினான்.

எங்கோ புறப்படப் போகிறான் என்பதைக் குறிப் பால் அறித்து கொண்ட அவன் கோப்பையில் சோற்றை எடுத்துக்கொண்டு அவன் பக்கத்தில் வந்தாள்.

“உங்க்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும், இதில் மாத்தி டம் உன்ற கோபத்தைக் காட்டாதே.

பெற்ற வயிறு அதையெல்லாம் பார்த்துச் சுகிக்க முடியாமல் ஏரியுது.

உங்க்குக் கோபம் இருக்குமென்டால் உன்னைப் பெற்ற குற்றத்துக்காக என்னை அடி, ஏசு, சாபிடாமல் மாத்திரம் போக வேணும்.” என்று கெஞ்சினான்.

அவன் தமக்கை எங்கேயோ போய்விட்டு அப் போதுதான் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளைப் பார்த்ததும் அவனுள் ஒரு எண்ணம் வலு வெடுத்தது. ‘அதையும் இண்டைக்கே முடிவாக்க வேணும்’ என்று மனத்துக்குள் எண்ணிக் கொண்டு சிப்பை மேசையின்மேல் ஏறிந்துவிட்டுத் திரும்பினான்.

வந்ததும் வராததுமாக “எங்கே போகப் போகிறோய்?” என்று கேட்டாள் அவன் தமக்கை.

“எங்காவது போய்த் தொலைகிறேன். உங்களுக்கென்ன?” என்று அலட்சியமாக அவனிடமிருந்து பதில் வந்தது.

அவன் முகம் சுருங்க “தம்பி! நீ எங்களுக்காகத் தானே இந்தக் கஷ்டங்களையெல்லாம் அனுபவிக்கிறோய்?

அப்பாவும் எங்களால் தான் உண்ணை அதிகமாக வருத்துகிறோர்..... இதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்ய?

பிறந்த வீட்டுக்குள்ளேயே எங்களைக் கொன்று போட்டிருந்தால் உங்கள் ஒரு வருக்குமே கஷ்டம் இருக்காது.

மூன்று பெண்களைக் கரைசேர்க்க வேணுமே என்று அங்களோடு சேர்ந்து நீயும் தத்தளிச்சுக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை.

இப்போ இதை எண்ணியோ, வருந்தியோ, நம்மால் ஆகப்போவதும் ஒன்றுமில்லை. என்னவோ நடக்கிற மாதிரி நடக்கட்டும்.

அப்பாவும் பேசிக்கொண்டே இருக்கட்டும். அதை மனதில் கொள்ளாமல் இருந்தால் ஒன்றுமில்லை.

இப்போ நீ எங்கு போவதென்றாலும் எனக்காக இதைச் சாப்பிட்டு விட்டுப்போ, உன்னால் அம்மாவும் ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை.....” என்று கோப்பையை அவனைதிரில் நீட்டினார்.

அவள் உருக்கமான வேண்டுகோள் அவனுள் பரந்திருந்த ஏதோ ஒன்றை மெல்ல மெல்ல அகற்றுவது போலிருந்தது. அதன் பயனால் அவன் “பொறு அக்கா, எனக்கு மிக முக்கியமான இன்னுமொரு வேலையிருக்குது அதையும் முடிச்சுப்போட்டு வருகிறேன். அதுக்குப் பிற குதான் என்னால் சாப்பிடமுடியும்.” என்று கூறிவிட்டு யாருடைய பதிலையும் எதிர்பாராமல் நடந்தான் அவன்

அந்த முக்கியமான அலுவலை முடித்துவிட்டு அவன் வீட்டுக்கு வர இரவு எட்டு மணிக்கும் மேலாகிவிட்டது.

தந்தை தன் வழக்கமான பாணியில் நீட்டி நிமிர்ந்து கட்டிலிற் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

மேசையில் குப்பி விளக்கினடியில் படித்துக் கொண்டிருந்த தங்கை புவனுவின் கொட்டாவி அவனுக்குக் கேட்டது.

“என்ன புவனே, படிச்சுக் களைச்சுப் போன்றா?” என்று கேட்டிக்கொண்டு மண்டபத்தினுள் சென்றான்.

அவள் ஒரு புண்ணகையைச் சிந்திவிட்டு உடம்பை நெளித்துச் சோம்பலை விரட்ட முயன்று மறுபடியும் மௌனமாகப் படிக்கத் தொடங்கினான்.

நோயாளித் தம்பியையும் வசந்தியையும் இரண்டு பக்கங்களிலும் அணைத்துக் கொண்டு படுத்துக்கிடந்த அவன் தாய் “வேலையெல்லாம் முடிஞ்சதா?” என்று கேட்டுக்கொண்டு எழுந்தாள்.

அவன் மனதில் உற்சாகம் அலைமோத, “ஓம் அம்மா, முடிஞ்சது” என்று சொல்லிவிட்டுத் தமக்கையைத் தேடி னன். அவன் சத்தம் கேட்டு அறையினுள் ஏதோ காரியமாயிருந்த அவள் வெளியே வந்தாள்.

ஏதோ ஒரு அர்த்தத்துடன் அவளை இரண்டொரு நிமிடங்கள் உற்றுப் பார்த்தவன் “அக்கா! உங்களோடு சேர்ந்து நானும் தத்தளிக்கிறதாய் அப்போ சொன்னாயே! உங்களைக் கரை சேர்க்க எனக்கொரு தொண்ணே கிடைச்சிருக்குதக்கா.” என்று சொல்லிவிட்டுத் தாயின் பக்கம் திரும்பி “சாப்பிடலாமா அம்மா?” என்று கேட்டான்.

அவர்கள் ஒருவருக்குமே அவன் சொல்லின் அர்த்தம் புரியவில்லை. ஆனாலும் அவனிடம் எதுவும் கேட்கவும் அவர்களுக்குத் துணிவில்லை.

“இப்பவாவது சாப்பிட வேணும் எண்ட எண்ணம் வந்ததே! ம..... வா சாப்பிட.....” என்று மகனே நடந்தாள் அந்த அன்னை. அவன் சகோதரிகள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டன ரேதவிர எவரும் எதுவும் பேசவில்லை.

காலையில் இருந்து சாப்பாட்டையே கண்டறியாத வயிற்றின் கிள்ளைத் தீர்க்க நிம்மதியாக உண்டு முடித்தவன், தாய் உண்ணும் வரையில் அங்கேயே இருந்து தனக்குத் ‘தோணி’ கிடைத்த கடையைச் சொல்லத். தொடங்கினான்.

மகன் சொல்லச் சொல்ல அவள் வியப்பும், மகிழ்ச்சியும், பெருமிதமும் மாறி மாறிக் கவியும் விழிகளை

அவன் முகத்திலிருந்து எடுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான்.....

“அம்மா! அக்காவைக் கரை சேர்க்கிறதுக்கு நான் பல மாதங்களாகப் பட்ட பாட்டுக்கு இன்டைக்குப் பலன் கிடைச்சிருக்கு. ஆதுக்கு இரண்டிலொரு முடிவு காண்ததான் போய் வந்தேன். நீங்க எல்லோரும் விரும்பினபடி, விமருபின் மாப்பிள்ளையைக் கொண்டு வந்து முடிக்க வேணும் என்றி நான் ராப் பகலாய்ச் சிந்திச்சதுக்கு எல்லையே இல்லை. அப்பா சொல்லிறது போல நான் குடும்பப் பொறுப்புத் தெரியாமல் ஊர் சுத்தவில்லை..... இந்தக் குடுபத்தின் முதல் பொறுப்பைத் தீர்க்கத்தான் இத்தனை நாளாய்ப் பாடுபட்டேன்.

இனியாவது அப்பா என்னை அறியட்டும்.” என்று நிறுத்தியவன் தாயின் உள்ள உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு தொடாந்தான்.

“நீங்கள் எல்லாரும் சபாவைத்தானே விரும்பினயள்? அவன் படிப்பறிவில்லாதவன், உத்தியோகம் இல்லாதவன்தான். ஆனால் நம்மட குடும்பத்தைத் தாங்கக் கூடிய மனப்பக்குவும் அவனுக்கு இருக்குது. உத்தியோகமில்லா விட்டாலும் என்ன தொழில் செய்தும் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றக்கூடிய தெரியம் அவன் உடம்பில் இருக்குது. குடிச்சு, வெறிச்சு ஒருவரையும் கொடுமைப் படுத்திற குணமும் இல்லை. கொஞ்சமாயெண்டாலும் காணி வைச்சிருக்கிறேன். இதைவிட வேறென்ன அம்மா தேவை?” என்று தாயின் முகத்தைப் பார்த்துக் கேட்டான்

உணர்ச்சியால் மரத்த நிலையில் அவன் பதிலற்று இருந்ததைக் கண்ட அவன் “அம்மா! கெஞ்சாத வாறெல்லாம் செஞ்சி இன்டைக்கு அவனிட்ட முடிவெடுத்திட்டன்.

ஆவணி மாசம் மரவன்னியைப் பிடுங்கி விற்குல்களியாண்ததை அந்தக் காசிலேயே நடத்திப் போட-

லாம். நீ என்னம்மா சொல்லிருய?" என்று ஒரு வெற்றிப் பெருமித்ததோடு கேட்டான் அவன்.

பிசைந்த சோற்றை அப்படியே வைத்து விட்டுக் கணத கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவன் தாயின் கண்களில் இருந்து இரு நீர்த் துளிகள் சிதறி விழ "நான் என்னப்பா சொல்ல? நீ எது சொன்னாலும் அது எனக்குத் தெய்வ வாக்கு. இப்படிப்பட்ட மகனைப் பற்றி அறியாமல் திட்டித் தீர்க்கிறோ உன் அப்பன்! அவரிட்டப் போய் இதை நீயே சொல். அப்பவாவது அவர் உண்ணை அறிஞசு கொள்வாரா எண்டு பார்ப்பம் என்றான்".

"இல்லையம்மா, அப்பாவுக்கு என்குணம் தெரியாம வில்லை. அவர் என்னைத் திட்டிறதுக்கும், முகம் கோணுற துக்கும் காரணம் வறுமை அம்மா. வறுமையும், இந்த வறுமையில் வந்து பிறந்த என் சகோதரியனைப் பற்றிய கவலையும் தான் அவரை அப்படி ஆட்டிப் படைச்சுக் கொண்டிருந்தன. இனிமேல் பார், அவர் முனு முனுப்பு ஓரளவுக்காவது குறையும்." என்று சொன்ன மகனைப் பெருமித்ததோடு பார்த்துச் சிரித் தாள் அந்தத் தாய்.

விகாங்களும் பூந்தள்

தலை மாட்டுக்கு நேராய் ஏறிந்து கொண்டிருந்த குத்து விளக்கின் தீபம் படபத்து அசைந்து பிரகா சிக்கின்றது. அனைந்து விடுமென்ற அச்சத்தில் யாரோ என்னைய வார்க்கிரூர்கள்.

அனைந்து போன உயிர் விளக்கை ஒளியேற்றி நிலை நிறுத்த வக்கற் றவர்களின் இந்தக் கரிசனை எனக்கு எரிச்சலைத்தான் மூட்டுகின்றது. எப்போதுமே சுகந்த மணம் தரும் ஊதுவத்தி ஒரு கண்ணீர்க் கதையின் நெடுமுச்சாய், சுருஞ்சு சுருஞ்சு புகைவளையங்களைத் தள்ளி அமைதியாகக் கணிந்து கொண்டிருக்கிறது.

அந்த ஊதுவத்தியைப் போலவே என்னுள்ளும் ஒருமனம் புகைந்து கொண்டிருக்க, நீர்திரையிட்ட விழி களால் என்னென்திரே நீண்டு கிடக்கும் கட்டிலைப் பார்க் கிறேன்.

சந்தனத்தைக் குழைத்துப் பூசிவிட்டாற் போல் வெளிறிப் போன அந்த அழகுடல் இந்தக் கொடிய உலகையோ, அதன் வஞ்சகங்களையோ, கொடே எண்ணங்களையோ வட்சியம் பண்ணுமல் எல்லாவற்றிலும் இருந்து விடுபட்டு நீட்டி நியிர்ந்து அமைதியாகக் கிடக்கின்றது.

முகத்தோடு முகம் வைத்து விம்மியனும் மாயியின் பார்வை என்மீது தாவியதும் அந்த விம்மல் ஒப்பாரியாக மாறுகின்றது.

தூத்துச் சொரியும் பொன் கொன்றை போன்ற தன் மகளை அநியாயமாகப் பறிகொடுத்து விட்ட மாமியின் தவிப்பை என்னால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. உதட்டைக் கடித்து பெருகிவரும் விம்மலை அடக்க முயற்சிக்கிறேன். பறை மேளம் பலத்து ஒலிக்கின்றது.

நான்கைந்து பெண்கள் வெற்றிலை பாக்கும் வெள்ளை ஆடையுமாய் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். கூடியிருந்த வர்களின் அழுகைக்குரலும் பலக்கிறது. மாமி தன் மகளின் உடலை அணைத்துக்கொண்டு விம்முகிறார்.

தம்மில் ஒரு களங்கழும் இல்லை என்பது போல் வெள்ளை உடுத்துவரும் இந்தக் கொடியவர்களின் உள்ளங்கள்தான் எத்துணை கறை யடித்தலை! அறியாமையாலோ அகம்பாவத்தாலோ கட்டிலிடும் கதைகளும், அதன் விதைவுகளும் எத்தனை கொடுரமானவை என்பதை என்னுடையில் என் ரத்தமே கொதித்து என்னையே அவித்துவிடப்பார்க்கின்றது.

‘சாந்தி! எப்போதுமே நீ வாழ்ந்த இந்தக் கொடிய சமூகத்தின் மேல் பெரிய மதிப்பு வைத்துப் பேசவாயே, அந்தக் கொடிய சமூகமே உனக்கு உலைவைத்து விட்டதே யம்மா, என்று கதறியழு வேண்டும் போவிருக்கிறது.

அம்மா வந்து என் தாதருகில் கிச்கிசுக்கிறார். ‘கொழும்பிலிருந்து அண்ணன் புறப்பட்டு விட்டதாகத் தந்தி வந்திருக்கிறதாம்’ எனக்குத் திகிரென்றது. அவன் வந்து இந்தக் கொடுமையைப் பார்த்து எப்படிச் சகிப்பான? துயரம் தாங்க முடியாமல் என்ன செய்வானே? என்று பதைப்பாயிருக்கிறது. அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். அவன் கண்ணொரத் துடைத்துக்கொண்டு திரும்பி எங்கோ பார்க்கிறார்.

‘சாந்தி, சாந்தி’ என்று அண்ணு இவன் மேல் தன் உயிரையே வைத்திருந்தானே! இனி அவன் வாழ்க்கை எப்படி எப்படித் திசைமாறப் போகின்றதோ? நான்

பெருமுச்ச விடுகிறேன். என்னால் வேறைத்தத்தான் செய்ய முடியும்? ஈவிரக்கமில்லாத இந்தச் சமூகத்தின் பிடியில் இருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்ட இவளுக்காகவோ, இவளையே நம்பிக்கொண்டிருந்த அண்ணுவின் துயருக்காகவோ நான் செய்யக்கூடியது என்ன இருக்கிறது?

எங்கோ பிறந்து வளர்ந்து தொழிலுக்காக வந்த தன் பெற்றேருடன் வந்தாள் சாந்தி. அன்பினாலும், அடக்கத் தினாலும், தன் நல்ல பண்பினாலும் எங்கள் குடும்பத்துடன் ஒட்டி, என்மாதில் மாத்திரமல்லாமல் அண்ணனின் நெஞ்சிலும் குடியேறிய இவள்மீது இந்தக் கொடியமனிதர்களுக்கு எப்போதுமே பொருமை இருந்துவந்தது.

நாங்கள் ஓரளவு நல்ல நிலையில் வாழ்பவர்கள். அண்ணாலும் பெரிய தொழிலில் இருக்கிறோன். இதல்ல அவளை தங்கள் மாப்பிள்ளையாக்கிக் கொள்ள விரும்பியவர்கள் பலர். ஆரம்பத்தில் கண்டப்பட்டு வாழ்ந்த குடும்பம் எங்களுடையது.

பட்டணத்தைப் போல்லாது கிராமத்தில் வாழ்யவர்கள் பெரும்பாலும் ஏதாவதொரு வகையில் உறவு முறை கொண்டாடி நெருக்கமாக வாழ்வதுண்டு. அப்படி எங்களுடன் நெருங்கி வாழ்ந்த இந்த மனிதர்கள், அப்பா ஏதோ குற்றத்தால் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டு, வயோதிப் காலத்தில் உழைக்கவும் வலுவற்று, எங்கள் குடும்பம் வறுமையில் வாடிய போது தூரவிலகி ஒடிவிட்டனர்.

மிகுந்த பிரயாசத்தின் மத்தியில் அம்மாவின் முயற்சியால் அண்ணன் படித்து நல்ல தொழிலில் அமர்ந்து, எங்கள் குடும்ப நிலைசிராகியபின் பழைய ஒட்டுறவுகள் புதுப்பிக்கப்பட்டன. முன்பு இருந்து, இடையில் இல்லாமல் ஆசியிருந்த உறவுகள் எல்லாம் ‘இதோ, நானிருக்கிறேன்’ என்று தலை நீட்ட ஆரம்பித்தபோது சமூகத்தின் வளைவு நெளிவுகளுக்கு இடம் கொடுக்கும் அம்மாவும்

அப்பாவும் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டாலும் அண்ணோ, வோ, நானே, அவற்றை லட்சியம் பண்ணுமல் வஞ்சகமறியாத சாந்தியின் குடும்பத்தோடு நெருங்கிப் பழகி வந்தோம். இது இந்தச் சமூகத்தின் கண்களைத் தைத்தத்து.....

நமக்குக் கிடைக்காத நல்லதோரு வாழ்வு எங்கிருந்தோ வந்த இவனுக்குக் கிடைப்பதா? என்று அண்ணேன் எதிர்பார்த்து ஏமாந்த பலர் வஞ்சத்தீயை வளர்த்துக்கொண்டிருந்தனர். இதை எங்களில் யாரும் லட்சியம் பண்ணவில்லை.

ஆயினும் சாந்தியின் பெற்றேர் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது எங்களுக்குத் தெரியும். வலியவரும் எங்கள் உறவை விடுவிக்கவும் விரும்பாமல், ஊராளின் பொருமைக் கண்களில் இருந்து தப்பவும் முடியாமல் அவர்கள் தவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.....

சாந்திகூட முதலில் அண்ணேஷன் விருப்பத்தை ஏற்க. மறுத்தாள். அவனுக்கு எங்கள் கிராமத்தின்மேல் பற்று, அதிகம். நகரத்தில் பிறந்து வளர்ந்து அந்த இயந்திர வாழ்க்கையில் பழகியவருக்கு எங்கள் கிராமத்தின் பக்கமையான எழிலும், அமைதியும், தாங்களும் தங்கள் வாழ்க்கையுமாய் இராமல் எல்லோரும் கலந்துறவாடும் பான்மையும் நன்கு பிடித்துப் போயிருந்தன.

இதனுலோ என்னவோ, அண்ணுவை இந்தக் கிராமத்துப் பெண்களில் ஒருத்தியையே மணந்து, இந்த மண்ணுக்கே சேவை செய்யும்படி வற்புறுத்துவாள். அவனுக்கோ இந்த மண்ணின்மீது இருந்த பற்று இதில் வாழும் மக்களால் எப்போதோ கெட்டுப்போயிருந்தது.

அதனால் என்னிடம் அவளை மணக்காவி ட்டாலும் கூட நான் இந்தக் கிராமத்துப் பெண்களில் ஒருத்தியையாவது மணந்து கொள்ளப்போவதில்லை என்று அவளிடம் சொல் என்பான். இப்படிப் பலநாட்ட போராட்டத் துக்குப் பின்தான் அவள் அவன் விருப்பத்துக்கு இணங்கினான்.

வாசலில் கார்ச் சத்தம் கேட்கிறது. இதயம் பட படக்க எட்டிப்பார்க்கிறேன். அண்ண இல்லை; யாரோ சாந்தியின் உறவினர்கள் போலும். ஆகண்ணும் பெண்களும் மாய், சோகமும், அவளுடலைப் பார்த்துவிடவேண்டு மென்ற தவிப்பும் கண்களில் கசிய வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஓய்ந்துகிடந்த பறைச்சத்தம் உச்சஸ்தாயியில் ஒலிக்கிறது. வருபவர்களைக் கண்டதும் மாமி நெஞ்சில் அடித்துக்கொண்டு அலறுகிறார்கள்.

கூடியிருந்தவர்களிடையே வந்தவர்களை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலும் படபடப்பும் அதிகரிக்கின்றன. சாந்தியின் உடலைக் கண்டதும் வந்த பெண்கள் கீச்சிட்டு அலற, ஆண்களில் இளைஞரைய் இருந்த ஒருவன் கைக் குட்டையால் வாயைப் பொத்துக்கொண்டு பொங்கி வந்த அழுகையை அடக்கமாட்டாமல் தவிக்கிறார்கள்.

என்னதான் முயன்றும் அவனுல் கண்ணீரைக் கட்டுப் படுத்த முடியவில்லை. சொட்டாய் உதிர்ந்த கண்ணீர்த்துவிகள் சாந்தியின் விரிந்த கூந்தவில் விழுந்து அந்தக் கருமையிற் சங்கமிக்கின்றன.

அந்த இளைஞனை எங்கோ பார்த்த ஞாபகமாய் இருக்கிறது. நன்றாகக் கவனித்துப்பார்க்கிறேன்.....ஓ! இவன் சாந்தியின் அண்ணன் ரவியாகத்தான் இருக்கவேண்டும் ஆமாம், அவள் அண்ணுவேதான். இவனுடைய புகைப் படமொன்று சாந்தியின் ஆல்பத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். இவனைப் பற்றிக் கடை கடையாகச் சொல்லியிருந்தான் என்னிடம்.

சாந்தியின் தந்தையாரின் குடும்பச் சொத்தெல்லாம் வஞ்சகமாக அபகரித்துக்கொண்ட ஒரு சகோதரர் இருக்கிறாராம். இப்படி வஞ்சகத்தால் பணக்காரராகிவிட்ட அவர் தங்களைக் கவனிப்பதில்லை என்றும் அவர் மகன் ரவிக்குத் தன்மேல் நிறைய அன்பு என்றும் சொல்லியிருந்தான். அந்த ரணி தான் இவன்.

தாய் தந்தையர் தடுத்தபோதும் இரகசியமாக அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்தபோவானும் இவன். ஆனால் அவர்கள் இங்கு வந்தபின் இவனே சீரிருந்ததொடர்பும் இல்லாமல் இருந்தது. ஏற்றத்தாழ்வுகளால் அணோபாட்டுத்தடுக்கப் பட்டிருந்த பாச ஊற்று அவள் மறைவின் பின் இதோ திறப்பட்டுப் பெருகிக்கொண்டிருக்கிறது.

அகம்பாவங்களுக்கு ஶடிமையாகிவிடும் மனங்களை வாம் ஏதாவதொன்றின் இழப்பில்தான் அந்த அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடபடுகின்றன போலும்! இல்லாவிட்டால் இதுவரையிலும் பிரிந்திருந்த இவர்கள் இப்படி அழுவார்களா?

சாந்தியின் குடும்பத்தவர்கள் எங்கள் கிராமத்திலேயே தங்கிவிட இவர்களின் வஞ்சகமும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம். அன்பில்லாத உறவினர்களைவிட அந்தியர்களின் அன்பில் அவர்கள் இதமடைந்திருக்கலாம். அப்படித்தான் சாந்தி கருதி வந்தாள். அவளுக்கு என்னிலும் அண்ணேவிலும் ஒரு தனிப்பற்று இருந்து வந்தது. நான் எப்போதாவது அவள் உறவினர்களைப் பற்றிக்கதைத்தது ‘அவர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை உனக்காவது இல்லையா சாந்தி?’ என்று கேட்டால் அவள் வெறுப்போடு, ஒரு விரக்திப்புள்ளகையோடு எனக்குப் பதிலளிப்பாள். ‘நான் அவர்களைக் காண வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற அளவுக்கு அவர்களிடம் அன்போ, பாச மோ இல்லையே! பெயருக்கு உறவென்று இருக்கிறார்கள் தான்.

ஆனால் அந்த உறவினால் மாத்திரம் அன்பைப் பெருக்கிவிட முடியுமா? உறவுக்கேற்றது போல் அன்பையும் வளர்த்துக்கொள்ள முடியாதவர்களிடம் நான் ஆசை கொள்ளும்படி என்ன இருக்கிறது?’ என்று கேட்பாள். ஒரு வகையில் அவள் கூற்று நிபாபமான தாகவே எனக்குப் படும்.

வந்தவர்களை மறுபடியும் நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். கட்டிலின் அருகே அணைவரும் சோக உருவங்களாய் அமர்ந்திருக்கின்றனர். அந்த இளைஞர் ரவி கட்டி

வோடு சார்ந்து தன் தங்கையின் உடலையே பார்த்த படி கண்ணீரைச் சொரிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

யாரோ ஒருவர் வந்து சவ அடக்கத்திற்கான ஏற்பாடுகள் எல்லாம் முடிந்து விட்டதாகக் கூறிச் செல்கிறார். என் நெஞ்சில் நெருப்பு மூள்கிறது..... இன்னும் ஒருசில மணி நேரங்கள் அதுவரையில்தான் சாந்தியின் உடலையாவது என்றாற் பார்க்க முடியும்.

அதன்பின்..... அதன்பின்..... சாந்தி! நான் குவருடங்களாக என்னேடு ஒட்டி, ஒட்டி என் உயிரின் உயிராய் வாழ்ந்தவளின் தொடர்பு, பாசம், பழக்கம், பேச்சு, சிரிப்பு அனைத்துமே அறுந்து அவற்றின் நினைவுகளே என்னுள் மிஞ்சம். அதற்கிடையில் அண்ணு எங்கே?

நேற்று மாலை இவள் இறுதி முச்ச அடங்கியவுடன் கொடுத்த தந்தி. காலையில் புறப்பட்டிருந்தாலும் இன்னேரம் வந்து விடலாமே! மூலையில் சுருண்டு கிடந்த சாந்தியின் தந்தை தள்ளாடியபடி எழுந்து வெளியே செல்கிறார்.

பாரிக்கவே பரிதாபமாயிருக்கிறது. அண்ணு வராமல் ஒரு காரியமும் நடக்கக் கூடாதென அவர் யாரிடமோ சொல்வது கேட்கிறது. அவருக்குக்கூட அண்ணுவின் மேல் அபார மதிப்பு! மருமகனுகப் போகிற வன் என்பதால் அல்லாமல் அதற்கு முன்பிருந்தே அவன் கொள்கைகளிலும் பண்பிலும் நிறையப்பட பற்றுவத்திருந்தார்.

விடுமுறையில் அவன் வந்து நிற்கும்போது எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் நேரம் போவதே தெரியாமல் கடைத்துக் கொண்டிருப்பார். அப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல மனிதரின் மகிழ்ச்சியைக் குலைக்கவென்று வந்து வாய்த்தான் ஒரு பானி.

சாந்தியின் அம்மாவிற்கு ஏதோ ஒரு வகையில் மருமகன் முறையானவனும். ஆன் வாட்டசாட்டமானவன் தான். என்றாலும் பொறுப்பற்ற ஒரு தன்மையும் தன் அழகில் கர்வமும், கூடவே துணி ந் து

விட்டால் எதையும் சாதிக்கும் முரட்டுக் குணமும் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய வரலை யாரும் விரும்பவில்லையென்றாலும், வெறுப்பை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் வரவேற்று உபசரித்தார்கள்.

பார்த்துவிட்டுப் போக என்று வந்தவன் ஒரு வாரமாகியும்போவதாக இல்லை. சாந்திக்கு அவன் முகத்தில் விழிக்கவே பிடிக்காது. ஆனால் அவனுக்கோ, இவளில்தான் குறி என்பது போகப் போகத் தெரிந்தது.

அப்படியே இருந்து இவளை எப்படியாவது மசிய வைத்துத் தட்டிக் கொண்டு போகலாம் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவன் எண்ணம் புரிந்ததும் சாந்தியின் பெற்றேர் அவருக்கு அன்றைதான் என்பதை எடுத்துச் சொல்லி அவனை மெல்ல அனுப்பிவிடப் பார்த்தனர். முடியவில்லை.

அவன் எப்படியும் ‘நான் நினைத்ததைச் சாதித்தேதிருவன்’ என்பது போல் தொடர்ந்தும் அங்கேயே இருந்தான். இதனால் ஊரில் அவனையும் இவளையும் இனைத்து வீண் வதந்திகள் அடிபட ஆரம்பித்தன. அவை இவர்கள் செவிகளில் வீழ்ந்த அன்றே வீட்டின் அமைதியும் பறிபோயிற்று.

கலகலப்பையெல்லாம் இழந்து சதா சிந்தனை வயப் பட்டவளாய் எங்காவது ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருப்பாள் சாந்தி. நான் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன். அவளால் சமாதானமடைய முடியவில்லை.

இறுதியில் இவள் தந்தை பலவந்தமாகவே அவனை வீட்டைவிட்டு வெளியேற்ற வேண்டியதாயிற்று அப்படிப் போனவன் தன் பாட்டில் பேசாமல் போயிருக்கலாம். பாவி! தான் அடைய முடியாமற் போனவளை இன்னெருவன் ஏற்கவிடக் கூடாதென்ற வஞ்சக எண்ணைத்தால் ஊர் முழுவதும் கைகொட்டிச் சிரிக்கும்படியான விஷங்கு சேதி ஒன்றையும் பரப்பிவிட்டே போயிருந்தான். வஞ்சம் தீர்க்கத் தக்க தருணத்தை எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்தவர்களைப் பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமா? அவன் சொன்ன சேதிக்குக் கை, கால்,

கண், முக்கு எல்லாம் வைத்து உருவாக்கி கதை, கதையாக அதைப் பற்றியே பேசத் தொடாந்கி விட்டனர்.

‘சாந்தி அந்தப் பாவிக்குப் பலியாகி விட்டான்!’ இதுதான் சேதி. எங்கள் கிராமத்தவர்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் வஞ்சகம் தீர்ந்தது. ஆனால் ஒன்றுமே அறியாத இந்த அபலையின் வாழ்வு?..... கைபட்டால் சுருங்கிவிடும் “தொட்டாற் சுருங்கி” போன்ற அவள் மனம் இந்த அவமானத்தால் அப்படியே வெலவெலத்துப் போய் விட்டது.

அவர்கள் குடும்ப நிலையறிந்த எங்கள் வீட்டார் இதை நம்பாவிட்டாலும் சாந்தியும் அவள் பெற்றே ரும் இந்த அவமானத்தால் கூனிக் குறுகிச் சோர்ந்து போனார்கள். அவள் தந்தை இந்தக் கொடிய சேதி கேட்டபின் வீட்டிலேயே அடைந்து கிடந்து உருகத் தொடங்கினார். மாமியும் அப்படித்தான். மகள் சோகச் சித்திரமாய்க் கண்ணீர்க் கோலத்தில் ஒடுங்கிக் கிடப் பதைப் பார்த்து அழுவதும், பெருமுச்ச விடுவதுமாய் நடைப் பின்மானுள்.

என்னுடைய பொழுதுகளில் பெரும் பாலானவை சாந்திக்கு ஆறுதல் கூறுவதிலும் அவனைத் தேற்றுவதி லுமே கழிந்தது. ஆனால் துளிகூடப் பலன் கிடைத்த தாகத் தெரியவில்லை.

தான் மிகவும் நேசித்து உயர்த்திய சமூகமே தன் ணைக் கறை படிந்தவளாக்கிக் கதை கதையாய்ப் பேசித் தூற்றுவதை எண்ணி எண்ணி அழுவதிலேயே அவள் நாட்கள் கழிந்தன.

‘நீ எதற்காக இப்படிக் கண்ணீராச் சிந்திக் கொண்டு உன்னையே உருக்குகிறோய்? இந்தக் கிராமம் மாத்திரமல்ல, இந்த உலகமே உன்னைத் தூற்றினாலும், வெறுத்தாலும் உன் புனிதத் தன்மை எங்களுக்குத் தெரியும். நாங்கள் உன்னை ஒதுக்கிவிடப் போவதில்லை சாந்தி, கவலையை விடு, என்று எத்தனையோ தடவை கள் படித்துப் படித்துச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

‘நீங்கள் என்னை ஒதுக்காவிட்டாலும் இந்த உலகத் தின் கணக்குக்கு நான் கெட்டுப் போனவுள் தானே? அப்படியான என்னை உண் அண்ண ஏற்றுக் கொண்டால் நானை அவரும் அவமானப்பட வேண்டியிருக்கும்..... என்னால், என்மீது நீங்கள் கொண்ட அனுதாபத்தால் அவர் வாழ்வு பாழாகக் கூடாது. இதற்கு நான் ஒருபோதும் சம்மதிக்கப் போவதில்லை.’ என்று அழுந்தந் திருத்தமாகச் சொல்லி விடுவாள்.

இப்படியானவளிடம் நான் என்ன பேச வது? அண்ணைவுக்கு விபரம் எல்லாம் விளக்கி, பலவந்தமாக என்றாலும் இவனுக்குத் தாவியைக் கட்டி இந்த ஊரை விட்டே அழைத்துச் செல்லும்படி கடிதம் அனுப்பி யிருந்தேன். அதற்கிடையில் எல்லாமே பாழாயிற்று.

வாசலில் கார் ஒன்று ‘கீர்ச’ சிட்டு நிற்கும் ஒசை என் தெஞ்சைப் பிளக்கிறது. கார்க் கதவின் படா ரென்ற ஒசை என் இதயத்தில் யாரோ ஒங்கி அறை வது போல் பேரொலியாய்க் கேட்கிறது. அண்ணை தான், அண்ணைவெதான்! “உனக்காக இருந்த கிளி பறந்து போயிற் கேட்யடா.....” அம்மா ஒப்பாரி வைக்கிறுள்.

வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பாய் பாய்ந்து வந்த அண்ணை “சாந்தி! கொடியவர்கள் உன்னைப் பழி வாங்கி விட்டாங்களே சாந்தி” என்று அவள் காலடியில் விழுந்து விம்முகிறுன். என்னால் அதற்கு மேலும் தாங்கிக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. என் துயரமெல்லாம் வீம்மல்களாக வெடித்துச் சிதறுகின்றன. எல் லோருமே அழுகிறார்கள், எல் லோரி டெய்யும் பரபரப்பு.....

அவள் புறப்பட வேண்டிய — இல்லை, அவனுடலை அப்புறப் படுத்த வேண்டிய நேரம் நெருங்கி விட்ட தென்பதைக் கூடியிருந்த ஆண்கள் தங்கள் ஆட்ட ஓட்டங்களால் வெளிப்படுத்துகின்றார்கள்.

அவன் கட்டிலில் முகம் புதைத்து விம்மியழும் அண்ணாலை யாரோ பிடித்து நிமிர்த்துகின்றார்கள். அண்ணாவா அவன்? கசங்கிச் சுருங்கிய சேட்டும், கண்ணீர்க் கறை படிந்த முகமும்..... விடிய விடிய அழுதமுது சிவந்து சிறுத்த விழி கரும்..... இவன் அண்ணாவா?

அவன் இன்னும் சிறு குழந்தையாய் விம்முகிறுன். அந்தக் காட்சியிலேயே உள்ளத்தைக் கசக்கிப் பிழியும் துயரம் தோய்கிறது. வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னேடு அணைத்து அன்புலகைச் சிருஷ்டிக்க என்னியவனுக்கு அவன் உடலையாவது பார்த்துத் துயரை ஆற்றுவதற்கு அந்த ஒரு சில நிமிடங்களும் போதுமா?

ஆற்றமுடியாத துயரையெல்லாம் தேக்கிவைத்த விழிகள் என் விழிகளைச் சந்திக்கின்றன. ஒரு கணத் துக்கு மேல் அந்தப் பரிதாபக் கோலத்தை என்னை பார்க்க முடியவில்லை. “அண்ணு! வதந்திகள் அவன் உயிரைக் குடித்துவிட்டன அண்ணு” என்று வாய்விட்டு அலறுகிறேன். அதன்பின் என் அழுகை தணியவில்லை. மடைத்திறந்த வெள்ளமாய் நீர் சொரிந்து அழுகிறேன், விம்முகிறேன்.

இதயம் கனத்து என் தொண்டையிற் சிக்கி தினைய அழுகிறேன். உண்மையில் என் சாந்தி யின் உயிரைத் தூக்க மாத்திரைகள் குடிக்கவில்லை. இந்தக் கழுகம், இதன் கொடிய வார்த்தைகள் தான் குடித்துப் பலி கொண்டன.

ஆயிற்று; இதோ அவளைக் கொண்டு செல்லத் தயாராகி விட்டார்கள். கட்டிலின் பக்கத்திலிருந்து சவப் பெட்டியில் மரக்கட்டை போல் சில்லிட்டிருந்த அவனுடலை மிருதுவான ஒரு பூவை எடுப்பதுபோல் தூக்கிவைக்கிறார்கள்.

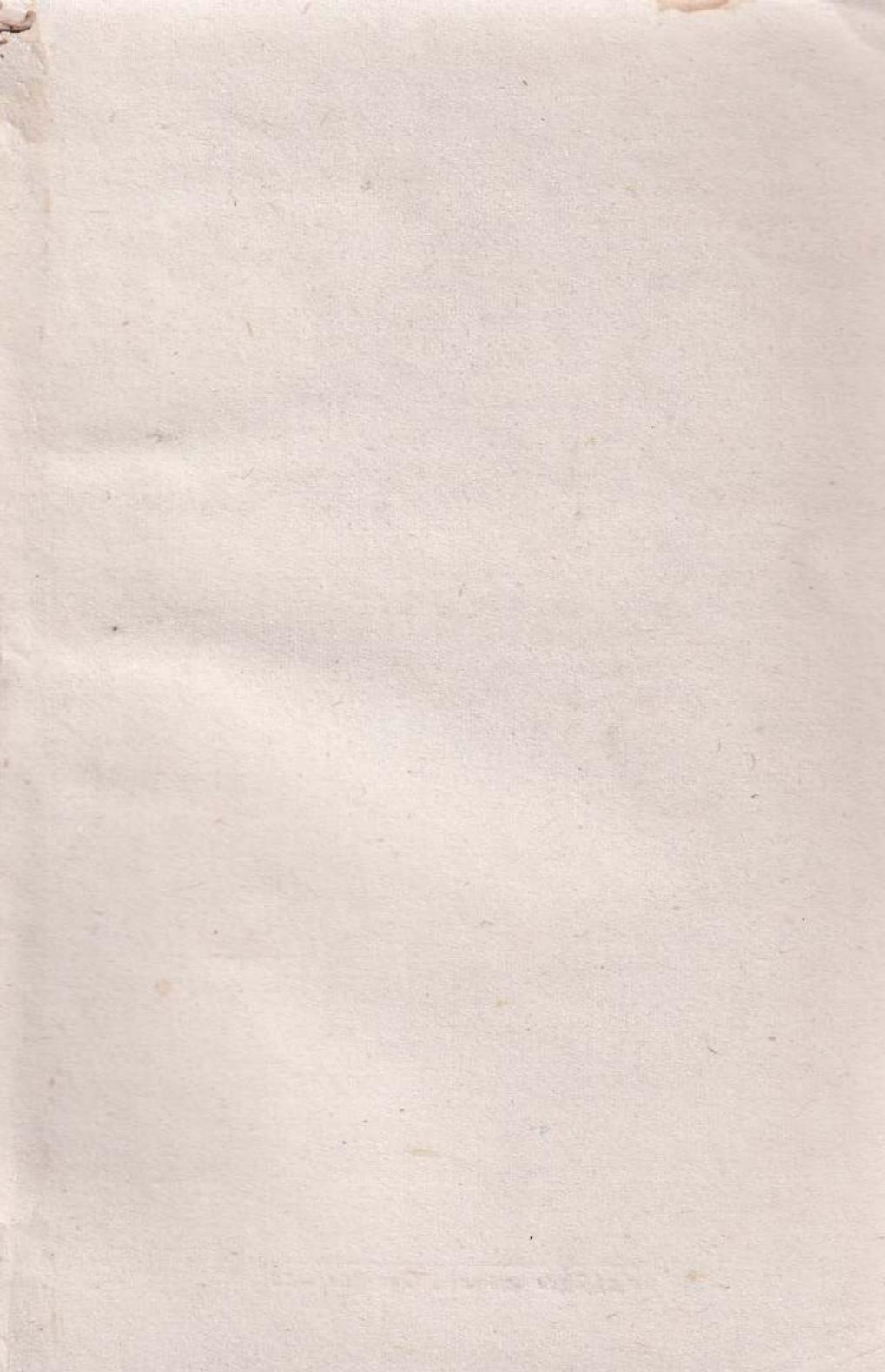
அவளுக்குப் பிடித்தமான கரும் பச்சை நிறச் சேலையில் தெரிந்த முகம் உண்மையில் ஒரு மென்மலராகவே என் கண்களுக்குத் தெரிகிறது. அடக்க முடிவை என் கண்களுக்குத் தெரிகிறது. அடக்க முடிவை

யாத வேதனையால் அனைவரும் ஒலமிடுகின்றோம். மாமிதலையைப் பியத்து விடுவது போல் அடித்துக் கொண்டு அலற அவனை யாரோ தாங்கிக் கொள்கிறார்கள். சுவனில் மோதிக் கொண்டு புலம் புகிறோன் அன்றை. கும்பல்..... சனக்கும்பல். வாழுவைக்க வக்கற்றவர்கள் அவனை எடுத்துச் சென்று புதைப்பதில் எத்தனை அக்கறை காட்டுகிறார்கள்!

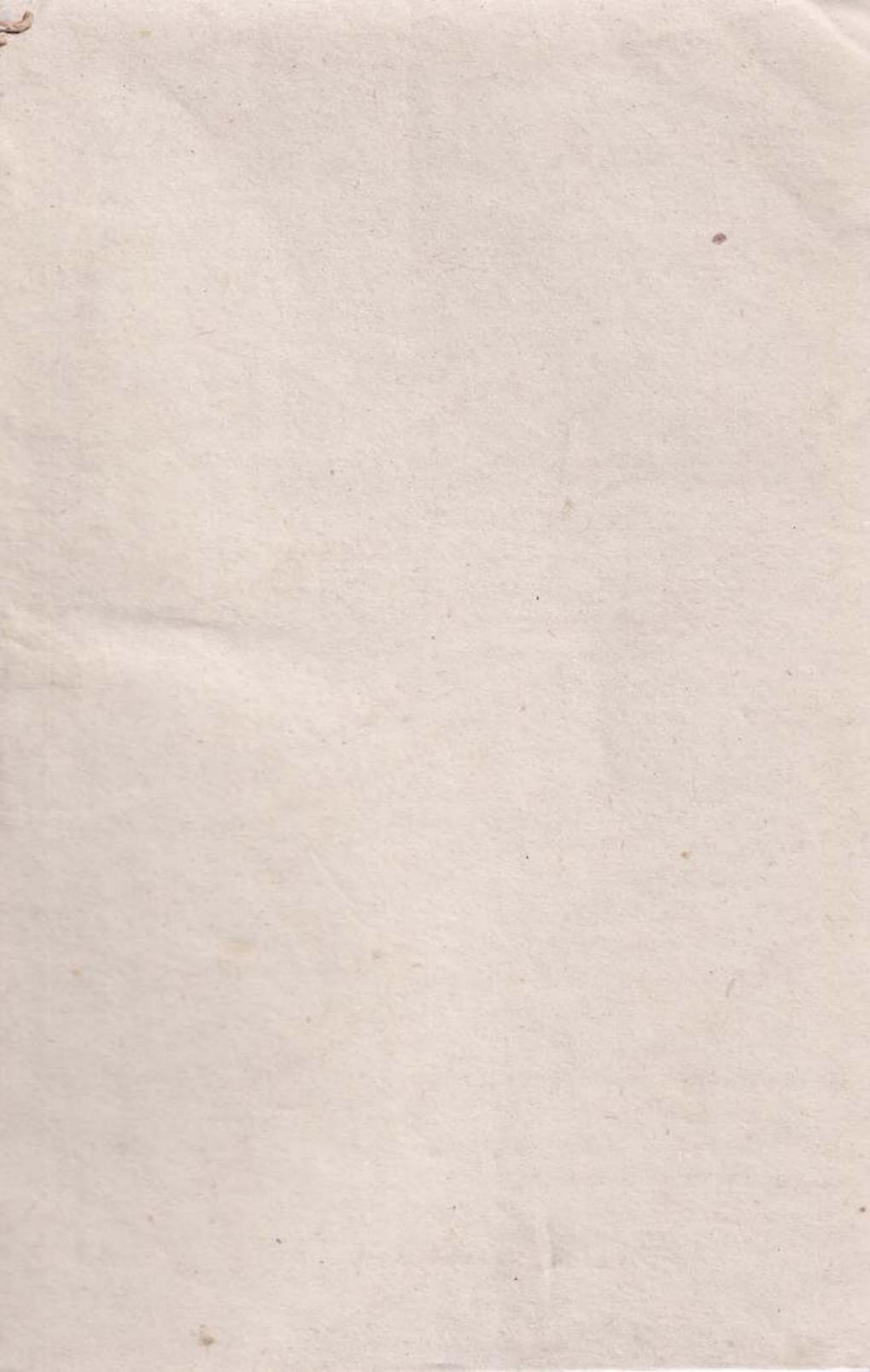
பறைச் சத்தம் அவசரப் படுத்துகிறது. ஒவ்வொரு வராக உயிரற்ற அவன் உடலைப்பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணீரால் காணிக்கை செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மரத்திலிருந்துகொண்டே மனிதரின் கைபடாமல் மண்ணில் உதிரும் கொன்றைப் பூவாய் அவன் மலர்ந்த முகத்தோடு நிம்மதியாய்த் தூங்குகிறார்கள்.....

கொடிய சமூகமே! உன் புன்மையால் இவனைப் போல எத்தனை பூக்கள் கைபடாமல் கறைபட்டு உதிர்ந்து போகின்றனவோ?

மண்டு அசோகா

மண்டு இராமகிளி பெண் கன் பாடசாலையிலும் பட்டிருப்பு மாவித்தியாலயத்திலும் கல்வி பயின்ற செல்வி. இ. அசோகாம் பிகை; “தாய்நாடு” சங்கினகபில் எழுதிய “அம்மாசிரிக்கிள்ளுள்” கதைபுடன் மண்டு அசோகா வாக அறிமுகமாகி, வீரகேகரி, ஜூதி, தினகரன், திஷபதி, மஸர் ஆகிய ஏடுகளில் கதை, கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். இலங்கை வாட்டுவிலியிலும் இவரின் மேல்லிசைப் பாடங்கள் இடம் பெற்று வருகின்றன. சுகோதாரர் திரு. பாக்கியராசனு ன் இணைந்து “வெண்ணில்லா” கைப்பெற்றது ஏடும் வெளியிட்டுள்ளார். கவிஞர் நிலாவாணனின் பாநாகம் உன்றினைத் தழுவி, இவர் எழுதிய நாடகம், காரிசதிகாரிப் பிரிவு நாடகம் போட்டியில் பரிசு பெற்றுள்ளது.

தாய்நாடுபதிப்பக்கம்